

Yeungontinh.vn

Yeungontinh.vn

HÀNH

THIỆN

TRÚU

CSA

Yeungontinh.vn

Yeungontinh.vn

MÃ ĐỀ CAO

Editor:

Tiểu Mộc Team

Yeungontinh.vn

Yeungontinh.vn

Yeungontinh.vn

Hoành Thánh Trứ Sa

Mã Đề Cao

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Sủng

Văn án:

Bạn đang đọc truyện Hoành Thánh Trứ Sa của tác giả Mã Đề Cao.
Trong kho hàng đầy mùi nước thuốc.

Lâm Căn nhặt được một người đàn ông cả người đầy máu.

Cô đưa anh về nhà.

Đút cho anh ăn từng miếng hoành thánh trứ sa.

Người đàn ông tỉnh lại, liếm liếm miệng, ăn cô như ăn hoành thánh.

Năm năm sau.

Trong nhà hàng Tây Đức Đại trên đường Nam Kinh Tây.

Cô nhìn theo bóng lưng anh mà bật cười, nhờ người phục vụ đưa cho anh một chiếc khăn tay.

Người đàn ông kinh ngạc, mùi nước thuốc trên khăn dường như đã ngửi qua ở đâu đó.....

Mục lục

- [Chương 1: Lăn Đầu Gặp Gỡ 1](#)
- [Chương 2: Lăn Đầu Gặp Gỡ 2](#)
- [Chương 3: Lăn Đầu Gặp Gỡ 3](#)
- [Chương 4: Lăn Đầu Gặp Gỡ 4](#)
- [Chương 5: Cherry Đỏ 1](#)
- [Chương 6: Cherry Đỏ 2](#)
- [Chương 7: Cherry Đỏ 3](#)
- [Chương 8: Cherry Đỏ 4](#)
- [Chương 9: Trái Tim Đã Từng 1](#)
- [Chương 10: Trái Tim Đã Từng 2](#)
- [Chương 11: Trái Tim Đã Từng 3](#)
- [Chương 12: Trái Tim Đã Từng 4](#)
- [Chương 13: Thanh Loan Vui Vẻ 1](#)
- [Chương 14: Thanh Loan Vui Vẻ 2](#)
- [Chương 15: Thanh Loan Vui Vẻ 3 H Nhe](#)
- [Chương 16: Thanh Loan Vui Vẻ 4](#)
- [Chương 17: Nước Mắt Đau Lòng 1](#)
- [Chương 18: Nước Mắt Đau Lòng 2](#)
- [Chương 19: Nước Mắt Đau Lòng 3](#)
- [Chương 20: Nước Mắt Đau Lòng 4](#)
- [Chương 21: Lăn Đầu Ăn Trái Cấm](#)
- [Chương 22: Nỗi Buồn Sau Chia Tay 1](#)
- [Chương 23: Nỗi Buồn Biệt Ly 2](#)
- [Chương 24: Nỗi Buồn Biệt Ly 3](#)
- [Chương 25: Nỗi Đau Sau Chia Tay 4](#)
- [Chương 26: Thái Vân Quay Về](#)
- [Chương 27: Thái Vân Quay Về 2](#)
- [Chương 28: Thái Vân Quay Về 3](#)
- [Chương 29: Thái Vân Quay Về 4](#)
- [Chương 30: Tiệc 1](#)
- [Chương 31: Tiệc 2](#)
- [Chương 32: Tiệc 3](#)

- [Chương 33: Tiệc 4](#)
- [Chương 34: Minh Nguyệt Vẫn Ở Đó 1](#)
- [Chương 35: Minh Nguyệt Vẫn Ở Đó 2](#)
- [Chương 36: Minh Nguyệt Vẫn Ở Đó 3](#)
- [Chương 37: Minh Nguyệt Vẫn Ở Đó 4](#)
- [Chương 38: May Mắn Khi Gặp Em 1](#)
- [Chương 39: May Mắn Khi Gặp Em 2](#)
- [Chương 40: May Mắn Khi Gặp Em 3](#)
- [Chương 41: May Mắn Khi Được Gặp Em 4](#)
- [Chương 42: Kết Thúc](#)

Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ 1

Ánh chiều tà từ cửa sổ thủy tinh tràn vào, thừa thớt rơi xuống sàn gỗ màu xám.

Trẻ con trong ngõ chạy qua chạy lại, gào thét như điên. Lâm Cẩm ghét sự ồn ã, lấy gối đầu bịt tai, nhưng mùi thơm sườn lợn rán trong nhà bếp công cộng, theo gió chiều muộn tản ra khắp nơi vẫn khiến cô không thể tránh được.

"Me...!Me..."

Chóp mũi xinh xắn của Lâm Cẩm hơi động đậy, cô ra sức hít thở vài hơi, mơ màng nhận ra đây không giống mùi sườn lợn rán mẹ làm. Mẹ sẽ rắc thêm một chút bột ngũ vị hương lên miếng sườn mỏng sáng loáng giúp món ăn có mùi vị hấp dẫn hơn. Tay phải cô đặt lên trên trán, che đi ánh mặt trời ban chiều nóng bỏng, vùng vẫy một lúc lâu mới cầu nhàu ngồi dậy.

Ngủ mê man suốt mấy tiếng đồng hồ, áo ngủ trên người cũng bị mồ hôi thấm ướt, nhớp nháp dán sát vào cơ thể lại càng để lộ rõ đường cong lồi lõm lung linh của thiếu nữ.

Mùa hè ở Thượng Hải dù là gần lúc chiều tà thì cũng làm người ta nóng đến phát điên.

Cô ngồi trên giường, hai tay ôm đầu gối, ngơ ngác nhìn mặt trời đang dần buông xuống bên ngoài cửa sổ bằng kính.

Cảnh chiều tà mờ mịt khiến cô mơ hồ nhớ ra mẹ đã dẫn theo em trai về quê, nhiều ngày qua chỉ còn một mình cô ở nhà.

"Cô chủ Lâm có nhà không?" Dưới lầu bỗng vang lên giọng của một người phụ nữ trung niên, càng lúc càng lớn, xen lẫn với tiếng cười đùa vô tư của lũ trẻ con trong ngõ.

Lâm Căn nhảy xuống giường, chân trần đi đẩy cửa sổ.

"Đến đây." Cô thò hơn nửa người ra ngoài, dịu dàng đáp.

Lâm Căn vội lấy chiếc áo khoác khoác thêm vào, dưới chân đi đôi dép nửa gót in hình hoa hồng tím, chạy xuống cầu thang gỗ phát ra tiếng cọt kẹt.

"Tiền thuê nhà tháng này." Người phụ nữ trung niên đưa cho Lâm Căn một cọc tiền nhỏ: "Cô phải đếm cho kỹ đấy nhé."

Lâm Căn cầm lấy tiền, mượn ánh sáng chiều lơ mờ, hơi bóp nhẹ rồi cầm lấy trong lòng bàn tay, cười nói: "Thím nói gì vậy chứ, cháu luôn tin tưởng mọi người mà."

Người phụ nữ trung niên và gia đình là khách thuê nhà, họ làm công cho nhà hàng An Huy trên đường Hà Phi.

Bà ấy đến đây đã nhiều năm nhưng khẩu âm vẫn còn rất nặng.

Bà ấy gật đầu: "Vậy thì tốt quá, thím còn phải bận về làm ca đêm nữa."

Lâm Căn kéo áo khoác trên người mình rồi lại nhìn bóng lưng người phụ nữ xa dần mới đột nhiên nhớ ra mình đã đồng ý với Tiểu Phương tối nay sẽ trực thay cô ấy.

Bến Thượng Hải về đêm, ánh sáng rực rỡ, trên Great World (trung tâm giải trí lớn ở Thượng Hải) treo bảng hiệu quảng cáo của một công ty thuốc lá mới ra, cô gái mặt trái xoan, má đào, eo thon nhỏ cầm trong tay vài đóa hoa hồng màu khói thuốc.

Nơi Lâm Căn làm việc là một hiệu thuốc tây của nước Đức trên đường Vu Tứ Mã.

Lúc cô đẩy cửa kính đi vào, vị dược sĩ già đang nói chuyện với một người đàn ông nước ngoài mũi cao mắt sâu.

Trong tay người đàn ông cầm vài tờ tài liệu trắng tinh, rõ ràng anh ta đến để giới thiệu một loại thuốc mới.

Nhân viên hiệu thuốc đã quá quen với những việc như vậy nên cũng

không vì họ là người nước ngoài mà ưu đãi đặc biệt.

Dù sao đây cũng là bến Thượng Hải, hằng ngày có vô số những kẻ lừa đảo ở đây, kể cả những người nước ngoài cũng không được ưa thích ở nơi này.

Người nước ngoài kia gặp phải việc khó giải quyết, bất lực nhún vai, nhỏ giọng lầm bầm.

"Khỉ thật..."

Lúc này, Lâm Căn đã thay xong áo blouse trắng, vô tình nghe thấy câu lầm bầm này không nhịn được bật cười thành tiếng.

Vị dược sĩ già thấy vậy, vội vàng đi đến trước quầy thuốc, vừa lắc đầu vừa thở dài.

"Cô bé, sáng nay Nông Kim đến muộn mười lăm phút đồng hồ làm chú tan ca trễ.

Vừa rồi chú còn bị tên người nước ngoài này làm mất rất nhiều thời gian, về nhà chắc chắn sẽ bị ăn đòn rồi."

Vị dược sĩ già này là điển hình cho lớp người bị vợ quản nghiêm, ông ấy sợ vợ nhất.

"Chú Gia đừng tức giận, ăn một viên kẹo cao su cho nhuận cổ họng này." Lâm Căn tự thấy đuối lý, cười hì hì lấy một viên kẹo cao su của Mỹ từ trong túi ra.

Vị dược sĩ già cầm lấy kẹo cao su, lột lớp vỏ bọc bằng giấy bạc lấp lánh ra rồi nhét vào miệng, hương bạc hà thay thế cho mùi khói thuốc khó chịu: "Nhớ làm báo cáo bán hàng, quản lý Minh Triều muốn kiểm tra số lượng."

Lâm Căn hồi hận giậm chân, biết thế cô không vì bát mì lạnh mà đồng ý đổi ca với Tiểu Phương, dẫn đến bây giờ vô duyên vô cớ phải làm thêm nhiều việc thế này.

Quạt trong hiệu thuốc thổi mạnh vù vù, Lâm Căn nhai kẹo cao su, nghiêng người viết báo cáo nhưng viết chưa được một lát thì bút lại hết mực.

"Đồ cùi bắp!" Cô than thở một câu rồi kéo ngăn kéo nhỏ bên cạnh ra quăng bút vào đó.

Đột nhiên, có một mùi thơm xông thẳng vào mũi cô.

Cô ngần người mới nhận ra đây là mùi hoa lan trắng.
Mấy ngày trước, cô đã gặp một bà lão bán hoa lan trắng ở cầu Bạch
Độ nên tiện tay mua một bông hoa ghim vào vạt áo.

Ai ngờ vừa vào đến hiệu thuốc đã bị quản lý mặt hầm hầm chửi cho
một trận: "Đây là nhà thuốc tây chính hiệu, chỉ được xuất hiện mùi
thuốc thôi."

Dọa cô sợ đến mức vội vàng cất luôn hoa lan trắng vào ngăn kéo,
còn đang sợ hãi thì nghe quản lí mặt lạnh trách móc: "Thực sự
tưởng đây là tiệm thuốc lá bán tất tần tạt đủ thứ tạp nham à."

Lâm Căn cầm lấy cánh hoa lan trắng kia, tròn mắt sửng sốt, thấy
đóa hoa đã hơi cuộn tròn lại, chỉ còn mùi thơm ngát như nhắc nhở
người ta rằng nó từng là vật sống.

"Àm..."

Trong kho hiệu thuốc phát ra tiếng vang rất lớn như tiếng cửa kính
bị đập vỡ bất ngờ.

Trái tim Lâm Căn vọt ra đến cổ họng...

Mèo hoang? Chó hoang? Kẻ trộm? Ăn cướp?

Vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu cô, cô bỏ hoa lan trắng trong tay
xuống, mạnh dạn đi vào kho.

Sau đó cô hít sâu vài hơi mới cẩn thận đẩy cửa gỗ đi vào, nắm chặt
nắm đấm nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong phòng tối đen, mảnh kính rơi đầy đất, theo ánh sáng
rõ ràng trong căn phòng, mơ hồ thấy có một người đàn ông đang
nằm ở kia, áo sơ mi trắng đầm đìa máu tươi giống như một bức
tranh thủy mặc treo trong nhà, chỉ có điều màu sắc không quá
giống.

Lâm Căn do dự có nên qua đó hay không thì lại nghe thấy tiếng
bước chân lạch cạch ngoài sảnh cửa hàng.

Cô lập tức ra khỏi kho hàng, khóa cửa lại rồi đi ra ngoài.

Mười mấy tên côn đồ xông thẳng vào hiệu thuốc, tên đàn ông dẫn
đầu có một vết sẹo trên mặt trái nheo mắt nhìn Lâm Căn hỏi: "Có

nhìn thấy một thằng đàn ông nào người đầy máu vào đây không?"
Lúm đồng tiền của Lâm Căn lõm sâu, cười hỏi lại: "Chỗ chúng tôi
được Hứa Tam Gia bảo kê, ai dám đi vào?"

"Mặt tiền cửa hàng này chỉ thế này thôi sao?" Đào Ba Nam nhìn
quanh hiệu thuốc một vòng rồi cau mày.

Đầu ngón tay Lâm Căn cắm sâu vào lòng bàn tay, nét mặt vẫn bình
thản tự nhiên: "Còn một kho nhỏ trữ đông thuốc nữa."

Gã mặt sẹo lấy con dao găm lóe sáng trong người ra kể lên cô cô.
"Dẫn tôi đi."

Chương 2: Lần Đầu Gặp Gỡ 2

Ánh sáng từ ngọn đèn sợi đốt trong hiệu thuốc lơ mờ tôn lên nét mặt tái nhợt của Lâm Căn.

Môi cô đột nhiên rũ xuống, đôi mắt tròn xoe hung hăng nhìn gã mặt sẹo một cái, sau đó nghiêng người nhẹ nhàng tránh con dao găm của anh ta, khom lưng đi đến trước ngăn kéo nhỏ tìm chìa khóa. Tìm rất lâu, cuối cùng mới tìm được chìa khóa bạc trong góc. Cô dẫn gã mặt sẹo chậm rãi đi về phía kho thuốc.

Đây là một kho thuốc mê đã bị bỏ hoang từ lâu, xung quanh nồng nặc mùi thuốc, trên giá trưng bày đầy những thứ thuốc kém quanh năm không bán được.

Lâm Căn mở đèn, gã mặt sẹo theo ánh sáng đi vào, dạo qua một vòng thấy không có thu hoạch gì mới dẫn đám côn đồ vội vàng ra khỏi nhà thuốc tây nước Đức.

Cô nghe thấy tiếng bước chân họ rời đi mới dần buông lỏng bàn tay vẫn đang nắm chặt của mình ra.

Lúc này, vết cào trong lòng bàn tay trắng như tuyết đã đầy máu, tóc mái trên trán cũng ướt đầm mồ hôi và bết dính.

Lâm Căn lấy lại tinh thần rồi chạy vào một kho khác, dùng chìa khóa mở cửa ra.

Cô không mở đèn, mượn ánh trăng thấy người đàn ông kia vẫn nằm đó nhưng hình như môi càng lúc càng trắng bệch.

Lâm Căn đi đến bên cạnh anh, thầm nghĩ có khi nào anh đã chết rồi không?

Nghĩ đến đây, trái tim cô đập điên cuồng, đưa tay thăm dò hơi thở của anh ta.

May mà hơi thở ấm áp mỏng manh của người đàn ông phả vào ngón trỏ cô khiến lòng tay cô ngửa ngáy.

Lâm Căn suy nghĩ vài phút, có lẽ nên đưa anh ra khỏi nơi này để tránh đám côn đồ kia tìm không thấy người lại vòng về đây.

Cô đỡ anh dậy, tuy người đàn ông này cao hơn cô hẳn một cái đầu nhưng lại nhẹ đến bất ngờ.

"Xem ra cả ngày đánh đấm qua lại thực sự có thể làm vóc người thon gọn hơn." Lâm Căn liếc mắt nhìn eo mình, chưa xót nghĩ.

Ra khỏi hiệu thuốc, cơn nóng ập thẳng vào mặt, ngọt ngọt đến mức tim gan phèo phổi người ta muốn bốc hơi hết cả ra.

Đêm mùa hè ở Thượng Hải hết như một cái lò hấp trên bếp, một ngày hai mươi bốn giờ thực sự khiến người ta không có cơ hội hít thở.

Cô đỡ người đàn ông này đi về phía chiếc xe kéo thuê ở ven đường, tay phải đưa hai tờ phiếu.

Phu xe cũng không hỏi gì, lập tức đứng dậy, kéo khăn lông khoác trên vai xuống phủi bụi trên ghế vài cái.

Mấy tên đàn em của bang phái này được bồi dưỡng ra để xây dựng địa bàn đâm thuê chém mướn, đối xử với người chết không ra gì.

Lão đại của họ vẫn cười hì hì ngồi ở Bách Nhạc Môn, tay trái ôm mình tinh, tay phải hút xì gà, bàn bạc trao đổi trong không khí hoà hợp êm thấm.

Thảm nhất là nhóm tay chân ở tầng thấp nhất, sáng nào cũng có vài cái xác chết trôi nổi lênh bênh trên sông Phổ Giang.

Phu xe đã quen với những cảnh này nên xem như không thấy gì, thờ ơ nhìn một nam một nữ này.

Lâm Căn đỡ người đàn ông lên xe.

Phu xe hét lên một tiếng rồi sai chân chạy.

Cơ thể người đàn ông liên tục xóc nảy theo xe, Lâm Căn bấu môi, kéo nửa người trên anh ta sang đặt ngang ngực mình.

Kiến trúc hai bên đường nhanh chóng lùi lại phía sau, lúc đi qua Bách Nhạc Môn, giọng hát ngọt trong vàng son ở bên trong đang trong giai đoạn cao trào mãnh liệt nhất.

Cô gái Nga với làn da trắng uống đến say mềm ngã ngổ giữa đường Vu Mã, người đàn ông mặc đồ Tây đen kéo cô ta dậy ôm vào trong lòng rồi hôn mãnh liệt.

Mỗi lần Lâm Căn nhìn thấy những cô gái Nga trắng trẻo cô lại không kiềm được nhìn thêm vài lần nữa.

Họ thật sự quá đẹp, vừa cao lại vừa gầy, da thì trắng.

Nghe nói những cô gái Nga trắng này trước đây đều thuộc tầng lớp quý tộc ở Nga, ngày ngày cưỡi ngựa xem kịch, không thì tập múa ballet nên vòng eo mới nhỏ mảnh như vậy.

Tuy mẹ nói những người này đều là gái bao nhưng Lâm Căn vẫn thấy các cô ấy đẹp.

Cũng không biết là tất cả các cô gái Nga trắng đều đẹp như vậy hay là chỉ có phụ nữ quý tộc mới xinh đẹp một cách sáng chói và rực rỡ như thế.

Lâm Căn thu hồi ánh mắt tò mò lại, cúi đầu nhìn người đàn ông trong lòng, làn gió đêm đưa mái tóc ngắn của anh, trông không còn sát khí đằng đằng như lúc nãy.

Ánh sáng đèn nê ông rơi trên lông mi dài của anh ta tựa như những quả anh đào nhỏ run run trên chiếc bánh dầu.

Chỉ là không biết mắt anh có hình dáng thế nào, nếu như mắt đào hoa thì rất giống với ngôi sao điện ảnh đang hot gần đây, chỉ là hơi gầy chút.

Phu xe vội về nhà nên kéo xe rất nhanh, cắn vào cả những mẫu đá vụn trên mặt đất.

Người ngồi trên xe xóc lên xóc xuống, Lâm Căn nhíu mày, đưa tay ôm chặt người đàn ông trong lòng hơn mình hơn một chút.

Về nhà, cô lục tung tìm đồ, sau đó cảm thấy hài lòng bưng một đồng thuốc và băng vải ra ngồi trước giường.

Người đàn ông rất cao lớn, chiếm gần hết chiếc giường nhỏ của cô.

Lâm Căn có chút do dự, cô phải cởi hết quần áo đã rách nát trên người anh ta ra thì mới có thể băng bó vết thương cho anh ta được.

Nghĩ vậy, khuôn mặt trắng sứ của cô bắt đầu nóng bừng lên, tay phải do dự, nắm chặt mép váy đến mức làm mảnh vải đang thẳng thớm bỗng xuất hiện một vài nếp nhăn.

Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ 3

Lâm Căn sờ hai má ửng đỏ của mình, lại căn môi suy tư một lúc lâu mà vẫn không nghĩ được cách gì khác.

Cô đưa tay tắt ngọn đèn chói mắt kia đi, cả người dần chìm vào trong bóng tối.

Ánh trăng như mặt nước từ kính cửa sổ rọi vào, rơi vào khuôn mặt tuần tú của người đàn ông, khóe mắt chân mày anh dần hiện lên một tầng ánh sáng mờ nhạt.

Lâm Căn nhìn về phía anh, chỉ cảm thấy da thịt anh bị ánh sáng bạc chà đạp, rất giống lớp da mỏng kết trên bề mặt lúc mẹ Mỗ dùng cái nồi nhôm nhỏ nấu.

Chỉ cần chạm nhẹ một cái sẽ phá tan mất lớp da kia.

Lâm Căn cười giễu cợt, thật sự muốn đưa tay chọc vào thử xem có dễ vỡ như vậy hay không.

Cô đưa tay định làm, lại nhìn một lúc lâu mới cảm thấy hài lòng xoay người sang chỗ khác, xách phích nước nóng tráng men trong góc ra. Tiếng nước lay động, vài làn khói trắng lượn lờ trong bóng đêm, đóa hoa sen khát khao nở rộ dưới đáy chậu rửa mặt qua hơi nóng dày đặc này, càng lúc càng đỏ rực dự hoặc lòng người.

Lâm Căn thả khăn mặt vào trong nước vừa ngâm vừa vò, lặp lại vài lần mới vắt nó thật mạnh.

Lúc bố Lâm còn sống rất coi trọng chuyện nam nữ chung phòng nên ông đã gửi cô học ở một trường tư thục nữ Trung Tây.

Sau đó bố qua đời, Lâm Căn mới đến Học viện công nghệ NVC để

học khoa dược.

Cả nam lẫn nữ trong khoa đều theo tư tưởng trào lưu mới, vì vậy cô cũng thường xuyên kết bạn đi chơi với bạn học nam.

Nhưng lúc này bảo cô cởi quần áo của một người đàn ông xa lạ thì là lần đầu tiên.

Lâm Cận hít thật sâu vài cái mới chậm rãi ngồi xuống giường, dùng khăn ẩm trong tay nhẹ nhàng lau sạch vết máu trên mặt người đàn ông.

Lông mi rậm rạp của người đàn ông khẽ rung rinh, môi mỏng hơi nhếch lên, đường nét quai hàm rõ ràng và trơn nhẵn.

Không giống khuôn mặt của một số đàn ông Trung Quốc mà giống như một tác phẩm điêu khắc Hy Lạp nằm trong vườn hoa của thư viện St.

Francis Xavier.

Chỉ là không biết khuôn mặt anh hình gì?

Lâm Cận bồng hy vọng mắt người đàn ông hình gì cũng được, chỉ cần không phải mắt đào hoa là được.

Cô nhớ đến Ninh Ba – một thầy bói gỗ thanh la ở đầu hẻm từng nói, đàn ông mắt đào hoa là đàn ông lạnh lùng bạc tình và không đáng tin nhất.

Nhưng cho dù lạnh lùng và bạc tình thì sao chứ?

Có liên quan gì đến cô?

Mẹ của cô sẽ không cho phép cô qua lại quá nhiều với một tên côn đồ.

Lâm Cận đỡ người đàn ông dậy, để sau lưng anh dựa vào người mình, vòng tay ra cởi áo sơ mi trắng dính đầy máu trên người anh ra.

Miệng vết thương của người đàn ông không nặng, chỉ có vài vết đao, xem ra phần lớn máu trên quần áo anh là của người khác.

Lâm Cận lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó nhẹ nhàng rơi xuống.

Cô lại vắt sạch khăn nóng cần thận lau người cho anh.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đàn ông cởi trần, hoặc có thể nói là lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi cởi trần.

Trước kia cô từng tham gia một khóa học giải phẫu ở Học viện y Aurora nhưng lớp học này lại dùng một cái xác của một người đàn ông lớn tuổi già yếu.

Khác xa với sự tươi trẻ đầy sức sống trước mắt, cơ bụng lộ ra còn phập phồng lên xuống theo hô hấp của người đàn ông.

Nơi nào khăn mặt lau qua da thịt màu đồng ở nơi đó lóe sáng ướt sũng như rượu sô cô la bị con mèo liếm một ngụm.

Lâm Cận rũ mắt, lấy thuốc và băng vải qua băng bó miệng vết thương cho người đàn ông, động tác còn mềm nhẹ hơn cả ánh trăng ngoài cửa sổ.

Lúc đã xong xuôi hết mọi thứ, cô kéo chăn bông trên giường đắp cho anh, trong lòng thầm tính toán ngày mai sẽ đến công ty Vĩnh An mua một chiếc áo sơ mi nam mới.

Trong lúc lơ đãng đắp chăn cho anh, tay trái mềm mại nhẵn nhụi vô tình đụng vào đũng quần người đàn ông, xúc cảm như sắt kia bỗng chốc khiến mặt Lâm Cận nóng cháy bừng bừng đến tận mang tai.

Chương 4: Lần Đầu Gặp Gỡ 4

Mặt trời từ từ nhô lên cao tạo ra một đường chân trời màu trắng, ánh sáng ban mai và sương mù bắt đầu bao trùm thành phố. Lâm Căn ngủ trên bàn suốt cả đêm.

Cô tỉnh dậy vặn cổ qua lại, cảm thấy cả người đau nhức, nhất là ở eo và lưng.

Trong đầu hỗn loạn, vừa định đứng dậy để lấy lại tinh thần thì đột nhiên phát hiện trên giường có vật thể lạ.

Nghĩ ngợi một lúc lâu mới nhớ ra tối hôm qua cô đưa một người đàn ông xa lạ về nhà.

Chuyện này đúng là hoang đường, sao cô lại có thể đưa một tên lưu manh về nhà vậy?

Có vẻ như tối hôm qua quả nhiên là tiểu yêu tinh nào đó đã rót rượu mạnh cho cô, khiến cô làm ra một chuyện không bình thường như vậy.

Lâm Căn nhéo má, sau khi xác nhận không phải là mơ mới bấu môi ra khỏi phòng, chuẩn bị tắm rửa rồi chạy ra hiệu thuốc, để tránh việc các đồng nghiệp làm ca sáng phát hiện cửa hàng không có ai, ngay cả một con ma cũng không có.

Mặt trời như một quả bóng khổng lồ màu đỏ lừ đang từ từ nhô lên cao, nhuộm chân trời thành một màu cam rực, tiếng chuông Westminster "đing đang đing đang đing đang" từ tòa nhà Hải Quan vang vọng khắp Tô giới* Anh.

*Tô giới: Theo luật quốc tế, Tô giới là một phần đất nằm trong một quốc gia có chủ quyền nhưng bị một thực thể khác quản lý.

Thường thường là một cường quốc thực dân hay một thế lực nào đó được cường quốc thực dân hậu thuẫn.

Lúc Lâm Căn đi qua cầu Ngoại Bạch Độ, cảm thấy Bến Thượng Hải đột nhiên trở nên sôi động, những tên lừa đảo, những người ăn may, những tên trộm, nhóm lừa đảo* đều bị đánh thức bởi tiếng chuông hùng hồn này.

*nhóm lừa đảo: tên lóng của Thượng Hải vào những năm 1920-1940, dùng để chỉ một nhóm người dùng vẻ ngoài để lừa gạt.

Những cái xác không hồn bắt đầu một ngày mới của bọn họ. Khi cô chạy đến đường Tứ Mã, vội vàng đẩy cửa kính của hiệu thuốc ra thì thấy Tiểu Phương đã ngồi ngay ngắn ở đó, lưng thẳng tắp, nghiêm túc viết báo cáo bán hàng.

Mặc dù Tiểu Phương mặc áo blouse trắng nhưng lại không làm mất vẻ quyến rũ của cô ấy.

Lông mày như núi xa, đôi mắt gọn sóng, là một sát thủ tiêu chuẩn.

"Mộc Mộc, cô lại lén chạy ra ngoài ăn bánh bao áp chảo đúng không?" Tiểu Phương thấy Lâm Căn đến, đặt bút xuống, khước miệng hơi cong lên, trên môi tô màu son mới của hãng Tam Hoa.

Lâm Căn không phủ nhận, thở hổn hển: "Nếu biết cô đến sớm như này thì tôi đã không vội vàng chạy đến đây."

"Tôi lo cho cô đó." Tiểu Phương mỉm cười, xoay cây bút, chậm rãi nói: "Hôm qua tôi và người yêu đi xem phim, trên đường gặp rất nhiều lính tuần tra và cảnh sát, nói là có một băng nhóm đang gây rối nên tôi mới dậy sớm và đến hiệu thuốc để xem."

Nói đến đây, Tiểu Phương đột nhiên ngừng động tác trên tay lại, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hai quầng mắt hơi xanh đen của Lâm Căn, quan tâm hỏi han: "Tối hôm qua không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Có thể xảy ra chuyện gì?" Lâm Căn không dám nhìn thẳng vào mắt Tiểu Phương, vội cúi đầu xuống.

Cô cầm bút lên rồi ký nhanh vào sổ nhân viên, sau đó nhẹ nhàng bỏ lại một câu: "Tôi về đây, tạm biệt!"

Nhìn dáng vẻ vội vàng rời đi của Lâm Căn, Tiểu Phương nhú mày, cảm thấy có gì đó hơi lạ.

Lúc Lâm Căn cầm túi giấy từ cửa hàng bách hóa Vĩnh An về nhà, người đàn ông vẫn ngủ yên ở đó, ngoại trừ khuôn mặt tuần tú đỏ bừng thì tư thế ngủ vẫn y hệt như trước khi cô đi ra ngoài.

Cô cảm thấy trong lòng thất lại, đưa tay ra sờ trán của người đàn ông, ấy vậy mà lại nóng ran.

Không mặc áo ngủ mà cũng sốt nóng? Người yếu như vậy?

Mặc dù Lâm Căn than thở trong lòng, nhưng lại lập tức đi tìm thuốc hạ sốt còn thừa mà em trai cô để lại.

Sau khi tìm thấy, cô cẩn thận cho người đàn ông uống thuốc cùng mấy ngụm nước.

Sau đó chạy xuống tầng mức một thùng nước lạnh, làm ướt khăn tay sau đó đắp lên trán anh để hạ nhiệt.

Dường như cảm giác lạnh lạnh khiến người đàn ông có phản ứng, liên miêng nói "nóng"...

"Đồ phiền phức!"

Lâm Căn lầu bầu, vươn tay cầm lấy chiếc quạt lá cọ, đứng bên cạnh quạt cho anh.

Cứ cách nửa tiếng cô lại đi thay khăn lạnh cho anh.

Cứ như vậy cho đến khi mặt trời lặn, người đàn ông mới hạ sốt, cũng không nói mớ nữa.

Trái tim treo lơ lửng của Lâm Căn cũng trở lại vị trí cũ.

Lúc này, mùi thơm hấp dẫn của đồ ăn từ phòng bếp công cộng truyền đến, cô bị hấp dẫn, mắt không chớp, toàn bộ tâm trí đều đổ dồn lên người đàn ông.

Trời tối dần, trăng treo lên cao, những người bán hoành thánh rong đang gõ mõ mời gọi mọi người mua.

Lúc này, Lâm Căn mới chợt nhận ra cả ngày nay mình chưa ăn gì, bụng rỗng tuếch, không có một cái gì.

Chương 5: Cherry Đỏ 1

Người bán hàng mặc áo màu lam đang đợi dưới tầng, giọng nói thô ráp của ông ta có vẻ đặc biệt to giữa đêm hè.

"Cô gái, hoành thánh của cô xong rồi, bỏ giỏ tre xuống đi! "
Trần Lâm Căn rịn đầy mồ hôi hột, cô ngoái đầu về phía cửa sổ: "Đợi một chút, đợi một chút.

"

Sau đó bới các ngăn tủ để tìm cái gì đó!
Lạ thật, sao lại không thấy dây thừng buộc giỏ tre nhỉ?
Mẹ mới đi có mấy ngày mà cô đã làm nhà cửa lộn xộn hết cả lên, thậm chí bây giờ còn không tìm thấy dây thừng.

Lâm Căn dậm chân, khom người căn răng, cời tất lưới ở chân ra.

Căn phòng chật hẹp, khiến động tác của cô trở nên cực kỳ mập mờ.

Nhưng cô không quan tâm, dù sao thì người đàn ông lạ kia vẫn chưa tỉnh.

Hai chân của Lâm Căn rất đẹp, thon dài thẳng tắp, mịn màng giống như phần bơ được kẹp giữa miếng bánh mì vậy, ngọt mềm, đưa vào miệng là tan ra luôn.

Cô cởi chiếc tất của mình ra với vẻ bức tức, như thể đang tự trả thù cho sợi dây thừng bị mất vậy.

Một lúc sau, đôi chân ngọc đã được lộ ra ngoài, chiếc tất lưới đã được cô buộc chặt vào tay cầm của giỏ tre, cẩn thận đưa xuống cửa sổ.

Người bán hàng đã chờ từ lâu, giơ tay lên kéo chiếc giỏ tre xuống, lấy tiền xu ra, sau đó đặt bát hoành thánh nhỏ vào trong.

Sau đó người bán quay người lại bước về phía quầy hoành thánh, châm thêm một bếp than hồng, ngọn lửa sắp tắt bỗng bốc lửa lên, đỏ rực, phản chiếu gần hết khuôn mặt.

Lâm Căn chậm rãi kéo chiếc giỏ tre nhỏ lên, dùng đầu ngón tay cầm vào phần mép bị sút, bê nó ra đặt sang một bên.

Trong bát canh xanh ngắt, vỏ hoành thánh trong vắt bao bọc lấy phần nhân màu hồng nhạt, theo làn khói trắng, mùi hành lá và mùi đồ ăn tràn ngập cả gian phòng.

"Ôi trời, không cho dầu vừng?"

Lâm Căn lẩm bẩm than thở một tiếng, sau đó xoay người kéo ghế ngồi ăn.

Nhưng ngay lúc đó ánh mắt của cô va vào một đôi mắt đen trắng rõ ràng.

Lâm Căn cực kỳ ghét những tên côn đồ ở bến Thượng Hải.

Ghét ánh mắt của bọn họ khi nhìn người khác, ánh mắt như thể muốn sờ khắp toàn thân người ta.

Trong đôi mắt đó có sự thèm khát, tình dục, đùa cợt, tự ti, dửng dưng! Nhưng không ngờ rằng ánh mắt của người đàn ông này khi nhìn cô lại rất sạch sẽ, giống nước cất dùng để pha loãng bộ penicillin vậy,

mỏng và trong, hoàn toàn không có một chút tạp chất nào.

Lâm Cẩn và anh nhìn nhau, trong lòng cô hơi cảm thấy mất mát, là đôi mắt đào hoa!

Cô có thể tưởng tượng ra khi người đàn ông cười, đôi mắt của anh sẽ như vầng trăng khuyết, mơ màng, khiến phụ nữ như say mà lại không say*.

*như say mà không say: Nghĩa là bề ngoài thì có vẻ là say, nhưng trong lòng lại rất tỉnh táo.

"Đàn ông có đôi mắt đào hoa là người lạnh lùng, không đáng tin cậy.

" Lời nói của Ninh Ba lại bắt đầu văng vẳng bên tai cô.

Trên khuôn mặt của Lâm Cẩn hiện lên hai lúm đồng tiền.

Cô muốn cười nhưng nụ cười lại tắt lịm trên môi, trong đầu như chợt lóe lên tia sét giữa ngày hè, đầu óc choáng váng, chỉ còn lại một làn khói.

Anh tỉnh dậy từ khi nào?

Vậy là anh đã thấy cảnh cô cởi tất chân ra sao?

Trái tim Lâm Cẩn đập loạn nhịp, khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh đã đỏ bừng vì xấu hổ, hai tay khẽ run lên.

Khuôn mặt đeo kính gọng vàng của cha hiện ra trước mặt cô, cô nghĩ nếu cha mình còn sống thì chắc cô đã bị đánh chết.

Bầu không khí trong phòng như lớp keo dính thịt*, đặc quánh và ẩm ướt, khiến miệng của hai người dán chặt lại.

*keo dính thịt này còn được gọi là một loại enzyme transglutaminase dạng bột.

Nó được làm từ huyết tương gia súc, thường được dùng trong công nghệ sản xuất xúc xích, cá viên, cá bò... và để gắn các miếng thịt vụn lại với nhau để làm bít tết.

Lục Dữ quay mặt sang một bên, ánh mắt rơi vào cuốn tạp chí "Tinh Tế" mà kỳ nào cô cũng mua, tiêu đề "Chủ nghĩa không lấy chồng" trên đó mơ hồ nhưng lại rất rõ ràng.

1, Người bán hàng: Em gái, hoành thánh của em xong rồi, bỏ giỏ tre xuống đây đi.

Nữ chính: Đợi một lát.

Trước đây, việc sử dụng giỏ tre nhỏ để lấy đồ rất phổ biến ở các ngõ phố Thượng Hải, cách này tiết kiệm thời gian và tương đối lành lặn.

2, "Tinh tế": Tạp chí thời trang thời dân quốc của Trung Quốc.

Chương 6: Cherry Đỏ 2

Lục Dữ cố vùng dậy, nhưng cả người anh đã bị trói chặt lại như cái bánh chưng, không thể cử động được.

Anh nhú mào, lạnh lùng kéo từng lớp băng trắng trên người ra.

"Vết thương của anh vẫn chưa lành." Lâm Căn nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiến lên trước một bước, đẩy anh xuống giường.

Nếu cử động như vậy sẽ động đến vết thương.

Lục Dữ nhìn cô gái mũm mĩm trước mặt, vẻ mặt không cam lòng, trong đôi mắt đen láy hiện ra nét oán giận.

Lâm Căn không thèm để ý đến biểu hiện khác lạ trên má anh.

Cô trực tiếp kéo ghế qua ngồi bên giường, trong tay cầm bát hoành thánh.

Cô múc một muỗng hoành thánh nhỏ, phồng má chu môi, thổi thổi rồi đưa đến trước miệng Lục Dữ.

Lục Dữ quay sang bên khác.

Anh không muốn ăn, với lại không muốn nhìn vào mắt cô gái này.

Anh luôn cảm thấy ánh mắt của cô gái này rất kỳ lạ, như thể trong đó có hai cánh tay vươn ra ngoài giữ chặt anh lại.

Còn khó chịu hơn là khi bị người ta đánh.

"Anh ăn hoành thánh đi, ăn xong tôi sẽ tháo băng ra cho anh."

Lâm Căn đảo mắt, cảm giác mình rất giống chú Đông Quách trong sách giáo khoa tiếng Trung...

Chịu trăm cay nghìn đắng để cứu con sói độc ác, nhưng kết quả là lòng tốt không được đền đáp.

Lục Dữ rũ mắt xuống, ngoan ngoãn xoay mặt lại.
Lâm Căn mỉm cười, nhắm đúng lúc, đưa miếng hoành thánh trứu sa* vào miệng anh.
*trứu sa: vại thun.

Hoành thánh trứu sa là loại hoành thánh vỏ mỏng, gói chặt nhân, khi chín lớp vỏ nhăn lại.

Vì có vỏ mỏng như trứu sa (vại thun) nên được gọi là hoành thánh trứu sa.

Lục Dữ nhai yếu ớt, đây là lần đầu tiên anh ăn một cái hoành thánh nhỏ như này.

Lớp vỏ của hoành thánh mỏng và gần như là trong suốt, có thể nhìn thấy thịt băm màu hồng được bao bọc bên trong.

Từng cái căng tròn nổi lên trong bát, giống những con cá vàng nhỏ với chiếc đuôi ve vẩy.

"Có ngon không?" Lâm Căn cảm thấy bây giờ người đàn ông này rất nghe lời, cô cho ăn một miếng là anh ăn một miếng, không thô lỗ như vừa rồi.

Cô cảm thấy rất hài lòng với anh của bây giờ.

Lục Dữ bối rối trước câu hỏi đột ngột của Lâm Căn.

Có ngon không?

Đã nhiều năm rồi chưa có ai hỏi anh câu này.

Chưa từng có ai quan tâm đến sống chết của một người như anh, vậy mà lại có người hỏi anh đồ ăn có ngon không?

Một ngọn lửa không tên bốc cháy dữ dội trong miệng Lục Dữ, anh cảm thấy cô gái này không có việc gì làm nên mới hỏi ra một câu nhàm chán như vậy.

Ngoài cửa kính, bóng cây lắc lư, cách đó không xa có người lái xe ô tô nhẩn còi đi qua.

Lục Dữ cúi đầu, không trả lời.

Lâm Căn đặt bát rỗng sang một bên, sau đó cúi người, nhẹ nhàng cời băng gạc cho Lục Dữ.

Trên người cô tỏa ra một mùi thuốc nước nồng nặc, xộc vào khoang

mũi của Lục Dữ khiến anh cảm thấy hơi lành lạnh và dễ chịu.
Lục Dữ xấu hổ, cô gái này cách anh gần như vậy, hơi thở ấm nóng còn phả vào da thịt anh.
Anh cứng đờ người, nắm chặt tay lại theo bản năng, cảm giác này thực sự không thoải mái bằng việc ôm anh hai nhất.
Bỗng vang lên tiếng kéo kẹt khi giẫm lên bậc thang, từ xa đến gần.
"Áo sơ mi ban đầu của anh bị bẩn, lấy cái này thay đi." Lâm Căn lấy một chiếc áo sơ mi màu xám đậm từ trong túi giấy của công ty bách hóa Vĩnh An đưa cho anh.
Lục Dữ nhìn Lâm Căn, trong lòng như thể có một dòng nước ấm chảy qua.
Cô gái này cứu anh, cho anh ăn, lại còn mua áo mới cho anh?
"Mộc Mộc..."

Ngay lúc Lục Dữ loạn nhịp thì có tiếng gõ cửa cùng với tiếng gọi dịu dàng của người đàn ông.
Sắc mặt của Lâm Căn đột nhiên tái xanh, cô nói với Lục Dữ: "Anh ở yên đây, đừng đi ra ngoài."
Sau đó cô để anh một mình trong phòng.
Lục Dữ đứng thẳng người, chỉ nghe thấy giọng một nam một nữ nói chuyện với nhau ở bên ngoài.

Loáng thoáng nghe thấy cô gái ngăn cản người đàn ông, không cho anh ta đi vào.

Lý do là con mèo hoang cô mới nhặt được sợ người lạ.
Lục Dữ liếm khóe miệng, vẻ mặt càng ngày càng lạnh.
Được lắm, ầy vậy mà trong miệng cô anh lại trở thành con mèo hoang.

Chương 7: Cherry Đỏ 3

"Anh chỉ sợ em làm nhà cửa lộn xộn, sau khi bác gái về lại không vui thôi."

Giản Khê đưa tay nhẹ nhàng vén tóc mái rơi trên trán Lâm Căn ra sau tai, giọng nói của ta trong vắt và nhỏ nhẹ như giọt sương lăn nhẹ trên lá sen.

"Nhưng vì con mèo nhỏ của em sợ người lạ nên anh không vào nữa."

Lâm Căn gật đầu, vừa định mở miệng nói thì nghe phía sau phát ra một tiếng 'Ầm'.

Cô vội vàng ngoái đầu nhìn lại, đã thấy người đàn ông ngang tàng cô nhặt về đang đứng sừng sững ở đó.

Cổ áo sơ mi màu xám đậm nới ra hai cúc để lộ xương quai xanh gợi cảm tinh xảo, nét mặt trông vô cùng liêu lĩnh và vô lại.

Lục Dữ lười biếng dựa vào khung cửa, ánh mắt ác ý quét qua Giản Khê, sau đó nhìn vào khuôn mặt tròn không còn chút máu nào của Lâm Căn.

"Mày là ai?"

Giản Khê kinh ngạc ngẩn người ra, lập tức nhìn Lục Dữ hỏi.

Cho nên, vừa rồi Mộc Mộc sống chết ngăn cản không cho anh ta vào là vì gã đàn ông này?

Lục Dữ thu ánh mắt lại, tay phải đút trong túi quần tây, tay trái lấy bật lửa ra ngắm nghía, ngọn lửa màu xanh chọt ẩn chọt hiện, ánh mắt và khóe môi anh hiện lên nụ cười như có như không khiến người ta vô cùng khó hiểu.

Các khớp ngón tay của Lâm Căn nắm đến mức trắng bệch, cô ngửa cổ nhìn Giản Khê, nhàn nhạt cười nói: "Anh ấy là bạn em."

"Bạn sao?" Giản Khê thực sự không thể tin nổi, cau mày nói: "Nhưng nhìn anh ta giống hết lưu..."

Lời Giản Khê còn chưa dứt đã vội ngừng.

Anh ta luôn tôn trọng Lâm Căn, cũng tôn trọng quyền kết bạn của cô.

Anh ta không có tư cách đánh giá bạn bè của cô.

Lâm Căn nhìn Giản Khê muốn nói gì đó nhưng lại thôi, hai tay siết chặt nắm đấm, trên hai gò má vẫn treo lên nụ cười: "Em sẽ tự dọn dẹp nhà mình."

Giản Khê, anh về đi."

Về...

Anh ta về? Để người đàn ông kia ở lại chỗ này?

Thân hình cao lớn của Giản Khê cứng ngắc tại chỗ, anh ta khá bất ngờ vì Mộc Mộc của anh ta lại đối xử với anh ta như vậy.

Làn gió đêm lạnh xuyên qua cửa sổ, thổi vù vù ngược vào bên trong.

Lâm Căn bị gió thổi có hơi lạnh, cơ thể cô bất giác rùng mình.

Hôm nay cô mặc một chiếc quần vải màu lam dài đến gối, có vẻ phong phanh trong đêm lạnh.

"Còn định nói chuyện đến lúc nào?" Sắc mặt Lục Dĩ bỗng u ám, khóe môi mím chặt chậm rãi mở ra: "Em mới cởi tất chân, bên ngoài gió lớn sẽ lạnh đấy."

Lúc anh nói lời này vẫn đang cúi đầu 'tách tách tách tách' chơi đùa cái bật lửa, giọng nói không nhanh không chậm vang vọng ở hành lang.

Mặt Lâm Căn đỏ bừng lên vì lời nói của anh, trái tim trong lồng ngực đập dồn dập vừa bối rối vừa gấp gáp.

"Mộc Mộc!"

Giản Khê không chịu được nữa, anh ta nắm lấy cổ tay Lâm Căn, giọng nói trầm ồm có chút run rẩy.

Lâm Căn chỉ cảm thấy đầu óc mình vang lên tiếng ong ong, tên đàn ông này đúng là một con sói.

Miệng cô ngậm ngừng muốn giải thích với Giản Khê.

"Phù..."

Lục Dữ bỗng thối tắt bật lửa trong tay, khuôn mặt tuần tú với đường nét sắc bén trong bóng đêm tỏa ra ánh sáng tàn nhẫn.

Anh không vui nhíu mày, đôi mắt nhìn chăm chăm cánh tay trái của Lâm Căn đang bị Giản Khê lôi kéo.

Động tác này thực sự lấp kín lồng ngực của anh, làm anh cảm thấy rất khó chịu.

Sắc mặt Lục Dữ vô cùng lạnh lùng, anh tiến lên một bước, không nói gì kéo Lâm Căn quay người về phía mình, ngay sau đó "Ầm" một tiếng, cửa phòng bị anh đóng mạnh lại.

Chương 8: Cherry Đỏ 4

Tay cô như một đám mây rơi trên cành cây bông, bóng loáng mềm mại, khiến người ta rung động.

Lục Dữ nắm cảm thấy không nỡ buông ra.

"Anh làm gì vậy?" Lâm Căn hất tay anh ra, nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng và cứng rắn như muốn nhìn xuyên thủng người anh.

Lồng ngực của Lâm Căn kịch liệt lên xuống, tiếng gõ cửa liên tục vang lên.

Cô thu lại ánh mắt căm giận vừa rồi, hốt hoảng chạy ra mở cửa muốn giải thích với Giản Khê.

Lục Dữ không biết cô và người đàn ông kia nói gì, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

Tiếng bước chân đi xuống cầu thang của người đàn ông kia vang lên thông thả và nặng nề.

Lâm Căn thở hổn hển đóng cửa lại, đôi mắt nhanh như chớp nhìn thẳng vào Lục Dữ.

Nhưng gã đàn ông ngang tàng kia ra vẻ sự việc không liên quan gì đến mình, dáng người cao cao dựa lên tường đối diện với cô, khoe

miệng khẽ nhếch lên nhìn có chút hả hê.

"Anh đi ngay cho tôi!" Tai cô đỏ bừng, kích động đến mức cả người hơi run rẩy.

Lục Dữ liếc nhìn cô, trong ánh mắt hiện lên tia nguy hiểm và hung tợn, lập lòe sâu kín dưới ánh đèn sợi đốt mờ nhạt như đang nhìn một con mồi nhỏ ngon miệng.

"Anh muốn làm gì?"

Lâm Căn bị ánh mắt của anh làm cho rụt rè, cổ họng run run hỏi.

"Không phải tôi là mèo hoang mà em nhặt về sao?"

Lục Dữ vừa nói vừa giơ tay thô bạo "bịch" một tiếng đê Lâm Căn lên trên tường, dáng người cao to rắn rỏi nhìn từ trên cao xuống, dồn ép cô thật chặt.

Cô cuộn mình tại chỗ, không còn đường nào có thể trốn.

Lục Dữ cúi đầu, nhìn hai má Lâm Căn đỏ hồng, anh ghé sát vào vành tai ửng hồng của cô, khàn giọng hỏi:

"Cứu tôi về lại còn cởi tất chân trước mặt tôi.

Thế nào? Muốn quyến rũ tôi sao?"

Lâm Căn nghiêng mặt qua, bắt đầu nhớ lại kết thúc của ngài Đông Quách trong sách giáo khoa.

"Tiếc là tôi không thích con gái béo.

" Ngón tay thon dài của anh ta nhẹ nhàng nắm cầm cô, ép buộc cô quay mặt về phía mình.

Lâm Căn tức giận cắn môi, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cô béo khi nào hả?

Chỉ là mặt hơi tròn chút mà thôi!

"Nhưng mà sờ vào em cũng rất mềm mại nên tôi có thể chịu thiệt một chút vẫn được.

"Lục Dữ đưa tay vuốt ve mặt cô, sờ vài cái, tay đã không yên phận thăm dò xuống dưới, sau đó ôm ngang lấy eo cô một cách mạnh bạo.

Lâm Căn nghiêng mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh không biến tôi gọi cảnh sát đấy.

"

"Chờ họ đến thì tôi đã xơi em chẳng còn cái xương.

"Tay anh đặt trên eo cô cố ý tăng lực lên vài phần, hô hấp nóng bỏng phả vào mặt cô: "Cả người em đã mềm thế này rồi, tôi nên bắt đầu ăn từ chỗ này nhé?"

Mũi Lâm Căn chua xót, nước mắt nóng hổi tràn ra từ khóe mắt, nhỏ trên môi cô như một quả cherry đỏ thắm đắm nước.

Lục Dữ vốn chỉ muốn hù dọa cô một chút nhưng lúc này con thú nhỏ trong cơ thể bỗng rộn rạo lên, liều mạng thúc giục anh cắn vào quả cherry đỏ trước mắt.

Cắn nát cô để cô tiết ra thứ nước đỏ bưng mê người sau đó hút sạch sẽ những giọt xinh đẹp ngọt ngào kia.

Vùng vẫy đấu tranh của anh bị con thú nhỏ kia đánh bại!
Lục Dữ rử mắt, nụ hôn dày đặc tấn công về phía cô.

Lâm Căn trợn tròn mắt, có khoảnh khắc cô quên cả thở.

Cô chỉ cảm thấy đầu óc mơ màng, trên người như mềm nhũn ra, cả người rơi vào lòng người đàn ông.

Cánh môi nóng bỏng của anh hôn đến mức trái tim cô đập rộn lên, đầu lưỡi linh hoạt như một con rắn, khuấy động và phá vỡ chút ý thức cuối cùng còn sót lại của cô thành từng mảnh.

Người đàn ông này thật sự muốn ăn cô như ăn hết một viên hoành thánh nhỏ...

Chương 9: Trái Tim Đã Từng 1

Mặt trời lặn như một quả trứng tròn trịa mềm mại ngon miệng, chỉ cần đâm vào một cái, lòng đỏ bên trong sẽ đổ ra xối khắp cả con đường.

Chiếc xe Ford tối màu sáng loáng lăn bánh trên mặt đất, chậm rãi tiến về phía trước một cách miễn cưỡng.

Trong xe nhét năm gã đàn ông cao to, Lục Dữ ghét không khí dơ bẩn nên hạ cửa kính xe xuống, chống tay phải ngăn người.

Khung cảnh hai bên đường từ từ lùi lại phía sau, sợi chỉ trên cổ tay áo màu xám sẫm của anh bị gió thổi phất phơ qua lại.

Lục Dữ giơ tay gạt mạnh nó xuống kéo theo cả cúc áo màu trắng bạc cũng nhanh chóng lăn xuống xe.

Anh nhíu mày, chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ai đó kéo một cái, nặng nề và có chút đau đớn.

"Người anh em, xin ít lửa?" Người đàn ông ngồi bên cạnh anh ngậm thuốc lá, mặt không hề thay đổi nhìn anh và hỏi.

Lục Dữ lấy một chiếc bật lửa từ trong túi áo kiểu tây, miễn cưỡng ném sang, lúc lấy lại vô tình nhìn thấy bên hông người đàn ông phình ra, bên trong cất giấu một thanh dao nhỏ màu đen.

Con người đen của anh hiện lên tia u ám, tính toán trong lòng, hình như phải hơn nửa năm nữa anh mới có thể được cầm súng.

Dù mở cửa sổ nhưng không khí trong xe vẫn như rót chì, nặng nề khiến người ta ngạt thở.

Mỗi người đều nhận trọng trách giám sát lẫn nhau.

Họ không quen biết nhau, đều được chọn theo cách rút thăm sống chết tạm thời.

Trừ nhóm họ ra vẫn còn ba nhóm khác nữa.

Trong bốn chiếc xe này chỉ có một chiếc sẽ đi đến mục đích chính xác trước đó, ba chiếc còn lại đều là đạn mù nhằm làm nhiễu loạn kẻ địch.

Sau khi chất lỏng trong quả trứng mặt trời chảy ra hết thì trời bắt đầu xuất hiện những giọt mưa tí tách.

"Ngày cái con mẹ nó, vừa đến đã đổ mưa.

" Gã đàn ông ngồi trên ghế phụ nhướng mắt, bắt đầu chửi bới.

Thực ra cơn mưa nhỏ này rơi trên người tuy lạnh nhưng rất thoải mái.

Nhưng mà lúc phiên muộn như thế này, con người luôn muốn tìm gì đó để phát tiết.

Gã đàn ông ngồi ghế trước vừa mở miệng, Lục Dữ đã biết anh ta cũng là người Hoài Dương giống như mình.

Không vì gì khác, chỉ đơn giản vì người Hoài Dương thích mắng 'con

mẹ nó.

Bọn họ luôn miệng chửi con mẹ nó, nhưng thật ra là đang chửi mẹ ruột mình.

Lục Dữ cũng muốn chửi như vậy, từ nhỏ đến lớn, hẳn đều muốn chửi một câu con mẹ nó.

Nhưng anh có mẹ sao?

Ô tô bỗng nhoáng lên một cái, lái xe bị ép đạp phanh lại, gầm lên: "Muốn chết! Một chân ga của ông mày va chết hết đám ăn mày chúng mày bây giờ.

"

Lục Dữ nhìn về phía trước, là đám trẻ bán báo chạy quá nhanh nên làm rơi hết báo chiều trên mặt đất, bây giờ đang ngồi chồm hổm tay chân luống cuống nhặt lại.

Anh mới vừa định thu tầm mắt lại thì vô tình nhìn thấy một cô gái trong con hẻm hẹp bên trái đang bị mấy tên côn đồ vây lấy.

Khuôn mặt cô gái tròn trịa, mặc quần áo đen, váy bị gió đêm thổi bay, cả người lơ phơ lất phất như một cánh hoa hoa hồng đang rơi rụng khỏi cuống hoa.

Lục Dữ hơi nhíu mày, sau đó bình tĩnh kéo cửa kính xe lên.

Là cô gái lần trước đã cứu anh.

Nhưng vậy thì sao chứ? Người như anh sẽ không biết báo ơn.

Cậu bé trai nhặt báo xong, cúi người thật sâu về phía chiếc xe Ford màu đen rồi cũng chạy như bay.

Tài xế bắt chước người Thượng Hải mắng một câu: "Tiểu Xích lão!",

sau đó tiếng ô tô lại ầm ầm vang lên.

Một vài ngọn đèn đường bên đường tỏa ra ánh sáng trắng như tuyết trên thân chiếc xe đang phóng đi như bay.

Lục Dữ thấy con hẻm kia dần xa tầm mắt, mới như người không có chuyện gì hạ cửa kính xe xuống.

Chương 10: Trái Tim Đã Từng 2

Vết sẹo trên má trái của người đàn ông bị nước mưa gột rửa, nhìn trông càng gớm ghiếc hơn.

Anh ta nhổ nước bọt xuống đất, sau đó chỉ tay vào mũi Lâm Căn: "Đồ dê tiện, dám lừa ông đây hả!"

Lâm Căn lùi về sau một bước theo bản năng, nhú mào hỏi: "Lừa anh? Tôi lừa anh cái gì?"

"Vẫn còn giả vờ giả vịt, đêm hôm đó cô đã cứu tên lưu manh đó."

Gã mặt sẹo nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên.

"Tên lưu manh nào, tôi không biết! Nếu anh có chuyện gì thì có thể nói với Hứa Tam Gia."

Từ trước đến nay hiệu thuốc của chúng tôi luôn thanh toán đầy đủ tiền phí bảo kê."

Lâm Căn ngửa mặt lên nhìn gã mặt sẹo với vẻ mặt đầy bình tĩnh, nói xong liền tiến lên phía trước.

Gã mặt sẹo tức giận, đưa tay ra đẩy cô: "Tối hôm đó cô ở hiệu thuốc, chứ không phải Hứa Tam Gia."

Tôi đi tìm ông ta hỏi thì được gì? Tôi tìm cô! Đồ dê tiện, dám lừa ông đây hả."

Nghe gã mặt sẹo nhai đi nhai lại một câu, Lâm Căn cười thành tiếng, lúm đồng tiền hiện ra càng rõ rệt, khóe miệng nhếch cao lên tạo thành một nụ cười coi thường.

Gã mặt sẹo vô cùng tức giận, đôi mắt như hiện lên hình viên đạn,

anh ta giơ tay lên định tát cô một cái.

Nhưng cái tát của anh ta không rơi xuống, đột nhiên bị một người tóm lấy tay và giơ lên không trung.

Lâm Căn ngạc nhiên nhìn, hóa ra là người đàn ông tối hôm đó, anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi màu xám đen mà cô mua.

Bởi vì chạy quá nhanh nên lồng ngực của Lục Dữ phập phồng lên xuống kịch liệt, chiếc áo sơ mi ướt sũng làm lộ rõ cơ ngực gợi cảm và rắn chắc của anh.

Anh cầm tay phải của gã mặt sẹo và dùng sức ném sang một bên.

Gã mặt sẹo loạng choạng ngã về phía sau.

Mặc dù gã mặt sẹo tức giận, nhưng vẫn lén lút liếc mắt nhìn xung quanh, thấy chỉ có một mình Lục Dữ, lòng tự tin đã được khôi phục lại một ít.

Nhưng anh ta vẫn có cảm giác hơi sợ Lục Dữ, bởi vì thằng nhóc này ra tay đánh người rất mạnh, có thể trực tiếp đánh mất nửa cái mạng của một người sống sờ sờ.

Nhưng bây giờ chỉ có một mình Lục Dữ, có câu hai tay khó đánh bại bốn tay, đương nhiên có thù báo thù, có oán báo oán.

"Giỏi lắm.

Vậy mà còn nói không lừa tôi.

Hai người đứng là một đứa lưu manh một đứa gái điếm.

Hôm nay ông đây sẽ cho hai người xuống lòng đất để làm một đôi vợ chồng ma."

Gã mặt sẹo vẫy tay, mấy tên lưu manh phía sau bước tới ngăn chặn hai người.

"Chuyện này không liên quan gì đến cô ấy, để cô ấy đi đi."

Mưa càng lúc càng lớn, nhưng giọng nói của Lục Dữ vẫn rất rõ ràng và mạnh mẽ trong màn mưa mờ mịt.

Anh để Lâm Căn đứng sau lưng mình, đôi mắt đen lạnh lùng trừng

mắt nhìn gã mặt sẹo.

Thật ra Lâm Căn rất hận người đàn ông này, nếu để cô được chọn lại một lần nữa, chắc chắn cô sẽ không cứu anh.

Anh cướp mất nụ hôn đầu của cô để đổi lại lòng tốt của cô.

Kết cục của cô tốt hơn một chút so với Đông Quách.

Nhưng tại sao anh lại đến cứu mình?

Rõ ràng đêm hôm đó, trước khi đi, anh còn trầm giọng cảnh cáo cô: "Sau này đừng tốt bụng như vậy!"

Với một người đàn ông lỗ mãng như anh, không phải là nên lấy oán báo ơn đứng ở một bên cười chế giễu mới đúng sao?

"Anh dám động vào cô ấy thử xem!" Vẻ mặt của Lục Dữ tràn ngập vẻ lạnh lùng tàn bạo, đáy mắt hiện lên một tia muốn giết người.

Gã mặt sẹo quay mặt sang một bên, đếm lại một lượt những người anh em mà anh ta dẫn theo, cộng cả anh ta là tổng cộng có chín người.

Anh ta bật cười to: "Trước khi chết, còn giả làm anh hùng! Được, ông đây sẽ cho cậu thỏa mãn.

Còn con gái điểm này, đợi tôi chơi xong sẽ thiêu xuống cho cậu."

Tay trái của Lục Dữ nắm chặt lấy bàn tay Lâm Căn, tay phải đưa ra sau lấy ám khí để phía sau.

Đột nhiên có ánh đèn xe chiếu rọi vào bọn họ, khiến bọn họ bất giác nheo mắt lại.

Người đàn ông trung niên mặc áo dài đen cầm chiếc ô trong suốt, cúi người đợi bên cạnh cửa xe.

Một đôi丫鬟 đàn gảy hoa đính hạt ngọc bước xuống xe, người phụ nữ mặc một bộ sườn xám màu đỏ tằm điểm xuyết những bông tuyết, tóc được chải thành hình xoắn ốc, phía sau vện thành hình đám mây.

Nếu không phải trên tay đeo nhẫn kim cương thì trông vẫn như một thiếu nữ ngây thơ.

Người phụ nữ đó ngẩn người nhìn Lâm Căn, mắt híp lại thành một đường cong, gọi: "Mộc Mộc!"

Lâm Căn còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông trung niên mặc áo dài đã hét vào mặt đám lưu manh, chửi như tát nước: "Mấy người muốn chết hả? Ở đâu đấy?"

Nhờ ánh đèn xe, gã mặt sẹo có thể nhìn thấy rõ biển số xe, có năm số tám liên tiếp liền, anh ta sợ đến mức hồn bay phách lạc, chạy như sắp đá ra quần.

Lục Dữ liếc mắt nhìn người phụ nữ đó, sau đó từ từ buông tay Lâm Căn ra rồi biến mất trong màn mưa.

Chương 11: Trái Tim Đã Từng 3

Vỗ sò và chuông gió treo trước cửa hiệu thuốc tây nước Đức kêu leng keng leng keng.

Lâm Cẩn cầm một tập hồ sơ màu be bước vào, lặng lẽ thay áo blouse trắng và đứng bên cạnh tủ.

"Mộc Mộc, mọi chuyện ổn chứ?" Tiểu Phương vội vàng hỏi thăm, hai đầu lông mày hơi nhíu lại với nhau: "Lão già háo sắc ở phòng y tế có động tay động chân gì với cô không?"

Theo quy định, hàng tháng hiệu thuốc phải cử người đến phòng y tế của Cục Công Đồng* kiểm tra thường xuyên.

Từ trước đến nay đều là dược sĩ già đi, nhưng mấy ngày nay ông ta bị vợ đánh tơi tả không xuống giường được, phải nằm trên giường nghỉ ngơi tại nhà.

*Cục Công Đồng (Ban giám đốc công): là tổ chức cấp thành phố cao nhất và là cơ quan hàng đầu trong Tô giới Pháp cũ.

Dễ nhìn ra được là Lâm Cẩn làm ngơ trước sự hỏi han quan tâm của Tiểu Phương, nhưng ánh mắt mơ màng, nhìn về phía trước mà không có tiêu cự.

"Mộc Mộc?" Tiểu Phương khua khua tay trước mắt Lâm Cẩn.

"Hả?" Lúc này Lâm Cẩn mới có phản ứng, nhướn đôi mắt tròn xoe lên nhìn Tiểu Phương.

"Mấy ngày nay cô làm sao vậy? Cứ lơ đãng thế nào ấy?" Tiểu Phương khó hiểu nói: "Vừa rồi tôi hỏi cô, lão già háo sắc ở phòng y tế có làm chuyện xấu gì với cô không?"

Lâm Cẩn đưa tay lên vuốt tóc mái, nở nụ cười miễn cưỡng: "Ban

ngày ban mặt, sao ông ta dám làm gì?"

"Tốt nhất là lần sau để tôi đi với cô."

Cô đi một mình khiến tôi rất lo lắng." Tiểu Phương lấy kẹp tóc từ trong túi ra giúp Lâm Căn kẹp lại phần tóc mái lộn xộn của cô:

"Nhưng tôi cảm thấy mấy hôm nay cô cứ ngẩn ngơ, thậm chí hôm qua còn cầm nhầm thuốc."

Lâm Căn mím môi, lại đưa tay lên vuốt tóc mái, nhưng chỉ chạm vào vầng trán trống không, trong lòng càng cảm thấy khó chịu như thể miệng bị nhét một đồng băng gạc, không thể nào bỏ ra được.

Tiếng động cơ ô tô truyền đến từ bên ngoài hiệu thuốc.

Tiểu Phương dùng cùi chỏ huých vào Lâm Căn, ánh mắt hướng ra ngoài, giọng nói cười nhạo: "Trúc mã của cô đến kìa."

Lâm Căn ngược mắt lên nhìn về phía cửa kính, thấy Giản Khê mặc một bộ com lê phẳng phiu màu trắng bằng vải gabadin, cả người toát lên vẻ ngọc thụ lâm phong, dịu dàng ấm áp như ngọc.

"Tôi đã nói nhiều lần rồi, anh ấy không phải trúc mã của tôi, chỉ là bạn học của em trai tôi mà thôi." Lâm Căn nói với vẻ bất lực.

"Nhưng hai người quen nhau từ hồi bảy tuổi, nói gì đi chẳng nữa thì cũng là thanh mai trúc mã, hôn nhân ngàn năm khó đứt." Trên mặt Tiểu Phương hiện ra vẻ nghiêm túc: "Thảo nào có nhiều người ở bến

Thượng Hải đổ xô vào các trường nữ sinh Trung Tây như vậy, thì ra là muốn mượn cơ hội đó để câu rùa vàng.

Sau này tôi mà đẻ con gái, nhất định cũng sẽ cho nó đi học."

Lâm Căn cắn môi, vừa định trả lời thì Giản Khê đã đẩy cửa bước vào, khuôn mặt mang theo một nụ cười nhẹ.

"Chào cậu Giản."

Mấy ngày nay Mộc Mộc như người mất hồn, chẳng lẽ là bởi vì ngày nào cậu cũng tới đón cô ấy?"

Mỗi khi nhìn thấy Giản Khê, Tiểu Phương đều thầm cảm thán, đúng là con người cao quý của bến Thượng Hải có khác, gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn, ngày nào cũng bắt cô phải tiếp xúc với quá nhiều con nhà giàu.

Nghe Tiểu Phương nói xong, Giản Khê cảm thấy rất thoải mái, nụ cười nhặt trên mặt cũng đã tươi hơn rất nhiều.

Đúng lúc đó nhân viên đi theo phía sau đưa hai chai nước hoa được gói trong giấy gói quà bằng tiếng nước ngoài đến.

Tiểu Phương tiếp nhận, liếc mắt nhìn dòng chữ nước ngoài trên đó, mỉm cười nói: "Nước hoa Guerlain, cậu Giản chi mạnh tay quá."

Lúc Lâm Căn và Giản Khê bước ra khỏi hiệu thuốc, ánh chiều tà màu vàng như phủ khắp con đường Tứ Mã, phủ lên người bọn họ một tầng hào quang.

"Đến Victoria ăn tối?" Ngồi trong xe Mercedes-Benz, Giản Khê quay mặt sang hỏi với giọng nói dịu dàng.

Lâm Căn gật nhẹ đầu, ngược mắt hỏi: "Sao mấy ngày hôm nay anh đều đến đón em vậy?"

"Sợ em lại gặp phải lưu manh." Giản Khê nhéo chóp mũi Lâm Căn:

"Ngốc vậy? Sao không nói tên của anh ra?"

"Giản Băng nói với anh?"

"Ừm, chị ấy còn bực mình một lúc lâu, nói em còn không nhận ra chị ấy."

Lâm Căn không khỏi cười chế giễu: "Em quen chị ấy lâu rồi, nhưng chưa bao giờ thấy chị ấy mặc sườn xám."

Nên đương nhiên phải mất một lúc mới nhận ra chị ấy, với lại do chị ấy đi du học nước ngoài hơn hai năm nữa."

"Lần này chị ấy về để tổ chức lễ đính hôn với con trai thứ ba của thị trưởng Cố."

Bà cụ Thái là một người có tư tưởng cổ hủ, đương nhiên không thích phụ nữ mặc quần áo nước ngoài." Hai mắt của Giản Khê hơi tối lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tròn nhỏ của cô.

Lâm Căn "ừm" một tiếng có lẽ, sau đó ấn cửa kính xe xuống nhìn dòng xe cộ tấp nập ngoài đường.

Nhà hàng cơm Tây Victoria nằm trên đường Húc Ngô trong khu Tô giới Pháp, đến gần khu Tô giới Pháp được trồng nhiều cây long não xanh ngát.

Chưa đến giờ ăn mà đã đông khách rồi, không phải bởi vì đồ ăn phương Tây chính hiệu ở đây, mà còn bởi vì đối diện đường Húc Ngô chính là địa phận không ai quản lý của bến Thượng Hải. Hàng loạt các sạp cờ bạc lớn nhỏ, những tên côn đồ đứng đầy trước sòng bạc, cầm dao và gậy chờ sẵn ở cửa. Bữa tối không chỉ có thể thưởng thức đồ ăn ngon mà còn được thưởng thức những bộ phim hành động không thua kém gì Hollywood.

Cảm giác kích thích cả hai giác quan này đương nhiên khiến khách khứa kéo tới lườm lượm. Mặc dù chỉ cách nửa con đường nhưng lại rất an toàn.

Bởi vì có cho đám côn đồ này mười nghìn lá gan thì chúng cũng không dám vượt ranh giới đi sang đây. Với lại, ở đây thuộc Tô giới Pháp, có cảnh sát Pháp và người Ấn Độ tuần tra 24/24. Chủ nhà hàng cơm Tây Victoria là một người Anh lớn tuổi, vừa nhìn thấy Giản Khê đã lập tức mỉm cười chào hỏi, còn tự mình cầm hai ly rượu nho lên mời. Lâm Cẩn cầm chân ly và lắc nhẹ, nhìn chắt lỏng từ từ chảy xuống từ thành ly, vệt rượu màu đỏ hồng đọng lại trên thành ly. Trái tim của cô cũng hẫng lên những vết đỏ theo nó, trong tâm trí chỉ toàn là hình bóng người đàn ông đó rời đi trong màn mưa. Lâm Cẩn ngửa cổ uống hết rượu trong ly. "Tay phải của em bị dính bấn gì kia." Giản Khê lấy khăn ăn có họa tiết hoa tường vi lau một cách cẩn thận cho Lâm Cẩn. Lúc Lâm Cẩn thu tay lại, ngón áp đã được đeo một chiếc nhẫn kim cương, lấp lánh như những vì sao trong đêm rơi trên ngón tay cô. "Anh đã đặt làm nó vào nửa năm trước, nhưng hãng hàng không Pan American mới giao chiếc nhẫn đến Thượng Hải vào ngày hôm qua." Giản Khê kéo tay phải đeo nhẫn kim cương của Lâm Cẩn, cười nhẹ và hỏi: "Thích không?"

"Em không muốn kết hôn..." Lâm Cẩn lúng túng, dù đã uống rượu nhưng đôi môi của cô trông vẫn hơi nhợt nhạt.

Giản Khê nhíu mày, vội vàng hỏi: "Tại sao? Anh có chỗ nào không tốt sao?"

"Các tạp chí đều đề cao chủ nghĩa phụ nữ không nên kết hôn.

Anh có đọc qua chưa?" Lâm Căn nhìn Giản Khê, nghiêm túc nói: "Phụ nữ có thể sống mà không cần dựa vào đàn ông."

Giản Khê đưa tay lên sờ trán Lâm Căn, cười vui vẻ và nói: "Không kết hôn không hoàn toàn liên quan đến vấn đề đó? Phụ nữ dám theo đuổi việc học và đi làm mới được gọi là phụ nữ.

Mộc Mộc, bây giờ em là một người phụ nữ, có thể làm việc và ra ngoài xã giao như đàn ông.

Sau khi kết hôn, anh cũng sẽ không ngăn cấm em."

Lâm Căn không biết nên trả lời thế nào, cô chỉ biết dùng nĩa quấy salad rau.

Nhà hàng cơm Tây đang bật nhạc phương Tây nhẹ nhàng, những người phụ nữ Nga da trắng đang đợi trong nhà hàng kiếng chân mong ngóng, tìm kiếm con mồi cho đêm nay.

Họ lượn lờ trong nhà hàng cơm Tây một lúc lâu, chỉ vì đợi những người đàn ông lạ mời họ đi ăn tối, sau đó đến khách sạn Europa gần đó để mua bán da thịt.

Đứng cách Lâm Căn không xa có một người phụ nữ Nga da trắng đã già và xuống sắc, có chiếc cổ thiên nga thanh thoát, nhưng lớp phấn dày trên mặt không giấu được vẻ phờ phạc và thất vọng của cô ta.

Sẽ không có người đàn ông nào đến hỏi thăm một người phụ nữ không thanh lịch và duyên dáng như vậy.

"Chúng ta mời cô ta ăn tối đi." Lâm Căn đặt nĩa xuống và đề nghị với Giản Khê.

Một người phục vụ mặc đồng phục đen trắng đưa người phụ nữ đó đến, Giản Khê đứng dậy lịch sự kéo ghế ra cho cô ta, ngồi xuống xong lại đưa thực đơn cho cô ta.

Ba người dùng bữa trong im lặng, Lâm Căn thấy người phụ nữ đeo một chiếc nhẫn bạc cũ có hai chữ cái tiếng anh và hình trái tim.

Đó có phải là nhẫn cưới của cô ta và chồng không?

Liệu chồng của cô ta có biết bây giờ cô ta đang ở đâu không?

Lâm Căn nghĩ thầm trong lòng.

Có lẽ trong thời đại hỗn loạn như này, làm sao chúng ta có thể mong muốn một tình yêu xa xỉ được, có thể sống một cuộc sống không quá chật vật đã là một cuộc sống mà nhiều người muốn mà không được.

Ăn xong món tráng miệng cuối cùng, Giản Khê lấy hai chiếc vé trong ví ra đưa cho người phụ nữ, anh cười và nói một câu tiếng Anh:

"Cảm ơn tối nay cô đã làm bạn với chúng tôi."

Người phụ nữ đưa tay ra nhận, ánh mắt biết ơn hiện lên trong đôi mắt đỏ bừng.

Lúc ra cửa, ngoài trời lạnh như nước, Giản Khê khoác áo com lê màu trắng lên vai Lâm Căn, dịu dàng nói: "Tài xế đi lấy xe, chúng ta đợi ở đây một lát."

Lúc nói chuyện, có một đôi nam nữ mặc đồ đẹp để đi về phía này.

Người đàn ông cười và chào Giản Khê: "Cậu Giản, đã lâu không gặp."

Lâm Căn lắng nghe cuộc nói chuyện khách sáo của bọn họ, cô chán nản bước sang bên cạnh hai bước, dựa vào lan can đường với vẻ cô đơn, tay phải lấy bật lửa từ trong túi quần ra và loay hoay nghịch nó.

Sạp đánh bạc ở đối diện đường Húc Ngô đang đến đoạn cao trào, mọi người nhìn chăm chăm vào viên xúc xắc lăn trên bàn, suýt chút nữa quên cả thở.

Lục Dữ đang ngồi trên bậc thềm lạnh lẽo, nhìn chăm chăm con đường đối diện không chớp mắt, cô gái khoác áo com lê màu trắng đang nghịch bật lửa.

Ngọn lửa xanh mờ ảo của chiếc bật lửa làm sáng khuôn mặt cô, trên ngón tay có một chiếc nhẫn kim cương bắt mắt.

"Anh Lục, cho em mượn bật lửa." Một cậu bé vỗ vai Lục Dữ và nói.

Lục Dữ đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, giật giật vai, không quay đầu lại: "Bật lửa rơi kìa."

Khắp người anh đều có vết thương, ngay cả má cũng chi chít vết

bầm tím lớn nhỏ.

Lần trước, lúc anh xuống xe, khi trở về bị đánh gần chết, nếu không phải vì tháng này là sinh nhật mẹ già của bang chủ thì anh đã bị ném xuống sông Phổ Giang cho cá ăn rồi.

Cậu bé bấu môi lầm bầm mấy câu, thấy Lục Dữ đang nhìn chăm chăm cô gái khoác áo com lê màu trắng, đang đứng trước lối vào của nhà hàng cơm Tây của con đường phía đối diện,.

"Anh Lục! Anh nghĩ gì vậy? Chúng ta không thể trêu vào người phụ nữ đó được!" Cậu bé đẩy anh một cái, sau đó lại nhìn sang phía bên trái và làm nhảm: "Mấy cô gái này thực tế hơn, chọn một cô không bị bệnh, về nhà tắm rửa sạch sẽ, có thể sinh con cũng được."

Lâm Cận đi lên xe theo Giản Khê, Lục Dữ mới miễn cưỡng thu hồi ánh mắt và nhìn theo hướng cậu bé nói.

Đó là những cô gái bao đang đợi bên ngoài sạp cờ bạc, đứng đó chờ để kiếm ăn.

Gái bao cũng chia bang nhóm như bọn họ, có bang Tô Châu, bang Giang Tây, bang Ninh Ba, bang Bản Địa, bang Tô Bắc...

Nhưng Lục Dữ không phân biệt được sự khác nhau giữa các băng nhóm này, cũng giống như các cô ta không biết được sự khác biệt giữa những tên côn đồ dưới đáy xã hội như Lục Dữ.

Lục Dữ nhìn những người cô gái bao đó, đột nhiên nhớ đến nụ hôn đêm đó, một nụ hôn sạch sẽ như trái cherry đỏ được rửa sạch, chua chua ngọt ngọt.

Thực sự là anh rất muốn nếm thử lại một lần.

Chương 12: Trái Tim Đã Từng 4

Ánh chiều tà màu vàng đang dần tan chảy, áng mây chiều hòa quyện vào nhau, hương thơm hoa dạ yên thảo chậm chậm bay theo làn gió nhẹ thoang thoảng như có như không.

Lâm Căn đứng ở cửa hiệu thuốc, chớp mũi cô nhẹ hít, thầm quyết định sẽ ngắt một đóa hoa dạ yên thảo lúc xế chiều, sau đó sẽ rút những nhị hoa dài và mảnh ra, làm thành hoa tai bảo tháp treo bên tai, vừa dễ ngửi lại vừa đẹp.

Nhưng cô còn chưa kịp nhắc chân thì đã đột nhiên nghe thấy tiếng huýt gió du dương trầm bổng đầy vẻ côn đồ vô lại.

Lâm Căn nhíu mày, khó chịu nhìn về phía phát ra âm thanh, gương mặt tròn bồng ngẩn ra vài giây, thì ra chính là gã đàn ông côn đồ đã lâu không gặp.

Chỉ thấy anh mặc áo sơ mi màu tối, quần tây ôm lấy đôi chân dài thẳng tắp, dáng người cao ngất lười biếng dựa vào lan can trên đường cái.

Ánh chiều tà đắm say gợi tình làm nhu hòa đường nét lạnh lùng sâu thẳm của anh, vết bầm tím trên khuôn mặt đẹp trai vừa tan đi của anh lại in lên một chút đỏ hồng.

"Mời em ăn cơm." Lục Dĩ nhìn Lâm Căn đang sững sốt không thôi, khóe môi nhẹ nhếch lên một nụ cười nhạt.

Hành vi của người đàn ông ngang tàng trước mắt đã hoàn toàn khiến Lâm Căn mơ hồ, anh ta ton tốt chạy đến tìm cô chỉ vì muốn mời cô ăn cơm sao?

Lâm Căn không thèm để ý, định xoay người bỏ đi nhưng lại bị anh ta nắm chặt lấy cổ tay từ phía sau.

Tay phải anh dùng lực kéo cả người Lâm Căn ngã vào lòng. Lồng ngực nóng bỏng có lực của anh cọ vào đôi môi mềm mại của cô, thiêu đốt cơ thể Lâm Căn nóng ran lên.

"Tôi không có hứng thú ăn cơm với anh, anh buông ra." Lâm Căn vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy thì bàn tay to ôm eo cô lại càng siết chặt.

"Vậy thì mời em đi ngủ?" Lục Dữ nói chuyện, đồng thời ánh mắt cúi xuống nhìn tay phải của cô.

Thấy mười ngón tay cô trơn trượt, không đeo món trang sức nào, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Căn nghe xong lời anh nói, khuôn mặt vừa tức lại vừa thẹn, hai bàn tay liều mạng xô đẩy anh ra nhưng đẩy thế nào cũng không đẩy được, đẩy qua đẩy lại một lúc lâu, đành đỏ mặt rút trong lòng anh hít thở.

"Thưa em, tôi đang báo ơn để em đừng nghĩ rằng tôi là kẻ vong ơn phụ nghĩa đấy." Lục Dữ đưa tay véo má bên trái mồm mỉm của cô:

"Thế nào? Không hân hạnh đón tiếp sao? Em không cần tôi mời cơm, cũng không cần tôi mời ngủ.

Vậy em nói xem tôi phải báo ơn em thế nào đây?"

Lâm Căn không để ý đến anh, chỉ bấu môi nghiêng đầu sang một bên.

"Không nói gì thì xem như em đồng ý rồi đấy." Lục Dữ lại đưa tay véo má bên phải của cô, sau đó không cần nói nhiều kéo cô đi luôn. Ánh nắng chiều như lửa đốt, bóng dáng họ kéo dài triền miên trên mặt đất màu xám xanh, mơ hồ nhưng lại rõ ràng một cách khác thường.

Lúc đi qua quầy hàng Coca Cola, tấm bảng hiệu màu đỏ chói lọi với dòng chữ "Mời bạn uống Coca Cola" phát sáng lóa mắt.

Nhóm thủy thủ người Mỹ mặc đồng phục màu xanh trắng đang tụm ba tụm năm ở đó uống nước giải khát, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng cười vang.

Lục Dữ ngoái đầu nhìn Lâm Căn đang tức giận ở phía sau, độ cong

khóe môi bất chợt sâu hơn.

Anh dừng lại, kéo tay cô, đến quầy hàng Coca Cola mua một chai rồi đưa cho cô.

Đến Thượng Hải lâu như vậy nhưng anh chưa từng uống thứ nước giải khát ngoại nhập này, chỉ biết mùa hè uống vào chắc chắn sẽ rất sảng khoái và đã khát.

Lâm Căn cầm lấy chai thủy tinh, ghé sát vào ống hút trắng rồi uống một ngụm.

"Uống ngon không?" Lục Dữ nhìn hai má đào của Lâm Căn đang phồng lên, tò mò hỏi.

Đây là lần đầu tiên anh hỏi người khác vấn đề này.

Nếu uống ngon thì anh sẵn sàng mua cho cô mỗi ngày.

Lâm Căn mím môi, cầm chai cola trong tay đưa cho anh, ánh mắt trong veo như tia sáng phản chiếu qua thủy tinh: "Anh nếm thử đi..."

Lục Dữ nhìn bọt khí màu nâu lên lên xuống xuống trong chai nước có ga, trên mặt vẫn là vẻ vô lại không kiềm chế được kia: "Uống không quen, em uống đi."

Lâm Căn nghe xong, cảm thấy hình như anh cũng không quá hư hỏng.

Nếu thực sự hư hỏng như thế thì lần trước anh sẽ không đến cứu cô.

"Em muốn ăn gì?" Lục Dữ thấy cô chậm rãi uống nước có ga trong chai, kéo tay kia của cô hỏi.

Tiền hôm nay anh mang đi đủ để đưa cô vào ăn ở một nhà hàng Tây.

Lâm Căn giả vờ suy nghĩ rất nghiêm túc rồi sau đó ngược mắt đáp: "Mì rau củ."

Họ đi đến một nhà hàng mì bên đường.

"Hai bát mì." Lục Dữ nói với ông chủ, suy nghĩ rồi dặn thêm một câu: "Thêm một quả trứng chần."

Ông chủ nhiệt tình đáp lại một tiếng rồi dùng một cái xẻng đánh tan

thịt băm tươi màu đỏ trong chảo nóng hầm hấp, sau đó múc một muôi nước dùng trong vắt chan vào, cho mì đã nấu chín sẵn để trên vỉ tre rồi nhúng vào trong nồi, cuối cùng thêm vào một chút rau thơm tăng thêm màu xanh cho món ăn trước khi bỏ ra bát.

Sau khi món mì sợi được đặt lên bàn, Lâm Căn phát hiện có thêm một quả trứng chần đang chằm chệch nằm trong bát.

Lục Dữ gấp rau và thịt trong bát mình bỏ vào bát Lâm Căn, sau đó lạng lẽ ăn bát mì nước kia.

Khóe môi Lâm Căn bất chợt hiện lên một nụ cười.

Cô nhớ ở nhà, mỗi lần hấp gà, mẹ đều để lại cho cô hai cái đùi, sau này có em trai thì cô và em trai mỗi người một cái.

Người để lại món đồ ăn ngon nhất cho bạn có lẽ là người rất yêu thương bạn?

Cô rũ mắt ăn thử một miếng, cảm thấy sợi mì mềm dai, nước súp rất ngon, salad rau ở nhà hàng Tây làm ăn rất ấm bụng.

Ánh đèn bên ngoài bến Thượng Hải và ánh sáng trên đường lớn, sáng chói bốn vách tường.

Các cô nàng hiện đại hết như lũ cú mèo, dẫm lên ánh hào quang sáng như tuyết, dồn dập lên đường, mái tóc đen uốn xoắn thành những gợn sóng chói mắt, sườn xám bằng vải ngoại nhập sang trọng bao bọc những đường cong lung linh tuyệt mỹ, mỗi một cái gợn tay nhắc chân đều đầy mùi nước hoa Pháp thanh lịch và quyến rũ.

Lâm Căn và Lục Dữ ăn mì xong, hai người cùng đi dạo bên ngoài bến Thượng Hải, nhìn bên đường có trò chơi ném vòng, họ vượt qua đám người, chen lẫn đi vào.

Chỉ thấy trên một bàn dài, bày đủ thứ đồ chơi, bên cạnh mỗi món đều dựng bảy tám que sắt, một sợi dây phân cách được giăng cách chiếc bàn năm sáu mét, khách hàng phải đứng bên ngoài dây phân cách, ném vòng, ném trúng que sắt nào thì xem như trúng món đồ bên cạnh que sắt đó.

Lục Dữ thấy Lâm Căn cầm một chồng vòng tròn, ném vào que sắt gần cô nhất, bên cạnh que sắt là hai chiếc nhẫn màu bạc sáng bóng đang lóe sáng.

"Trò lừa người." Trong tay Lâm Căn chỉ còn một chiếc vòng cuối cùng, cô không nhịn được chu miệng phàn nàn một câu.

Lục Dữ đứng bên cạnh, đi đến bên cạnh cô, cầm vòng tròn còn lại trong tay cô, tùy tiện ném vào một que sắt, chiếc vòng vững vàng đáp xuống que sắt kia.

Ông chủ mặc bộ quần áo vải cầm hai chiếc nhẫn qua, là nhẫn bạc trông rất bình thường, không có hoa văn trang sức gì.

Lâm Căn cẩn thận cầm lấy, sau đó giơ lên một cái, nhìn Lục Dữ hỏi: "Anh có muốn một cái không?"

Chương 13: Thanh Loan Vui Về 1

Lâm Căn ngồi nghiêng trên quầy, hai bắp chân đung đưa qua lại. Trong tay cô đang cầm một chiếc bánh hạt dẻ màu vàng nâu, hoa văn dầu mỡ hiện lên hình xoắn ốc bị cô móc ra trông rất méo mó. "Chuyển thùng thuốc Boehringer Ingelheim (một công ty dược phẩm lớn của Đức) trên giá bên phải vào kho." Cô nững nịu sai bảo Lục Dữ đang bận rộn đến mức xoay vòng vòng.

Sáng nay là ngày hiệu thuốc chuyển cửa hiệu nhưng chỉ có một mình cô, cũng may gã đàn ông ngang tàng này chủ động đến cửa làm cu li.

Má lúm đồng tiền của Lâm Căn trũng sâu, múc một thìa bánh ngọt bỏ vào miệng nhắm nháp.

Có hơi ngấy, cô quay đầu nói với anh, lần sau đừng mua bánh hạt dẻ của Kiesling nữa.

Bánh mì bơ hình con bướm của Lão Đại Xương gần đây cũng rất hợp khẩu vị cô.

Điện thoại trong hiệu thuốc vẫn liên tục vang lên, reng reng reng, reng reng reng như muốn đòi mạng.

Lâm Căn chu miệng, nhảy xuống khỏi quầy, chậm rãi đi nghe.

Cô không tình nguyện đặt ống nghe lên tai, tầm mắt lại nhìn về chiếc bánh ngọt hạt dẻ trên quầy.

Lục Dữ chuyển thuốc xong từ trong kho đi ra, áo sơ mi trắng trên người đã bị mồ hôi tuôn ra thấm ướt đẫm.

Anh thấy miếng bánh ngọt kia vẫn còn sót lại trên quầy, còn cô nhóc béo kia thì đang lục lọi tìm thứ gì đó.

"Làm sao vậy?" Lục Dữ cầm bánh ngọt đi đến bên cạnh cô, xắn lấy một miếng nhỏ đút vào miệng cô.

Lâm Cẩn nuốt miếng bánh ngọt trong miệng xuống, đáp: "Bộ phận y tế của Ban giám đốc công nói loại thuốc mới được bán trong cửa hàng có vấn đề, bảo em mang tài liệu qua đó ngay bây giờ."

"Ngay bây giờ? Vào lúc trời sắp tối thế này sao?" Mày kiếm của Lục Dữ dựng thẳng lên, giọng nói có chút lo lắng và trầm hơn vài phần. "Ừm, tự em đi được rồi."

Không phải tối nay anh còn có việc sao?" Cuối cùng Lâm Cẩn cũng tìm thấy tài liệu về thuốc tân dược trong ngăn tủ thấp nhất, cô thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đêm nay Lục Dữ thật sự có việc.

Có một lều bạc mới khai trương trên địa bàn của anh, theo quy tắc, anh phải đến lều bạc kia để 'bác heo'*

*Bác heo: từ ngữ địa phương ở Thượng Hải, khi có các con bạc vào lều bạc mới, người đó sẽ xông lên, bắt người và cướp của người đó để con bạc không dám vào lều bạc mới nữa.

Lâm Cẩn cầm tài liệu trong tay, thấy Lục Dữ không nói gì, mắt hạnh cong lên nhìn anh chăm chăm, lại giơ ngón trỏ ra chọc chọc môi mình.

Lục Dữ nhin không được bật cười, vội vàng xắn một miếng bánh ngọt to bỏ vào miệng cô, sau đó véo má cô.

Trong lòng thầm cảm thán, mặt cô đã tròn hơn không ít so với hai tháng trước rồi.

Lúc Lâm Cẩn chạy đến Ban giám đốc công thì đèn hoa rục rĩ đã lên.

Trong tòa nhà gạch đỏ kiểu tân cổ điển này chỉ có cửa sổ phòng y tế là còn sáng đèn.

Cô hít sâu một hơi, mới đưa tay phải lên vén cửa, gõ 'cốc cốc cốc' ba cái.

Trong lòng âm thầm phàn nàn, sắp phải gặp lão già háo sắc trưởng khoa Chu rồi.

"Vào đi..." Một giọng nói khàn khàn từ tẩu hút thuốc phiện sâu xa truyền đến.

Lâm Căn ôm tài liệu đi vào thấy trưởng khoa Chu đang cầm bình nhỏ tưới cây hoa ngọc trâm trên bàn làm việc.

Những bông hoa ngọc trâm trắng được cắm đầy trong bình sứ men xanh, mùi hương nồng nàn xông thẳng vào mũi Lâm Căn.

"Trưởng khoa Chu, đây là tất cả tài liệu về thuốc mới." Lâm Căn đưa tài liệu đến.

Trưởng khoa Chu vẫn tiếp tục tưới hoa, không thèm nâng mí mắt lên nói: "Tôi không xem số liệu, những nhà máy sản xuất thuốc này đều tự kê định mức thuốc, ba hoa chích chòe, tài liệu đều là số liệu giả mà thôi."

Ông ta đặt bình nhỏ xuống, nhìn Lâm Căn một cái, rồi sau đó chỉ vào lọ thuốc trên bàn thủy tinh, nghiêm túc nói bằng chữ quốc ngữ: "Đây là một loại thuốc mới trong hiệu thuốc của các cô, Xinyi Vitas Life-Saving."

Được xưng tụng là đàn ông uống vào cơ thể sẽ tráng kiện, phụ nữ uống vào sẽ có được sắc đẹp.

Kết quả rất nhiều khách hàng phản ánh thuốc này lừa đảo, mua về dùng chẳng có tác dụng gì."

Trong lòng Lâm Căn biết ông già háo sắc này rảnh rồi không có gì làm nên kiếm chuyện nhưng đành phải cố gắng chịu đựng, đáp:

"Nếu trưởng khoa Chu có nghi ngờ với tác dụng của thuốc thì xin mời ông hãy đi chất vấn nhà máy dược phẩm Ngôn Dịch."

Hiệu thuốc của chúng tôi chỉ là nhà phân phối, Xinyi Vitas Life-Saving có đầy đủ giấy tờ nên tất nhiên chúng tôi có thể bán."

Trưởng khoa Chu thấy cô gái trước mắt nói xong định đi, vội vàng bật dậy khỏi ghế, đưa tay ngăn cô lại, bỗng chốc thay đổi sắc mặt cười tí mắt.

"Cô Lâm, tôi cũng biết là không liên quan đến hiệu thuốc nhà các cô, nhưng cô cũng cần phải suy xét cho người khác với chứ, dù gì chuyện này cũng phải có cách giải quyết.

Phiền cô tạm thời hi sinh thời gian cơm tối, ngồi ở đây một lát.

Đợi tôi xem xong những tài liệu này sẽ trả lại sự trong sạch cho hiệu thuốc của các cô."

Lâm Cẩn cắn môi, không biết lão già háo sắc này đang có ý định gì, đành phải đưa tài liệu của Xinyi Vitas Life-Saving đến.

Trưởng khoa Chu bắt đầu từ từ lật từng tờ một xem, vô cùng nghiêm túc.

Tiếng chuông báo của đồng hồ lớn trên lầu hai Ban giám đốc công đã "Keng keng keng" nhiều lần.

Lâm Cẩn cảm thấy toàn thân khô nóng lên, như có vô số con kiến đang bò đến gặm nhấm.

Thật kỳ lạ, sao tự nhiên lại nóng như vậy chứ? Rõ ràng là mùa thu, lá cây ngô đồng trên đường cái đều đã rụng thành một đồng dày.

"Cô Lâm." Trưởng khoa Chu bỏ tài liệu trong tay ra, nhìn Lâm Cẩn mỉm cười, nói: "Tôi nghi ngờ tài liệu này do nhà máy sản xuất dược phẩm làm giả, có lẽ hiệu thuốc nhà các cô cũng là người bị hại.

Phiền cô gọi điện cho nhà máy dược phẩm Ngôn Dịch mời họ đến Ban giám đốc công ngay lập tức."

Giờ phút này, đầu óc Lâm Cẩn đã choáng váng không phản ứng được gì, chỉ mờ mịt đứng lên, nhưng tay còn chưa chạm được vào máy điện thoại trên bàn thì cả người đã mềm nhũn, ngã ngửa cổ ra sau.

Trưởng khoa Chu vội vàng tiến lên một bước, ôm cô vào lòng: "Cục cưng nhỏ bé, mùi vị thuốc kích dục này không tệ chứ? Tôi biết cô em học khoa dược cho nên đặc biệt tăng thêm liều lượng cho cô em đây."

Lâm Cẩn liều mạng lắc đầu, muốn bản thân duy trì sự tỉnh táo

nhưng không thể khống chế được, cả người bị thiêu đốt run rẩy lên.
"Không được trốn nha! Allah* đang cảm thấy rất vui vẻ, Allah thích nhất chính là đôi chân của cô em...!Uốn éo tuyệt lắm..."

*Tên người cai trị cao nhất và duy nhất có thật trong kinh điển Hồi giáo, ở đây ông Chu đang tự xưng và cho mình là cao quý.

Trưởng khoa Chu nói xong lấy tay dạo chơi trên cặp đùi trắng nõn bóng loáng của Lâm Căn, lại sờ vào cánh môi anh đào căng mọng ướt át của cô, liên tục vuốt ve, hưng phấn gật đầu:

"Cục cưng bé nhỏ của Allah, hương vị môi cưng thực sự còn thơm và ngon hơn cả bánh ngọt nữa! Ngon, quá ngon! Tôi thích!"

Ý thức của Lâm Căn càng lúc càng mơ hồ, khóe mắt đỏ hồng liên tục chảy nước mắt, lòng bàn tay nắm chặt chậm rãi buông ra, trong miệng không ngừng nỉ non gọi:

"Lục Dữ..."

Chương 14: Thanh Loan Vui Vẻ 2

Trưởng khoa Chu thô bạo cởi chiếc áo cardigan màu trắng Lâm Căn mặc ra, để lộ ra hai cánh tay trắng ngọc, tròn trịa non mịn, hết sức khêu gợi.

Lâm Căn vươn tay giật lại, lông nhung màu mận đỏ bên phải áo dẹt kim hở cổ là do mẹ đã cắt thêu cho cô, nhưng lúc này lại đáng sợ như máu xử nữ.

Trưởng khoa Chu đưa chiếc áo cardigan nhỏ lên chóp mũi hít sâu một hơi, hương thơm thiếu nữ chưa biết mùi đời trên đó khiến ông ta phát ra tiếng than thở đầy thỏa mãn.

Ông ta dùng tay áo dài của chiếc áo cardigan trói chặt hai tay Lâm Căn đang vùng loạn xạ chéo ra sau lưng.

Lâm Căn khóc nức nở, nước mắt nóng bỏng rơi lã chã như cát, nhưng vẫn không chống đỡ nổi sóng trào đang dâng tràn mãnh liệt trong cơ thể, luồng hơi nóng kia từng đợt sóng sau cao hơn sóng trước, muốn cô bị vỡ tan tành trên bờ cát.

"Cực cưng bé nhỏ của Allah, đừng khóc, khóc làm trái tim Allah đau lắm."

Trưởng khoa Chu thè cái lưỡi đầy thịt ra, liếm những giọt nước mắt ẩm mặn trên má đào của Lâm Căn, tay phải nhanh nhẹn cởi nút thắt sườn xám của cô ra.

Hôm nay Lâm Căn mặc một chiếc sườn xám có phần ngực được đính cườm bằng hoa tuyết.

Trưởng khoa Chu mất một lúc lâu vẫn chưa mở được cúc bạc phiền phức kia, đang định xé rách một cách thô bạo thì nghe cửa phòng "ầm" một tiếng bị ai đó đập ra.

Trưởng khoa Chu còn chưa kịp hoàn hồn thì Lục Dữ đã giáng một cú đấm lên bàn làm việc gỗ lim vàng của ông ta, ngay cả bình hoa ngọc trâm bằng men sứ xanh kia cũng lăn lủng chổng xuống đất, những nhụy hoa trắng tinh khôi và viên thuốc kích dục màu đỏ đan vào nhau nằm rải rác trên nền đá cẩm thạch.

"Lục Dữ!" Lâm Căn mơ hồ nhìn thấy bóng dáng cao to của người đàn ông xuất hiện, chớp mũi ê ẩm, như muốn trút hết toàn bộ những bất bình ra bằng cách gọi tên anh.

Lục Dữ đang đấm vào mặt Trưởng khoa Chu, nghe thấy Lâm Căn gọi mình, lập tức dừng tay nhìn cô, chẳng thềm quan tâm Trưởng khoa Chu đang ôm nửa mặt sưng húp hốt hoảng chạy trốn.

"Giờ anh mới đến...!Giờ anh mới đến..." Lâm Căn dùng tia lý trí còn sót lại sau cùng, hờn dỗi trách Lục Dữ.

Tim Lục Dữ như bị đao cắt, đưa tay cời trói cho cô, sau đó vén mái tóc ẩm nước ra sau tai, dán sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đầm của cô nỉ non: "Thật xin lỗi..."

Song cửa sổ hình tròn màu xám nhạt của khách sạn Europa, gió đêm nhẹ phẩy làm tấm rèm cửa lụa màu trắng sữa đung đưa lên xuống giống như bộ ngực của cô gái rung rinh lúc đi đường.

Lâm Căn nắm lấy cánh tay Lục Dữ, đẩy anh ép sát vào mặt tường, nhón chân hôn anh.

Nụ hôn của cô hỗn độn như mây và tuyết, rơi xuống lúc thừa thốt lúc dày đặc.

Cô điên cuồng liếm láp mặt mũi anh, lông mi, mũi, quai hàm, đôi mắt anh, khắp nơi đều bị hơi thở say nồng và cuồng nhiệt của cô chiếm lấy.

Lâm Căn liên tục cắn anh một cách độc ác, những sợi tơ bạc từ khóe miệng từng đợt quần quýt lấy hai má như đang vẽ ra một bức tranh bất tận về vẻ đẹp mùa thu Putang.

Môi mỏng Lục Dữ hơi nhếch, cố gắng kiềm chế không để tiếng rên rỉ đau đớn tràn ra khỏi khóe miệng, mặc cho dòng máu đang ồ ạt chảy ngược trong cơ thể, lồng ngực sáng loáng như dãy núi nhấp nhô

không ngớt.

Mũi chân cô điên cuồng run lên, bất đắc dĩ phải dừng tấn công, đặt nụ hôn nồng nhiệt còn dang dở lên hầu kết đang kích thích lên xuống của anh.

"Em có thể...!Có thể...!Gọi anh là em trai được không?" Lâm Căn mềm nhũn trên người anh, nhẹ nhàng ôm lấy cổ dài nhỏ của anh, giọng nói mềm mại trầm bổng, quyến rũ đến mức có thể tràn ra một vũng nước.

"..." Lục Dữ đỏ mắt nhìn cô.

"Tên anh và tên em trai em rất giống...!Nhưng tên em trai em là...!Du trong hoài cẩn ác du (phẩm chất tốt đẹp của con người)... Còn anh là dữ (đảo nhỏ)... Trong tiểu sơn... Bình địa khởi (núi nhỏ giữa mảnh đất bằng phẳng) ..." Lâm Căn cọ cọ vào người anh, khó chịu rên rỉ: "Dù sao cũng đều...!Gần như nhau...!Em nói có đúng không...!Em trai?"

Lúc này cả người Lục Dữ đã nóng bừng bừng không kiềm chế được, anh vô cùng hối hận vì không đánh chết lão già kia, ông ta đã bỏ bao nhiêu thuốc với cô?

Ngón tay Lâm Căn mài qua mài lại trên áo sơ mi Lục Dữ, dường như chưa thỏa mãn, bắt đầu mở cúc áo sơ mi anh.

Hô hấp cô rối loạn, chân mềm nhũn như bông, không tài nào đứng nổi nên đành treo trên người anh.

Toàn thân Lục Dữ tê rần, lập tức đưa tay ngăn cô lại: "Lâm Căn!"

"Gọi...!Chị ...!Chị..."

Lâm Căn cời sạch sẽ nửa người trên của Lục Dữ, lộ ra lồng ngực cường tráng rắn chắc, nhẹ nhàng vuốt ve lên cơ bụng tám múi rõ ràng và nóng rực kia, sờ mó đến mức làm Lục Dữ cứng rắn muốn bốc hỏa.

"Đừng nghịch!" Lục Dữ cố nén kích thích trong lòng, đưa tay đẩy cô ra.

"Anh có biết...!Biết tại sao...!Em lại muốn cứu anh không?"

Cả người Lâm Căn mềm nhũn như một con rắn nhỏ quấn lấy anh, đôi mắt xinh đẹp liếc ngang.

"Vì anh...!Có vóc người đẹp...!Lại còn mặc áo sơmi trắng...!Em thích

nhất là...!Đàn ông mặc áo sơ mi trắng...!Sạch sẽ như...!Như một cây long nhãn vậy..."

"..."

"Có phải anh cũng từng gái gú không?" Lâm Căn như đột ngột khôi phục sự tỉnh táo, trợn đôi mắt nhỏ hỏi anh.

Anh đỡ cô vững vàng, khàn giọng nói: "Không có."

"Em không tin...!Bến Thượng Hải này...!Gái điếm ngoài sáng trong tối đều rất nhiều..." Cô lăm bắm, bàn tay nhỏ lại không ngừng vẽ các vòng tròn trên đôi môi hồng hào đáng yêu của anh.

"Anh thật sự không có."

Lục Dĩ nóng nảy.

Trong lòng cô anh là người như vậy sao?

Lâm Căn thỏa mãn mỉm cười, nhưng vừa cười lại vừa khóc, nước nở nói: "Em khó chịu...!Khó chịu..."

Cô gặm cắn đôi môi đỏ mọng và mềm mại của mình, như muốn ăn tươi nuốt sống từng miếng thịt xuống, chỉ như vậy mới có thể thoát khỏi đau đớn đang hành hạ cô lúc này.

"Đừng..." Lục Dĩ đau lòng, anh đưa ngón cái tay phải của mình nhét vào miệng cô, vừa dịu dàng vừa không biết làm sao nói: "Cắn cái này đi..."

Chương 15: Thanh Loan Vui Về 3 H Nhẹ

Lâm Căn gặm một lúc lâu mới buông ngón tay nhạt nhẽo của anh ra, hai mắt đỏ bừng, sụt sịt: "Không có tác dụng...!vẫn khó...!khó chịu hức..."

Lục Dữ nhún vai, ngồi xuống nhạt áo sơ mi trắng dưới đất.

Lâm Căn cũng vội vàng ngồi xuống ôm lấy bờ vai rộng của anh:

"Anh...!anh giúp em đi...!em từng học...!sinh lý người...!để em dạy...!dạy anh..."

Anh không đáp lại, đặt bàn tay to lớn lên eo cô, dùng một chút sức đã nâng được cô lên.

Ngay khi vừa đứng lên, Lâm Căn như cây leo không có xương, liều mạng quấn lấy anh.

Lục Dữ nắm chặt tay, ở cổ nổi lên các mạch máu: "Lâm Căn, nếu em còn tiếp tục như vậy, anh sẽ đưa em đi tắm nước lạnh."

"Em không..." Lâm Căn nhìn cơ bắp cuồn cuộn và săn chắc của anh, cảm thấy giữa hai chân ngứa ngáy: "Em chỉ muốn anh...!Lục Dữ..

em chỉ muốn anh..."

Lục Dữ quay mặt sang một bên, để mặc những lời nói tựa như lông hồng của Lâm Căn phe phẩy bên tai anh.

Lâm Căn cảm thấy anh như một bức tượng điêu khắc, khuôn mặt cô đỏ bừng vì tức giận, càng hôn anh không chút kiềm chế nào, sau đó gặm cắn hai viên nhô lên trước ngực anh.

Cô vừa gặm vừa quan sát vẻ mặt của anh, thấy anh chỉ mím chặt môi, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào chiếc đèn tường trắng

men trên tường không có chút biểu cảm nào.

"Lục Dữ...!hức hức...!anh...!không để ý đến em..."

Lục Dữ hít vào một hơi thật sâu rồi từ từ quay mặt lại nhìn cô.

Bây giờ anh rất muốn đánh chết cô, anh đang đứng ở biên giới của sự sụp đổ, thật sự muốn đẩy cô xuống giường làm ngay lập tức.

"Ngủ đi.

Ngày mai tỉnh dậy sẽ cảm thấy đỡ hơn."

Lục Dữ hôn lên chóp mũi nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, yết hầu co thắt lại.

Sau đó không nói gì mà bế bổng cô lên, nhẹ nhàng đặt xuống chiếc giường Simmons* mềm mại rồi kéo chăn đắp lên người cô.

*Simmons: Thương hiệu sản xuất nệm hàng đầu thế giới.

"Anh...!anh ngủ với em..." Lâm Căn chu môi, dùng cả hai tay kéo Lục Dữ về phía mình, sau đó chui cả người vào vòng tay anh như một cục bông.

Lục Dữ vỗ vỗ vào lưng cô, trầm giọng nói: "Được."

Lần đầu tiên anh ôm một cô gái ngủ, dương vật dưới thân nóng bỏng như gang.

Anh kiểm chế đến mức trên trán đổ mồ hôi đầm đìa, cẩn thận điều chỉnh lại tư thế, cố gắng hết mức để nó không chạm vào cô.

"Em biết...!đó là...!cái gì..." Cô đột nhiên nắm lấy phần nhô ra dưới thân của Lục Dữ, đôi môi hồng nhuận hơi hé mở, nói với giọng hưng phấn: "Em đã thấy..."

Bị cô cầm lấy thứ đó, Lục Dữ cảm thấy toàn thân như thể mất hết sức lực, hơi thở ngày càng nặng nề: "Em...!em thấy ở đâu?"

"Lớp giải phẫu..." Lâm Căn cầm thứ nóng rực đó và di chuyển lên xuống, lúc thì chậm chậm, lúc nhẹ lúc mạnh, khiến Lục Dữ ước thà cô trực tiếp dùng dao đâm chết mình còn hơn.

Đôi mắt anh bừng lên ngọn lửa, giọng nói khàn đặc như người sắp chết: "Em...!em có thể tha cho anh không?"

"Làm...!làm anh đau?" Lâm Căn ngược đôi mắt mơ màng, ướm át

nhiểm đầy tình dục, trong lòng cảm thấy hơi thương hại anh: "VẬY anh...!sờ...!sờ em...!mẹ...!mẹ nói...!từ nhỏ em đã biết chịu đau..." Cô cầm tay anh đưa xuống vùng giữa chân mình, hướng về phía con đường ẩm ướt.

Lục Dữ giật mình, anh chưa từng được chạm vào một nơi mềm mại như vậy, không nhịn được mà muốn lần mò thêm một chút. Lâm Căn ngậm nga ra một tiếng "ưm", bàn tay đang nắm vật to lớn của anh liên tục xoa bóp, chỉ một lúc sau, hoa huyết đã chảy ra dịch ngọt.

"Thoải mái?" Lục Dữ vỗ vỗ khuôn mặt đờ đẫn của cô, dịu dàng hỏi: "Ngủ được chưa?"

Sáng sớm hôm sau, trời quang mây tạnh, từng tia sáng dịu dàng xuyên qua khung cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt nhỏ bé lim dim ngủ của Lâm Căn.

Cô đưa tay lên trán để che nắng, đôi mắt từ từ mở ra, cảm thấy cả người đau nhức như thể bị người ta chặt thành tám khúc.

Mới vừa mở mắt ra cô đã hoàn toàn bị sốc, hét lên đánh thức người đàn ông đang ngủ.

"Lục Dữ! Anh đã làm gì em!"

Chương 16: Thanh Loan Vui Về 4

Lâm Căn giận dữ, quay lưng về phía Lục Dữ.

Cho dù anh giải thích thế nào cũng bịt tai không nghe.

Cô chỉ biết nhất định tối hôm qua anh bắt nạt cô, nếu không sao giữa hai chân cô lại có thứ gì đó dính dính?

"Thật sự là anh không làm gì cả." Lục Dữ kéo bàn tay mũm mĩm của cô xuống khỏi tai, nhìn đôi mắt ướt nhẹp của cô, kiên nhẫn giải thích.

Lâm Căn quay đầu lại, Lục Dữ kéo lại, cô lại quay đi, anh lại kéo lại...

"Lục Dữ, anh đang bắt nạt em!" Đáy mắt cô hiện lên tia ửng đỏ, khóc nức nở, giọng nói yếu đuối: "Đừng tưởng rằng em không biết." Căn phòng im phăng phắc, chỉ có tiếng màn che cửa sổ màu trắng sữa lay động theo chiều gió.

Một lúc sau, Lục Dữ mới nhỏ giọng nói: "Em tắm trước đi, anh ra ngoài mua đồ ăn sáng cho em."

Trên đường cái chen chúc người, tiếng người và tiếng bánh xe chạy, tạo thành một bản giao hưởng lớn vào buổi sáng của Bến Thượng Hải.

Lục Dữ đi về phía cửa hàng ăn sáng yêu thích của Lâm Căn.

Lúc anh trở lại khách sạn Europa, Lâm Căn đang cầm khăn lau tóc.

Lục Dữ bước tới, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cầm lấy chiếc khăn rồi từ từ lau khô tóc giúp cô.

Lâm Căn xấu hổ, nhưng sức lực không bằng Lục Dữ nên đành phải nghẹn ngào bỏ cuộc.

"Mua cho em sữa đậu nành nóng và cơm nắm."

Còn bảo chủ cửa hàng cho thêm bánh quẩy và đường vào trong cơm nắm." Ngón tay thon dài của Lục Dữ chậm rãi và uyển chuyển luồn vào mái tóc óng ả của cô.

"Không ăn." Cái đầu nhỏ của cô lắc như đánh trống.

Cô rất ghét Lục Dữ, ấy vậy mà người đàn ông này lại giống hệt tên biến thái - trưởng khoa Chu.

Lục Dữ nheo lại đôi mắt hẹp dài, vẻ mặt không hề giận.

Anh giận hờn hỏi: "Lâm Căn, em có ăn sáng hay không?"

"Không ăn! Lục Dữ, anh..."

Lâm Căn còn chưa nói xong, Lục Dữ đã rũ mắt xuống ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô, nếm thử hương vị của cô một cách cẩn thận.

Anh thô bạo đè cô xuống giường Simmons, hai tay ấn hai tay cô lên đỉnh đầu, đồ vật nóng hằm hập ngẩng đầu cọ vào giữa hai chân trắng nõn mềm mại của cô.

"Lâm Căn, anh nói cho em biết."

Nếu anh muốn bắt nạt em thì đã bắt nạt em từ lâu.

Bây giờ em rất tỉnh táo, anh muốn làm gì em, em cũng không ngăn được chứ đừng nói đến ngày hôm qua em không tỉnh táo."

"Vậy tại sao...!chỗ đó của em lại dính nhớp?" Cô hỏi với vẻ mặt đỏ bừng, cô đã được học khóa học sinh lý, biết khi đàn ông xuất tinh sẽ phun ra chất lỏng sền sệt màu trắng sữa.

Nghe thấy câu hỏi của cô, Lục Dữ dừng lại, khóe miệng cong lên, nở một cười xấu xa: "Không biết, hay là bây giờ anh ăn em, em xem

xem có giống không?"

Lồng ngực của Lâm Cẩn phập phồng lên xuống kịch liệt, nhìn đáng vẻ vô cùng khó chịu.

Anh sợ lại làm cô đau nên vội vàng đỡ cô dậy, đưa cơm nắm tròn vo nóng hổi đến bên miệng cô.

Cô nắm lấy tay anh, cắn thật mạnh một cái rồi mới cầm lấy cơm nắm và ngoan ngoãn ăn.

"Ăn xong anh đưa em về nhà." Lục Dữ đưa tay lên lau sạch những hạt cơm dính trên khóe môi của Lâm Cẩn, sau đó lại nhéo nhéo gò má cô.

Cô cảm thấy đau, nhúu mày, nói mơ hồ: "Em còn phải đến Ban giám đốc công tìm tên biến thái trường phòng Chu kia!"

Gió thu thổi qua, cây ngô đồng Pháp ở hai bên đường lung lay xào xạc, bọn họ giẫm lên nhiều lá vàng đi đến Ban giám đốc công.

Tuy nhiên, trưởng khoa Chu của phòng y tế đã bỏ trốn từ lâu, người đứng ra nói chuyện với Lâm Cẩn là một người Anh tóc vàng.

Lục Dữ nhìn Lâm Cẩn và người Anh nói nhanh những từ nước ngoài mà anh nghe không hiểu, điều duy nhất mà anh biết là cô gái nhỏ mũm mĩm của anh rất giỏi, có khí chất mạnh mẽ, lời nói sắc bén, người đàn ông người Anh không khỏi lắc đầu thờ dài.

Sau đó, anh lại đi theo cô đến đồn cảnh sát của khu Tô giới ở trong Cục công đồng để trình báo vụ việc.

Cho đến hương quế thoang thoảng lan tỏa trong bóng hoàng hôn, anh mới đưa Lâm Cẩn trở về ngõ hẻm nhà cô.

Cô nũng nịu kéo anh lại không cho anh đi: "Lục Dữ, anh quên chuyện tối hôm qua đi, về sau cũng không được nhắc đến."

Trong ngõ hẻm, những đứa trẻ vui vẻ bưng bát canh và chậu, xếp hàng chờ cơm chiêm hoa*.

Ông già đang chiên cơm một tay cầm ống thổi thổi, một tay lắc chảo, hét lên: "Cơm chiêm hoa nổ đây..."

*cơm chiêm hoa: Gần giống món cơm cháy chiêm, nhưng khi chiêm xong không ép lại thành một miếng như cơm cháy chiêm, mà để

nguyên các hạt rời rạc như vậy và không cho thêm ruốc hay hành vào như cơm cháy chiên, chỉ ăn không như vậy.
Lục Dữ vội vàng kéo Lâm Cẩn vào lòng, đưa hai tay lên bịt chặt tai cô.

Đợi tiếng nổ "bôm bốp" long trời lở đất của cơm chiên hoa hết, anh mới bỏ tay xuống, hôn một cái lên trán cô và nói: "Được rồi."
Lâm Cẩn "Ừm" một tiếng, sau đó nũng nịu nói: "Em cũng muốn ăn cơm chiên giòn."
Lục Dữ nắm tay cô, hai người ôm nhau đi vào con ngõ đầu thu chờ những suất cơm chiên giòn nóng hổi tiếp theo.

Chương 17: Nước Mắt Đau Lòng 1

Mây đen trên bầu trời di chuyển, gió lạnh mang theo hạt mưa rơi lất phất xuống dưới.

Lâm Căn chấp tay bước về nhà.

Từ xa đã nhìn thấy một cậu bé đội chiếc mũ lưỡi trai, tay cầm hai tấm vé đang mua bánh chân hổ.

Cô chạy chậm mấy bước, bước tới kéo mũ của cậu bé: "Bây giờ còn mua đồ ăn vặt, lát không ăn cơm tối?"

Lâm Du cầm cái bánh chân hổ thơm giòn vừa mới vớt ra khỏi chảo, nhân lúc còn nóng hồi cậu bé cắn một miếng: "Sáng nay mẹ không nấu cơm tối, mới đưa tiền xu cho em ra ngoài mua đồ ăn."

Nhịp tim Lâm Căn đập nhanh, cô đưa tay lên vuốt tóc mái trước trán, mặc quần áo ẩm ướt nên khiến cô hắt hơi một cái.

"Chị..." Lâm Du gọi cô, sau đó chủ động nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô.

"Sáng nay em không gây chuyện với mẹ, tâm trạng của mẹ không được tốt." Lâm Du nhìn Lâm Căn, giọng nói nhỏ dần.

Trở lại phòng, Lâm Căn gọi một tiếng "mẹ", nhưng lại không vang lên câu nói quen thuộc "A Niếp đã về rồi à".

Cô lên tầng, đẩy cửa gỗ ra, thấy mẹ đang ngồi đan len bên cửa sổ kính lạnh lẽo.

Nước mắt làm ướt chiếc sườn xám hoa sắc sỡ của bà với những cánh hoa dày đặc nhìn không thật lắm.

Những giọt nước mắt trong suốt như pha lê liên tục chảy xuống khỏi

đuôi mắt có nếp nhăn hằn sâu của bà.

Lâm Cẩn chỉ cảm thấy những hạt mưa ướt át ngoài trời vẫn còn làm cơ thể cô đau đớn.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy?" Lâm Cẩn bước tới, ngồi xổm xuống, lấy chiếc khăn tay thô ra nhẹ nhàng lau nước mắt cho bà.

Mẹ Lâm vội vàng nắm lấy tay cô, vành mắt đỏ hoe, hỏi: "A Niếp, có phải con có bạn trai rồi đúng không? Hơn nữa người đàn ông đó lại còn là một tên lưu manh?"

"Anh ấy không phải..." Lâm Cẩn vội vàng giải thích, nhưng lại bị mẹ Lâm ngắt lời.

"A Niếp, mẹ đã vất vả nuôi dạy con.

Mẹ không có nguyện vọng nào, chỉ mong con được bình an vô sự.

Mặc dù cha con đi rồi, nhà chúng ta không được như xưa, nhưng mẹ vẫn không đối xử tệ bạc với con.

Con muốn ra ngoài làm việc, mẹ cũng không ngăn cản.

Thế mà bây giờ con lại tìm một tên lưu manh làm bạn trai..."

Nói đến đây, vai của mẹ Lâm run lên, khóc càng lớn hơn: "Bến Thượng Hải có các quy tắc và quy định, có ai lại gả con gái mình cho một tên lưu manh, mẹ không muốn thấy con chịu khổ cùng với nó.

Sau này không làm lưu manh nữa thì thi thể sẽ bị ném xuống sông Tô Châu..."

Lâm Cẩn rũ mắt xuống, nhìn đôi tay đang nắm chặt tay cô đến mức trắng bệch, nhỏ giọng nói: "Anh ấy sẽ không như vậy."

Vào mùa đông, Thượng Hải rất lạnh, cái lạnh mang theo gió ẩm xuyên vào xương người như là muốn xuyên thủng một lỗ.

Kể từ tối hôm đó, ngày nào mẹ Lâm cũng đón Lâm Cẩn tan làm, thỉnh thoảng đón Lâm Du tan học trước, hai mẹ con sẽ đợi cô ở quán trà trên đường Tứ Mã.

Lâm Cẩn như thể ngậm bồ hòn*, cô không biết mình có thể nói gì với mẹ.

Bởi vì ít nhất mẹ không nhốt cô ở nhà, vẫn cho cô ra ngoài đi làm.
*Ngâm bồ hòn: nhấm nhục chịu đựng điều đắng cay mà bề ngoài vẫn tỏ ra vui vẻ.

Vừa qua giờ cơm trưa, thực khách ở nhà hàng túm năm tụm ba.

Tiểu Phương thấy dạo gần đây Lâm Căn rầu rĩ không vui nên kéo cô đi ăn trưa.

Vừa vào cửa, nhân viên phục vụ đã nghiêng người cười hỏi: "Chào hai chị, hai chị muốn ăn gì ạ?"

Hai người gọi một bát canh và hai đĩa sủi cảo áp chảo.

Trong khi chờ đợi, Tiểu Phương lấy hai viên kẹo trái cây từ trong túi áo ra và đưa một viên cho Lâm Căn.

Lâm Căn bóc vỏ giấy ra và lấy viên kẹo cho vào miệng, nó có vị chanh và rất chua.

May là vỏ giấy gói kẹo rất đẹp, như màu của cửa sổ thủy tinh, cô cầm nó trên tay nghịch.

"Tôi cũng hiểu suy nghĩ của bác gái." Tiểu Phương nhìn Lâm Căn, nở một nụ cười miễn cưỡng: "Mộc Mộc, cô đúng là không biết tốt xấu.

Giản Khê không tốt sao? Gần đây có tin cậu ấy đang tranh cử chức trưởng phòng Hội thương mại Thượng Hải.

Giỏi hơn rất nhiều so với những thái tử, cậu ấm con nhà giàu chỉ biết ăn uống, vui chơi ở trường đua ngựa, vũ trường.

Và điều quan trọng nhất là cậu ấy thực sự thích cô."

Lâm Căn không trả lời, cô chỉ cụp mi, dùng tay bóp đi bóp lại tờ giấy gói kẹo, nặn thành hình tròn, sau đó mở ra.

Thấy vậy, Tiểu Phương cũng không khuyên nữa, chỉ biết thở dài, lặng lẽ cúi đầu xuống uống canh.

Qua buổi trưa, nắng chiều dịu hơn rất nhiều, một số người đàn ông nước ngoài với đôi mắt sâu và chiếc mũi cao tụ tập bên đường để

chơi đàn acccordion, những giai điệu vui nhộn đã thu hút nhiều người đi đường dừng lại xem.

Thấy đông người tụ tập, Tiểu Phương sợ về muộn nên đã đề nghị đi một con đường khác.

Bình thường họ sẽ không bao giờ đi con đường đó.

Gái mại dâm ở Bến Thượng Hải chia thành ba bảy loại, hạng cao nhất là có danh hiệu Đặt nhà*, tiếp đến là hạng hai, hạng hai là người có ngoại hình, và cuối cùng là gái điếm đứng đường.

Họ thường bị đẩy ra ngoài bán thân vào buổi tối, đứng giữa đường để chào mời khách, bỏ ra một chút tiền là có thể điên cuồng một đêm, bán thiú đến mức không có đủ tư cách đi gặp bác sĩ.

Con đường nhỏ này tuy không dài nhưng ven đường lại có đầy lều lớn lều nhỏ.

Tiểu Phương một tay lấy khăn hoa che miệng và mũi, một tay kéo Lâm Căn chạy nhanh.

"Gà mới được đó, bộ ngực to gần bằng gái ngoại quốc." Mấy tên lưu manh đi ngang qua, cười đùa cợt nhả nói chuyện với nhau.

"Buổi tối đến mở hàng cho cô ấy." Một tên lưu manh ở bên trái quay mặt lại, giọng nói gần như không kiềm chế được sự phóng túng tàn nhẫn.

Ánh sáng chiếu xuống khuôn mặt tuần tú của anh, chỉ thấy sống mũi thẳng, đường nét thâm trầm, chính là Lục Dĩ mà gần nửa tháng nay cô không gặp.

Lâm Căn đứng lại, nhìn anh từ xa, dáng người cao gầy, gọi anh với giọng điệu dịu dàng: "Lục Dĩ."

Bóng lưng của Lục Dĩ cứng đờ lại, tên lưu manh bên cạnh huýt sáo, vui vẻ nháy mắt ra hiệu.

Anh rút tay trái vào túi quần, lẳng lặng tháo chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út ra, sau đó quay lại nhìn Lâm Căn, khóe miệng nhếch lên thành ý cười, nhưng tay trái lại nhẹ nhàng ấn vào túi, xác nhận chiếc nhẫn vẫn còn trong túi.

Lục Dĩ dùng bật lửa châm một điếu thuốc, chậm rãi nhả ra một luồng khói trắng, dùng đôi mắt đen tùy tiện nhìn Lâm Căn: "Sao

vậy? Cô Lâm cũng muốn mở hàng sao? Nhưng cô mập quá, tôi không có hứng thú.

Nhưng cô gái bên cạnh cô trông cũng được đấy."

Lời nói của anh khiến mặt của Tiểu Phương tái mét vì sợ hãi, khăn tay đang che miệng và mũi của cô ấy bị rơi xuống đất.

Lâm Căn đi đến trước mặt anh, vươn tay ra lấy một chiếc nhẫn bạc từ túi trái ra.

Chiếc nhẫn lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Lục Dữ, sao anh không đến tìm em?" Cô giơ chiếc nhẫn lên, hỏi từng chữ một.

"Chán rồi." Lục Dữ hít một hơi thuốc lá, rũ mắt xuống, giọng nói khàn đặc.

Lâm Căn "ồ" một tiếng, đợi khi Lục Dữ ngẩng đầu thì chỉ thấy một vòng cung sáng lấp lánh trên bầu trời, chiếc nhẫn đó đã bị Lâm Căn ném vào bãi cỏ gần đó.

Những đám mây hoàng hôn bay tán loạn, gió lay lắt như dao cắt, cái lạnh buốt thấu xương khiến chân người ta run lên.

Các cô gái điếm ở trong lều đi ra ngoài mời chào kiếm ăn, khi thấy một người đàn ông cúi người tìm thứ gì đó trong bãi cỏ dơ bẩn, họ cất tiếng trêu ghẹo, trong lòng nghĩ người đàn ông này đúng là điên rồi, trời lạnh và có tuyết như này mà lại ở đây chịu khổ.

Lục Dữ tìm đi tìm lại vẫn không thấy, trên cỏ chỉ có vỏ hạt dưa, tàn thuốc và giấy bóng, làm gì có chiếc nhẫn của anh.

Biết vậy thì anh đã không đến đây thu phí bảo kê, như vậy sẽ không gặp Lâm Căn, sẽ không bị cô ném nhẫn đi.

Bây giờ thì hay rồi, ngay cả thứ để nhớ nhung duy nhất cũng không còn nữa.

Cuối cùng, ánh sáng sắc sảo sắp biến mất trên bầu trời, Lục Dữ chán chường đứng lên nhưng đột nhiên nhìn thấy Lâm Căn đứng ở đó.

Tay cầm chiếc nhẫn bạc, hờn dỗi nói: "Thứ em ném đi là tờ giấy gói kẹo."

Cô không nói gì, đeo chiếc vào ngón áp út trên tay trái của Lục Dữ,

hai bàn tay mềm mại nắm lấy hai bàn tay lạnh và dính đầy bùn đất của anh, xoa xoa nắn nắn.

"Lục Dữ, đồ tồi, vậy mà anh không đến tìm em." Cô rơm rớm nước mắt, đau buồn nói.

Lục Dữ im lặng, anh muốn ôm cô, hôn cô.

Nhưng anh không thể làm vậy.

Trong mấy ngày hôm nay, anh đến hiệu thuốc tìm cô, lần nào cũng thấy mẹ cô đợi cô tan làm, anh không muốn cô phải khó xử, ngoại trừ việc bỏ đi thì anh còn có thể làm gì được?

Không có cô, ngày nào anh cũng như sống trong cảnh ngục tù, lúc đánh nhau rất muốn bị người ta đâm một phát chết luôn.

Văng trắng nhấp nhô, treo trong bóng đêm, gió đêm thổi tà áo của hai người bay phấp phới.

Lâm Cận cúi đầu, sự giáo dục mà cô được dạy thời thơ ấu đã cảnh báo cô không được liên quan đến ý chí và tự do của người khác.

Nên cô không quan tâm Lục Dữ là một tên lưu manh, nhưng bây giờ cô lại quan tâm.

Cô hít vào một hơi thật sâu, ngược mắt lên và nghiêm túc nói với anh: "Lục Dữ, chúng ta không làm lưu manh nữa có được không?"

Chương 18: Nước Mắt Đau Lòng 2

Đèn đường ấm áp chiếu trên mái ngói thấp, mơ hồ u ám.

Lọt vào mắt trong tối tăm u ám hỗn độn, chỉ có tiếng cười đùa tức giận mắng chửi của các cô gái điểm thấp kém mời chào khách, liên miên không dứt.

Lục Dữ kéo mạnh Lâm Căn vào lòng, cầm đặt lên đầu cô, nâng hai tay nhẹ nhàng bịt tai cô lại.

Những tiếng cười quyến rũ kia đi vào tim anh, anh bỗng nhớ đến thời thơ ấu của mình.

Anh sinh ra trong một ngôi làng nhỏ ở Hoài Ngạnh, cha mẹ qua đời trong một trận thiên tai đói kém.

Anh phải xin cơm ăn từ hàng trăm gia đình trong thôn, mãi đến khi được một người đàn bà góa chồng chân bó ở cuối thôn nhận nuôi. Người đàn bà kia chuyên buôn bán xác thối trong thôn, danh tiếng cũng không tốt.

Những gã đàn ông hứng thú đến đây đều giày vò bà ta trên giường đến mức bầm tím.

Lục Dữ thường tìm cơ hội chặn đường mấy gã đàn ông này ở đầu thôn đánh một trận.

Mấy gã đàn ông kia đánh không lại Lục Dữ nên đi tìm bà góa phụ kia tố cáo.

Người đàn bà kia vịn vẹo đôi bàn chân dị dạng cầm cây gậy cán bột mì khóc lóc đánh anh, Lục Dữ quỳ trên mặt đất, nắm chặt hai năm đấm, không dám nói nửa lời.

Sáu năm trước, người đàn bà ấy mắc bệnh lao qua đời.

Thân thể người đàn bà chân bó nhỏ nên quan tài cũng nhỏ.

Lục Dữ không có tiền mai táng cho bà ta nên đêm tối đen như mực đem quan tài để trên bờ ruộng.

Anh lẫn lộn đến Thượng Hải làm tay chân cho các bang phái, để dành tiền suốt nửa năm mới về quê lo hậu sự được cho người đàn bà kia.

Ngày mai táng, ánh nắng chiều tà chiếu xuống, Lục Dữ cảm thấy ấm áp duy nhất của bản thân đã theo người đàn bà chân bó kia chôn sâu trong lòng đất.

Cho đến ngày anh gặp được Lâm Căn, cô gái mặt tròn, dịu dàng và đáng yêu này.

Khi gặp giấy đỏ dán trên cột dọc đường, cô sẽ nghiêm túc đi lên đọc ba lần: "Thiên hoàng hoàng địa hoàng hoàng, có kẻ khóc đêm trong nhà tôi...".

Ở cửa hàng bánh ngọt, cô sẽ mặc kệ nhân viên phục vụ tỏ thái độ khinh thường, nhất quyết muốn lấy được miếng bánh quy lớn nhất.

Cô sẽ không tỏ thái độ nhường nhịn với người nước ngoài dù bất cứ lý do gì, sẽ mua một củ khoai lang nướng nóng hổi của bà cụ bán hàng giữa mùa đông rét buốt.

Lâm Căn quyến rũ anh, hung dữ với anh, bắt nạt anh, cũng sẽ đỏ mắt nũng nịu với anh và chỉ làm nũng với duy nhất một mình anh thôi.

Cô sẽ dẫn anh đến Great World để chụp ảnh với 'gương ma thuật' méo mó, đến HSBC xem bức tranh tường dát đá cẩm thạch.

Ngón tay nhỏ của cô chỉ vào bức tranh, nghiêng mặt nói với anh: "Đây là thần Mặt trời trong thần thoại Hy Lạp, kia là thần Mặt trăng, còn bên cạnh chính là nữ thần mùa màng." Lúc anh bị thương, cô sẽ mang theo cặp lồng đựng nước thuốc ra phía sau lều bạc tìm anh.

Cô chớp đôi mắt, có nước mắt rơi xuống.

Cô lại băng bó miệng vết thương cho anh, đút cho anh từng ngụm cháo hoa ấm áp rồi bóc thịt cá cho anh ăn.

Thịt cá bóc rồi kia rất thơm và giòn, là hương vị gia đình mà rất lâu rồi anh không được nếm thử.

Vì sự xuất hiện của Lâm Cẩn mà cuộc sống của anh thay đổi màu sắc, anh muốn mãi mãi ở bên cạnh cô.

Lâm Cẩn nép trong lòng Lục Dĩ, ấm áp, nhưng cô vẫn dùng đầu cọ cọ lồng ngực anh, hỏi: "Lục Dĩ, anh vẫn chưa trả lời em?"

Cô nhìn người đàn ông trước mắt liên tục gật đầu, quả ô liu đắng ngắt trong miệng bỗng chốc biến thành kẹo sô cô la ngọt ngào, ngay cả trái tim cô cũng tràn đầy mật ngọt.

Chỉ cần Lục Dĩ có công việc thích hợp thì mẹ sẽ không ngăn cản họ qua lại với nhau.

Lâm Cẩn ngược mắt, nhìn bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, chỉ cảm thấy sáng rực màu bạc giống như tương lai đầy hứa hẹn của họ vậy.

"Lục Dĩ, em yêu anh." Lâm Cẩn hôn lên đôi môi nóng bỏng của anh, đỏ mặt nói.

Tay Lục Dĩ ôm ngang cô tăng lực thêm vài phần, môi mỏng dán bên tai cô, chậm rãi và nghiêm túc nói:

"Lâm Cẩn, anh cũng yêu em."

Chương 19: Nước Mắt Đau Lòng 3

Thượng Hải là thành phố không có mùa xuân, lạnh đến mức tốt cùng cho dù là đầu hè.

Bầu trời xanh thẳm, mây trắng trôi bồng bềnh, gió ấm từng chút một thổi qua khiến những đóa hoa tường vi màu quả nho ngay đầu hẻm đều nở rục rở.

Cảnh trí như vậy rất dễ chịu với những người bán hàng rong đi khắp hang cùng ngõ hẻm, để ngắm nhìn những đóa hoa kia nhiều hơn, họ có thể chạy thêm vài con ngõ.

Người bán trứng luộc nước trà rong lúc nào cũng xuất hiện ở nơi này lúc ba giờ chiều và lần nào bà ta cũng gặp một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo sơ mi trắng bỏ thứ gì đó vào trong chiếc giỏ tre treo từ tầng hai xuống.

Áo sơ mi của anh lúc ngay ngắn chỉnh tề, lại có lúc vấy bẩn, giống như những vết máu loang lổ kia đã in hằn từ nơi nào đó, trông rất đáng sợ.

Dù người bán hàng rong không có hứng thú gì với áo sơ mi của anh nhưng cũng khó tránh khỏi sẽ đi đến gần nhìn vào giỏ trẻ nhỏ vài lần, để tránh anh cũng là đối thủ cạnh tranh với mình.

Thứ người đàn ông kia đặt vào đó có đủ loại, ô mai bánh ngọt, kẹo hồ lô đường phèn, phở tàu dầu, bánh ngọt Hải Đường, Coca Cola, bánh gạo sườn heo, bánh hạt mận khô, bánh lựa chảo dầu, nước cam có ga...!Không bao giờ lặp lại.

Người bán hàng rong lại ngẩng chiếc cổ ngắn thô nhìn lên trên lầu thấy cô gái mặt tròn đang kéo giỏ tre nhỏ, nhìn người đàn ông cười ngây ngô, nụ cười ngọt ngào như các cô gái trong lịch treo tường

tháng.

Đây là lời hứa hẹn của Lâm Cẩn và Lục Dữ, họ sẽ nhân lúc mẹ Lâm ra ngoài mua đồ ăn, lén lút dùng giỏ tre để trao đổi đồ vật. Ban đầu họ cũng không đến mức độ này, trước đó họ sẽ hẹn gặp mặt nhau vào thời gian nghỉ trưa lúc Lâm Cẩn đi làm.

Nhưng không may bị mẹ Lâm phát hiện nên gần đây cô bị nhốt trong nhà, không đi đâu được cả. Nhưng Lâm Cẩn không lo lắng, vì Lục Dữ sắp tốt nghiệp khoa Anh văn của trường trung học St.

Francis Xavier rồi.

Đây là chính sách của chính phủ vì lợi ích của người dân, chỉ cần thành tích học tập xuất sắc trong các lớp xoá nạn mù chữ thì có thể tham gia các lớp học tiếng Anh, sau khi tốt nghiệp sẽ có bằng tốt nghiệp của trường trung học và cả cơ quan chức năng đồng cấp. Ở bến Thượng Hải, biết tiếng Anh luôn rất dễ tìm việc, hưởng chi còn có thêm một chứng chỉ.

Trừ trao đổi đồ vật thì họ còn trao đổi thư.

Thư vốn viết bằng chữ quốc ngữ nhưng Lâm Cẩn muốn để Lục Dữ sử dụng tiếng Anh nhiều hơn nên đều viết bằng tiếng Anh.

Lục Dữ tiến bộ rất nhanh, đã có thể trả lời thư bằng tiếng Anh một cách trôi chảy.

Anh nói với cô anh có ứng tuyển vào Jardine Matheson bến Thượng Hải, nhưng vẫn còn đang chờ thông báo.

"Chị ơi, xuống ăn cơm đi." Lâm Du lạch bạch chạy lên lầu, gọi Lâm Cẩn đang nằm trên giường đọc tiểu thuyết.

Lâm Cẩn "Ừm" một tiếng, kéo lê đôi dép theo Lâm Du xuống lầu.

Mẹ Lâm rất sợ con gái bị nhốt trong nhà sẽ bị trầm cảm nên ngày nào cũng nấu những món cô thích ăn.

"A Niếp, con mau nếm thử món Lạp xưởng này đi, là Giản Khê cho

người mang đến đây! Nghe nói là vận chuyển từ Quảng Đông về."

Mẹ Lâm gắp một miếng Lạp Xưởng đỏ tươi và đầy dầu mỡ bỏ vào đĩa nhỏ trước mặt Lâm Căn.

Lâm Căn lặng lẽ gắp miếng Lạp Xưởng kia vào bát Lâm Du, thản nhiên nói: "Gần đây con không muốn ăn đồ nhiều dầu mỡ."

"Lâu lắm rồi không gặp anh Giản." Lâm Du cắn miếng Lạp Xưởng, miệng nhỏ chu lên cao: "Gần đây sao không thấy anh Giản đến nhà mình chơi."

Mẹ Lâm lập tức cười nhìn Lâm Du, dịu dàng dẫn dắt: "A Du thích anh Giản vậy sao?"

"Con thích lắm!" Lâm Du nuốt cơm trong miệng xuống, toe toét cười nói: "Anh Giản dẫn con đi xem phim, lại còn đưa con đến nhà hàng Tây ăn bít tết và kem nữa!"

Lâm Căn đặt đĩa xuống, ngón tay chọc vào đầu Lâm Du, nói: "Chị không đưa em đi xem phim? Không đưa em đến nhà hàng Tây ăn cơm sao?"

"Chị là chị, còn anh Giản là anh Giản chứ..." Lâm Du liếc nhìn Lâm Căn một cái, không phục lắm lắm.

Lâm Căn cắn môi, mở miệng nói với mẹ Lâm về chủ đề này: "Mẹ, tháng sau là lễ đính hôn của Giản Băng, con muốn tham dự."

"Không phải lễ đính hôn của nó sẽ cử hành ở tòa thị chính vào hai tháng sau sao? Báo chí có đăng rồi." Mẹ Lâm nhìn về phía Lâm Căn, giọng nói lộ vẻ nghi ngờ.

"Đó là lễ đính hôn chính thức, tháng sau tiến hành ở biệt thự Mahler chỉ mở tiệc chiêu đãi bạn bè hai bên." Lâm Căn cầm muôi đưa cho mẹ Lâm múc nước canh: "Bạn học trường nữ sinh Trung Tây đều đi, mẹ, con cũng muốn đi."

Mẹ Lâm cầm lấy muôi canh của con gái, suy nghĩ hỏi: "Vậy Giản Khê sẽ đi chứ?"

"Chị anh ấy đính hôn, tất nhiên anh ấy sẽ đến rồi."

Mẹ Lâm nghe đến đó, mới gạt đầu đồng ý.

Lâm Căn kiềm chế cảm xúc mừng như điên trong lòng, cúi đầu yên lặng ăn canh.

Chương 20: Nước Mắt Đau Lòng 4

Biệt thự Mahler là một căn nhà vườn nổi tiếng ở bến Thượng Hải, mặt tường màu đỏ thẫm tôn lên tòa lầu chính đồ sộ răn rỏi, mái nhà dốc đứng như hình dạng vỏ kiểm.

Nhưng cửa sổ hình vòm lại khiến khung cảnh nơi đây thơ mộng như trong cổ tích.

Lâm Căn kéo cánh tay Lục Dữ còn chưa đi đến cửa chính đầu cùng (kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung) đỏ tươi thì đã bị cả nhóm phóng viên dọc theo con phố rầm rầm vây quanh đến mức nước không ngấm qua nổi, họ giơ cao camera, 'tách tách' liên hồi về phía biệt thự Mahler.

Giản Bằng và Giản Khê hiện đang rất được chú ý ở bến Thượng Hải, chị gái đính hôn với con trai thị trưởng, em trai vinh dự nhận được chức hội trưởng thương hội Thượng Hải.

Dù báo chí trong hay ngoài nước đều đang khen, thậm chí còn đang xem họ như tòa nhà chị em (là tòa nhà HSBC và tòa nhà Hải quan) ở bến Thượng Hải.

Một bức ảnh cưới khổng lồ treo ở cửa ra vào, đôi vợ chồng với cử chỉ ngọt ngào và nụ cười rạng rỡ.

Bên cạnh được bố trí chỗ ký tên, vài bản đề tặng lời chúc phúc in thiếp vàng được đặt trên giá hoa hồng màu trắng sữa, gió mát phất qua, thỉnh thoảng thổi lật vài tờ chúc phúc.

Lâm Căn đặt bút đề vài câu thơ của Khuyết Yến Thù, lời lẽ phú quý

dành cho người phú quý, tất nhiên rất thích hợp với hoàn cảnh sang trọng như vậy.

Cô ngược mắt cười nói với Lục Dữ: "Anh viết một câu tiếng Anh đi." Lục Dữ viết ngay dưới dòng chữ của cô câu: "Meeting you, fate and falling in love with you, out of my trol."

(Gặp được em là sự sắp đặt của số phận, còn yêu em là anh không kiềm lòng được.) "

Bước vào vườn hoa biệt thự, nam nữ phục vụ mặc đồng phục trắng đen, tay bưng ly chân dài chứa sâm panh đi qua đi lại, đội nhạc jazz trên thảm cỏ xanh đang diễn tấu khúc nhạc rộn rã.

Lâm Cận còn chưa nói được mấy câu với Lục Dữ, Giản Băng đã cho người gọi cô đi.

Chờ đến lúc cô quay lại thì đã thay trang phục phù dâu.

Váy lụa mỏng phát phới, bên trên đính nhiều đóa hoa và cánh bướm 3D dày đặc, làm nổi bật lên làn da trắng hơn tuyết và đường cong của Lâm Cận.

Cô xách váy di chuyển cả một vòng lớn trong vườn hoa mới tìm thấy Lục Dữ đang ở chỗ ký tên, anh đang cùng mấy bà già kết vòng đeo tay bằng hoa.

"Làm gì vậy?" Cô đập vào vai Lục Dữ.

Lục Dữ đứng lên, che giấu đi sự ngạc nhiên trong ánh mắt, yên lặng cầm vòng hoa trong tay đội lên đầu cô: "Đẹp không?"

"Xấu." Lâm Cận chu miệng, nhưng vẫn đưa tay lên đầu để giữ cho vòng hoa được chắc chắn hơn.

"Anh đã đan rất lâu đấy." Anh cười.

Lâm Cận vội vàng kéo anh trở lại, lễ đính hôn sắp bắt đầu rồi.

Trên đường gặp được Giản Khê, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại sau khi Lâm Cận tự mình đem trả nhẫn kim cương lại cho anh ta.

Giản Khê bình tĩnh như thường, gật đầu với Lục Dữ rồi móc từ trong túi áo ra tờ danh thiếp được in đẹp mắt đưa qua, nói: "Anh Lục, nếu muốn đổi nghề có thể tìm tôi bất cứ lúc nào."

Lâm Cẩn biết đó là danh thiếp cá nhân Giản Khê luôn mang bên người, không để cho ai.

"Không cần phiền đến anh.

Anh ấy đã ứng tuyển vào làm nhân viên của Jardine Matheson rồi."

Lâm Cẩn nhìn Giản Khê, cười mỉm nói.

Giản Khê nghe xong tỏ vẻ rất sững sốt, yêu cầu tuyển dụng của Jardine Matheson trước nay đều rất cao, ngay cả những quý ngài quý cô du học về nước cũng rất kén chọn.

Nhưng trên mặt anh ta vẫn mỉm cười: "Anh quen biết Lý tổng của Jardine Matheson, trước nay ông ấy đều hạ mình cầu hiền tài, tất nhiên là một ông chủ tốt."

Lễ đính hôn bắt đầu, pho tượng Jesus trong vườn hoa cùng với bản nhạc giao hưởng hoa lệ lắng mạn, chim bồ câu trắng vung cánh bay lên không trung.

Lâm Cẩn im lặng đứng bên cạnh Giản Băng.

"Người yêu của tôi là thiếu nữ xinh đẹp nhất.

Cô ấy là đoá thủy tiên giữa đồng bằng, là hoa bách hợp trong thung lung..."

Giản Khê bưng sách đỏ, giọng nói trong trẻo chậm rãi rót vào trong tai khách mời.

Lâm Cẩn sững sốt, sao lại là Giản Khê đọc lời thề?

Giản Băng cầm sách đỏ trong tay đưa cho Lâm Cẩn, nghiêng mặt ghé sát tai cô nói: "Cổ họng chị hơi đau, em đọc tiếp đi."

Thực ra đây là Giản Băng cố tình sắp xếp, thấy gần đây Giản Khê vì Lâm Cẩn mà trông chẳng ra người nên cô ta nghĩ ra chiêu này.

Để Lâm Cẩn và Giản Khê đọc lời thề thay cho họ, dù sao đây cũng không phải lễ đính hôn chính thức.

Lâm Cẩn lắc đầu, nhưng Giản Băng vẫn kiên quyết nhét vào tay cô, giọng điệu có chút lo lắng: "Khách mời đều đang chờ đấy."

Lâm Cẩn không biết làm sao, đành đọc: "Người yêu của tôi là thiếu

niên anh tuần nhất, anh ấy là tuần mã của Pha-ra-ông, là vũ khí của dũng sĩ..."

Lục Dữ ngồi dưới sân khấu, nheo đôi mắt hẹp dài, lẳng lẳng lẳng nghe.

Cô nhóc béo của anh vẫn đang đọc không ngừng nghỉ: "Anh ấy đưa tôi vào hầm rượu, nhìn tôi bằng ánh mắt đắm đuối đưa tình."

Tay trái anh ấy đỡ đầu tôi, tay phải ôm lấy tôi.

Mong các vị hãy tăng thêm sức mạnh của tôi bằng quả nho, khôi phục tinh thần tôi bằng quả táo, vì tôi đã mắc bệnh tương tư..."
Hay lắm, vậy mà cô lại mắc bệnh tương tư vì người đàn ông khác.

Lục Dữ giận quá thành cười, khoe miệng nhếch lên một đường cong giễu cợt.

Sau khi đọc xong, Lâm Cẩn không cần ngẩng đầu, cũng đã cảm nhận được dưới sân khấu có người đang lờm cô.

Chim bồ câu trắng bay khỏi bãi cỏ xanh, dưới sự chứng kiến của Mục Sư, đôi vợ chồng trẻ trao nhẫn đính hôn cho nhau.

Lục Dữ lôi kéo Lâm Cẩn đi qua cầu thang hoa ngọc thật dài của biệt thự Mahler, sau khi tiến vào một căn phòng, anh dứt khoát khóa trái cửa phòng lại.

"Lâm Cẩn..." Lục Dữ đè cô lên tường, nghiêng răng nghiêng lợi, con người đen bật ra ánh lửa hừng hực như muốn đốt cháy cô gái trước mắt thành tro tàn.

"Em..."

Lời giải thích của Lâm Cẩn còn chưa ra khỏi miệng thì Lục Dữ đã dùng nụ hôn chặn lại.

Nụ hôn của anh thô bạo, không có chút tình cảm nào.

Anh liều mạng tấn công giữa môi và lưỡi cô, dùng hơi thở của mình bất chấp tất cả dạy dỗ cô.

Lâm Cẩn vùng vẫy, môi anh đào không ngừng phát ra tiếng rên rĩ

khiêu khích người khác...
Không có nhỏ, cũng chẳng có táo.

Cô muốn sức mạnh và tinh thần thì anh sẽ cho cô.
Bàn tay to của Lục Dĩ tùy ý dạo chơi trên người cô, động tác lột bỏ
chiếc váy dự tiệc màu trắng tầng tầng lớp lớp trên người cô như
đang ăn một viên văn thẩn cỡ nhỏ.
Anh nên ăn cô từ đêm hôm đó!
Anh thật sự quá hối hận!

Chương 21: Lần Đầu Ăn Trái Cấm

Lục Dữ thở hỗn hển, đôi môi mỏng cắn gặm lung tung vành tai đỏ bừng của cô.

Lâm Cẩn cảm giác toàn thân ngứa ngáy, hai vai run rẩy không ngừng: "Lục...!Lục...!Dữ...!đừng...!mà..."

Cô càng la hét thì lòng bàn tay ấm áp của người đàn ông lại càng trơn trượt cơ thể cô hơn, như thể cá trong chậu, tạo ra những cơn sóng mãnh liệt trong cơ thể cô.

Lâm Cẩn đặt tay lên ngực Lục Dữ, không ngừng dùng sức đẩy anh ra, khóc lóc và hét lên cùng với sự ngượng ngùng của thiếu nữ, nhưng rơi vào tai người đàn ông lại là muốn từ chối nhưng là chào đón.

Đầu lưỡi của anh đặt trên vành tai non mềm của cô, trượt qua trượt lại một cách nhanh nhạy và khéo léo, thỉnh thoảng lại liếm láp vành tai mẫn cảm của cô, khiến Lâm Cẩn cảm thấy ngứa ngáy và rất khó chịu.

"Anh dừng lại...!dừng...!dừng lại...!dừng lại đi..."

Lâm Cẩn cầu xin Lục Dữ, người đàn ông ngày thường đều lắng nghe lời cô nói, nhưng bây giờ lại như quay trở về đêm họ mới gặp nhau, anh là con sói muốn ăn tươi nuốt sống cô.

"Dừng? Dừng thế nào được? Dừng lại nhìn em đánh hôn với người đàn ông khác?"

Hơi thở hỗn hển nóng rực của Lục Dữ phả vào làn da trắng nõn tinh xảo của cô.

Lúc này anh không còn giữ được lý trí nữa, chỉ muốn chiếm đoạt cô,

lòng tham không đáy, chiếm giữ cô làm của riêng.
Anh muốn cô hoàn toàn thuộc về anh, từ tâm hồn cho đến thể xác...
Lục Dữ cởi chiếc váy màu trắng sữa của cô ra, nhìn thấy sợi dây đỏ có xâu một chiếc nhẫn bạc trên cổ.
Đầu lưỡi của anh lướt qua mặt nhẫn lạnh lẽo, đi đến nốt ruồi ở dưới chiếc cổ ấm áp của cô.

Nốt ruồi to bằng hạt gạo, ở trên da thịt trắng nõn nà như ngọc trông rất gợi cảm và quyến rũ.
Lâm Cận cảm thấy vô cùng ngứa ngáy, khó chịu khi bị anh liếm, cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ kính màu.

Rèm cửa nhuộm màu quả nho đông lạnh, các nếp gấp san sát nhau, in trên đó là hoa cúc nhỏ màu trắng.
Cô đang chăm chú nhìn thì nghe thấy tiếng hò hét inh ỏi của một nhóm người truyền đến từ bên ngoài cửa sổ, Lâm Cận sợ đến mức cơ thể run lên như những chiếc lá mùa thu.
Hàng trăm quả bóng bay màu hồng và trắng bay lên trời xanh, thậm chí còn có một số quả còn bay va vào kính cửa sổ, sau đó mới bay lên cao.
Hóa ra khách trong vườn đang thả bóng...
Các ngón tay với khớp xương rõ ràng của Lục Dữ chậm rãi cởi móc khóa áo lót của cô, Lâm Cận bị dọa sợ, cô ngăn anh lại, giọng nói đáng thương: "Đừng...!Lục Dữ...!đừng mà..."
"Đã muộn rồi." Lục Dữ thở dốc, trong đôi mắt đen sâu thẳm tràn ngập dục vọng, vẫn tiếp tục động tác trong tay.
Mảnh quần áo cuối cùng tuột khỏi người Lâm Cận, cô bị anh lột sạch sẽ như thể một con tôm bị bóc vỏ ở trong nồi, trong suốt nhưng lại có một lớp phấn mỏng.
Có một số phụ nữ khi mặc quần áo thì đẹp, nhưng khi cởi ra lại gầy gò xương.

Lâm Cận thì ngược lại, cơ thể của cô nở nang quyến rũ, đường nào ra đường đó, khi chạm vào cảm giác rất đàn hồi.

Lục Dữ cảm thấy cô còn đẹp hơn nữ thần Hy Lạp trong tranh. Lòng bàn tay to lớn của Lục Dữ vuốt ve phần đầy đà đang run rẩy của cô.

Nơi non mềm đó chưa được người đàn ông nào yêu thương, mềm mại trắng nõn, còn được điểm xuyên quả cherry đỏ. Anh đánh đắm trong một thời gian dài nên trong lòng bàn tay còn hằn lên những vết sẹo nông sâu khác nhau.

Những đợt xoa bóp nóng bỏng không đều của anh khiến cơ thể cô sinh ra một cảm giác lạ. Đột nhiên bộ ngực trắng như tuyết của cô truyền đến cảm giác đau nhức, cô rên rỉ thành tiếng: "Lục Dữ...!đau...!đau." "Mới xoa bóp hai cái mà đã đau, vậy lát nữa mà làm thì em sẽ còn cảm thấy thế nào?" Yết hầu của Lục Dữ lặn lên xuống, cảm xúc mềm mại trong tay khiến dự vọng của anh dâng trào lên gấp mấy lần. Anh cũng mới chỉ hai mươi tuổi, có người đẹp ngồi trong lòng, bảo anh làm Liễu Hạ Huệ không làm gì thì đúng là rất khó. Lâm Căn giãy giụa cơ thể để tránh con thú dữ trong quần anh: "Lục Dữ...!cộm...!thứ gì đó của anh cộm vào người em..." Anh nở một nụ cười xấu xa, muốn kéo tay cô xuống sờ vật to lớn đang nóng bừng.

Đương nhiên Lâm Căn biết ý định của anh, cô giằng tay lại, nhưng anh quá khỏe, cô không tránh được. "Em không muốn sờ...!Em không muốn sờ..." Giọng nói yêu kiều của cô như viên kẹo mắc kẹt trong cổ họng, dính dính ngấy ngấy, không nghe rõ. Thứ đó cứng đến mức đáng sợ lại còn có nhiệt độ nóng bỏng tay, cô thực sự không muốn chạm vào nó. Lục Dữ nhắm mắt lại, chớp mũi chạm vào Lâm Căn, ép cô nhìn mình: "Ở khách sạn Europa, thế mà em lại cảm thấy rất vui khi sờ nó đó." Lâm Căn xấu hổ đến mức hai má đỏ bừng: "Anh không giữ

lời...!Em...!ưm...!đừng liếm...!Lúc đó...!em bị người ta...!bỏ thuốc." Cô cố gắng giải thích, còn bàn tay của anh thì lại cầm lấy phần đầy đà của cô, da thịt trắng mịn tràn qua kẽ ngón tay anh, thay đổi hình dáng theo từng động tác của anh. Xoa bóp xong một bên, anh lại tiếp tục xoa bóp bên còn lại, chỉ trong phút chốc, hai bầu ngực mềm mại trắng nõn đã hằn lên những vết đỏ hình bàn tay. Lục Dữ vòng qua eo Lâm Cẩn, nhẹ nhàng đặt cô xuống tấm thảm nhung dày.

Thảm được dệt hoa văn Ba Tư, cả người Lâm Cẩn chìm vào ấm áp, chưa kịp cảm thấy nhẹ nhõm thì đã bị anh nằm đè lên cơ thể trần truồng và mịn màng nhẵn bóng như tơ lụa của cô. Lâm Cẩn vội vàng giơ hai tay lên che mặt lại, khóc không ra tiếng: "Lục Dữ...!anh...!anh bắt nạt em..." Cô chưa bao giờ nghĩ lần đầu tiên của mình lại rơi vào cảnh như này, cho dù người đàn ông trước mặt là người mà cô yêu, cô cũng cảm thấy sợ. Cô sợ sẽ rất đau, rất đau... Lục Dữ cởi dây lưng, thả đồ vật khổng lồ nóng rực ra ngoài.

Thứ đó của anh to như cánh tay trẻ con, nhưng nhìn không ghê tởm, có màu hồng nhạt, dù chưa trải sự đời nhưng cũng không phải màu tím đen. "Bỏ tay ra đi, nếu không bây giờ anh sẽ đâm vào luôn đó." Lục Dữ đặt dương vật của mình lên giữa hai cánh hoa của cô, uy hiếp. Lâm Cẩn bỏ tay xuống, khuôn mặt bầu bĩnh mếu máo, rơm rớm nước mắt, như cây dành dành bị ép nát, miễn cưỡng tỏa ra hương thơm hấp dẫn người ta. Lục Dữ dùng ngón tay chạm vào hoa huyết, nhìn cô chăm chú với đôi mắt đã biến thành màu đen kịt.

Mặc dù anh ngây ngô nhưng cũng không làm Lâm Cẩn đau. Anh vuốt ve nhẹ nhàng hai cánh hoa mềm mại đỏ tươi của cô, vân vê nhẹ nhàng, lúc mạnh lúc nhẹ, dần dần anh tìm ra được hoa đế, ấn

nhẹ vào nó hai cái, khuôn mặt của Lâm Cẩn liền đỏ bừng lên, đôi mắt đã tròn giờ lại càng tròn hơn, anh xoa nắn thêm mấy cái nữa thì cô ưỡn người lên, run rẩy nhẹ nhẹ, một dòng nước ngọt chảy ra từ phía dưới.

Lâm Cẩn bị Lục Dữ sờ đến mức đạt cao trào, cô chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn ra như nước, có thứ gì đó cuồn cuộn cuồn cuộn chảy ra ngoài, đầu hoàn toàn trống rỗng, khẽ hé môi, rên rỉ ưm a ưm a.

Lục Dữ không chịu nổi dáng vẻ quyến rũ của cô gái nằm dưới người mình, cầm dương vật của mình cọ cọ ma sát vào giữa hai cánh hoa của Lâm Cẩn, cọ xát liên tục với tần suất cao tạo ra tiếng ộp ộp, thỉnh thoảng hoa huyết ẩm ướt trơn tuột khiến quy đầu của anh không cẩn thận trượt vào trong, cảm giác sung sướng đến mức tê tái sống lưng.

Cơ thể Lâm Cẩn đang ở giai đoạn sau cao trào, làm sao có thể chịu được sự khiêu khích đó.

Cô không muốn thừa nhận, thật ra cô muốn Lục Dữ đi vào.

Cô vòng tay qua cổ anh, anh thấy cô không giãy giụa nữa liền vươn đầu lưỡi ra liếm nước mắt dính trên má cô, đồng thời tay phải cầm lấy vật to lớn chậm rãi đưa vào miệng hoa huyết.

Con đường chưa từng có ai đi vào nên rất chật hẹp, chật hẹp đến mức Lục Dữ rít gào rên thành tiếng vì đau, chậm rãi đưa vào thì đột nhiên bị một lớp màng mỏng ngăn cản.

Lục Dữ biết đó là cái gì, anh dừng lại, muốn phân tán sự chú ý của cô gái nằm dưới mình.

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh, tiếng nhạc do ban nhạc jazz chơi tràn vào qua các kẽ hở trên cửa sổ.

Lục Dữ hôn lên hàng mi dày của Lâm Cẩn, giọng nói khàn khàn gợi cảm: "Lâm Cẩn, em nghe xem đây là bài gì?"

Lâm Cẩn đang run rẩy nhưng vẫn cố gắng nghe nhạc để đoán...

Lục Dữ thấy cô ngóai đầu nhìn về phía cửa sổ, thân dưới của anh đột nhiên dứt khoát đâm thẳng vào trong.

Lâm Cẩn đau đớn kêu lên: "Lục Dữ...!ồ khốn kiếp..."

Lục Dữ cúi người hôn lên những giọt nước mắt trên khóe mắt của cô, vật nóng rực chôn vùi trong thân thể cô không dám động đậy, vẫn mở miệng hỏi: "Là bài gì?"

"Long Long Ago..." Lâm Căn khóc nức nở, chỗ vừa được hôn lại trào ra nước mắt.

Anh lại hôn, hôn đến mức trong miệng toàn là vị mặn.

Lục Dữ đợi hơi thở của Lâm Căn bình thường trở lại mới bắt đầu từ từ đâm vào rồi rút ra.

Chật vật rút ra, xong lại chặt vật cắm vào...

Lâm Căn ôm lấy chiếc cổ thon dài của Lục Dữ, móng tay trong suốt nhẵn bóng của cô cắm sâu vào làn da thô ráp của anh, có mấy chỗ bị trầy xước vài vết đỏ như máu.

"Lục Dữ...!anh sướng...!còn em đau muốn chết...!đau muốn chết..."

Lâm Căn vừa khóc vừa muốn cắn một miếng thịt trên cánh tay anh. Thật ra Lục Dữ cũng đau, cô quá chặt, khiến anh cảm thấy khó chịu, cổ cũng bị cô cào đau nhưng so với cơn đau phía dưới thì nó vẫn không thấm thía gì.

Đây là lần đầu của Lục Dữ, cũng là lần đầu của Lâm Căn, ngay sau đó không lâu anh gầm nhẹ một tiếng rồi phun ra chất lỏng màu trắng đục đặc sệt vào trong hoa huyết của cô.

Cơ thể anh ướt đầm mồ hôi, anh cúi người xuống, để mặc thứ mềm mại đang liên tục co rút trong cơ thể của cô, dán sát vào tai cô, nói từng chữ một: "Lâm Căn, anh yêu em."

Chương 22: Nỗi Buồn Sau Chia Tay 1

Lâm Căn dùng một chiếc đũa gỗ dài để xâu bốn năm cái bánh quẩy nóng, đang đi bộ về nhà thì gặp Tiểu Phương vừa đi ra khỏi con hẻm.

Sáng sớm, Tiểu Phương đến giao thuốc ngủ cho bà Trình ở đầu ngõ nhưng bà ấy không có nhà.

Đây là thuốc kê đơn nên không dám nhờ hàng xóm đưa.

"Đưa cho tôi, lát nữa gặp bà ấy tôi đưa cho." Lâm Căn nhìn Tiểu Phương, chủ động đưa ra lời đề nghị, sau đó quan tâm hỏi: "Gần đây hiệu thuốc có bận không?"

Tiểu Phương gật đầu, đưa cho cô một túi nhỏ đựng hai viên thuốc, mỉm cười trả lời: "Gần đây có nhiều người tích trữ thuốc hơn, bận đến mức không có thời gian xem phim."

Cô ấy đứng nói mấy câu với Lâm Căn, sau đó vẫy vẫy tay phải rồi vội vàng đi về phía đường Tứ Mã.

Bước vào những ngày nắng nóng của tháng bảy và tháng tám, tình hình Thượng Hải căng thẳng, tàu tuần tra Đông Dương dày đặc trên sông Phố Giang, thậm chí cả máy bay trinh sát của địch cũng thi thoảng xuất hiện trên sân bay Hồng Kiều.

Vì vậy, báo Thượng Hải đã phỏng vấn hàng chục các ông lớn của cả hai giới chính trị và kinh doanh.

Các ông lớn mỉm cười, luôn luôn nói mấy câu xã giao, họ rất tin tưởng vào vào an ninh và kinh tế của Thượng Hải.

Cho dù có hiệp định đình chiến ở Thượng Hải, Lâm Căn vẫn cảm thấy lo lắng, lo lắng nhất là Lục Dữ.

Đến cuối năm bằng nhóm của anh mới đồng ý thả người nên anh vẫn sống trong sòng bạc ở địa phận không ai quản lý.

Nếu Đông Dương đánh đến, liệu ông chủ của bọn họ có lo đến sự sống và cái chết của cấp dưới của mình không?

Lâm Căn vừa nghĩ đến điều đó vừa cầm bánh quẩy nguội ngắt đi về nhà, trong đầu có nhiều manh mối nhưng lại không nghĩ ra được câu trả lời.

Kể từ lần tách ra ở biệt thự Mahler, đã lâu rồi cô không gặp Lục Dữ.

Dạo gần đây mẹ Lâm quản cô rất nghiêm, thậm chí còn đi theo cô mua đồ ăn sáng.

Căn nhà của họ ở Tô giới đã trở nên rất nổi tiếng vì có liên quan đến người Đông Dương.

Có rất nhiều người đã tìm cách thuê nhà để phòng ngừa chiến tranh lan đến Thượng Hải.

Cô đi theo phía sau xem nhà, thuê nhà, cũng bận rộn giúp mẹ Lâm tích trữ gạo và đồ ăn, bận tối mắt tối mũi mấy ngày liền.

Lâm Căn bị đánh thức bởi tiếng súng bùng nổ vào đêm hôm những người lính Đông Dương tiến vào đánh.

Cô thò đầu ra khỏi cửa sổ kính màu, thấy xa xa, ánh lửa bốn phía, phản chiếu độ sáng màu cam của bóng đêm.

Bầu trời bên đó vừa sáng bừng lại vừa tối mịt, một đoàn đông nghịt, không biết là mây đen hay máy bay địch.

Mẹ Lâm và Lâm Căn bước lên cầu thang, khuôn mặt của Lâm Du tái đi vì sợ hãi, bám vào góc áo của Lâm Căn.

Mẹ Lâm thì nắm hai tay Lâm Căn, nấp hẳn đuôi mắt run rẩy, liên tục hỏi: "Có đánh vào được không? Có đánh vào được không?"

Lâm Căn dỗ bọn họ đi ngủ, liên tục nghe giọng an ủi bọn họ, người Đông Dương không dám đánh vào Tô giới.

Mẹ Lâm và Lâm Du xuống tầng ngủ, còn cô thì lại nhúu chặt mày lại,

nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc lâu.

Ánh ban mai rạng rỡ trên bầu trời nhưng không thể che khuất những làn khói cuộn cuộn từ phía bên kia của bầu trời.

Lâm Cẩn không ngồi yên, người Đông Dương không dám xâm phạm vào khu Tô giới, nhưng họ sẽ không bao giờ nhân nhượng với những khu không phải là Tô giới.

Cô vội vàng thay một bộ quần áo sáng màu, để lại một lá thư cho mẹ Lâm và Lâm Du, kẹp một hộp thiếc đồng đựng tiền xu mà cô tiết kiệm từ khi đi làm đến nay.

Cô ném sợi dây thừng xuống cửa sổ, sau đó từ từ leo xuống dây và rời khỏi nhà.

Mặc dù trời hừng sáng nhưng đường phố vắng tanh, không có một chiếc ô tô cho thuê nào.

Lòng cô nóng như lửa đốt, chạy đến chỗ Lục Dữ, nhưng ở ranh giới Tô giới đã được chặn hàng rào sắt.

Người châu Âu cười một con ngựa cao to, liên tục nói với cô: "Bên ngoài có chiến tranh, bây giờ đã bị cấm toàn bộ."

Lâm Cẩn không nhớ mình đã thuyết phục họ bao lâu, mãi đến khi giọng cô khàn khàn, người Châu Âu mũi cao đó mới cho phép cô đi ra ngoài, nhưng giá phải trả là không thể nào trở về Tô giới được nữa.

Hàng rào sắt đóng sầm lại, những người tị nạn xung quanh lan can lao về phía Tô giới như con thiêu thân, nhưng sau khi có vài phát súng bắn ra, đám đông lại im lặng.

Lâm Cẩn chạy ra khỏi khu Tô giới nhưng cô không nhìn thấy gì trong sự hỗn loạn xung quanh.

Cô không biết mình bị sặc bởi khói lửa chiến tranh không, ngực cảm thấy khó chịu, nước mắt chảy ra ào ào.

Cô dựa vào trí nhớ, chạy qua các đường phố như địa ngục của Thượng Hải.

Chạy một lúc lâu, cô đã kiệt sức, lúc định bỏ cuộc thì thấy Lục Dữ đang la hét ở trong một điểm mù.

Lục Dữ vừa mới kéo hai người Đông Dương đến một góc rồi đánh bọn họ chết, lúc này đang tìm trang bị trên người bọn họ, vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy Lâm Căn, anh sừng sờ tại chỗ, động tác lật xác chết cũng dừng lại đột ngột.

Anh không nghĩ đến sự sống, chỉ nghĩ muốn giết thêm vài tên địch coi như hòa vốn.

Nhưng sao Lâm Căn lại có thể xuất hiện ở đây, không phải giờ cô nên ở Tô giới sao?

"Sao em lại chạy ra ngoài? Anh đưa em về Tô giới." Lòng Lục Dữ nóng như lửa đốt, cầm tay cô định kéo cô chạy về phía Tô giới.

Lâm Căn thuận theo ôm chặt lấy anh, nhe răng nói: "Bây giờ Tô giới chỉ có thể ra, không thể vào."

Hai tay Lục Dữ nắm chặt đến mức kêu thành tiếng, anh không sợ chết, nhưng anh không muốn Lâm Căn gặp chuyện không may.

Đêm đó Lâm Căn và Lục Dữ đã qua đêm trong một nhà kho bỏ hoang, xung quanh đều là những người tị nạn và gia đình của họ.

Máy bay trinh sát của người Đông Dương bay vừa thấp vừa âm ỉ, nhưng Lâm Căn trốn trong lòng Lục Dữ, chỉ nghe thấy tiếng tim anh đập thình thịch thình thịch.

Những người tị nạn đều nằm cuộn tròn lại như tôm khô, ban ngày họ chạy qua chạy lại các khu Tô giới khác nhau, nhưng không ai nhận bọn họ.

Bọn họ rất buồn ngủ nhưng không dám ngủ.

Lục Dữ ôm Lâm Căn nhắm mắt nghỉ ngơi, anh chỉ cảm thấy mình không thể bảo vệ người phụ nữ trong lòng mình.

Quả bom của người Đông Dương thả xuống thì cô sẽ chết cùng anh, nghĩ đến đây ngoài ôm cô chặt hơn, anh không làm được gì cả.

Lâm Căn nhìn khóe miệng bị bắn của Lục Dữ, máu và bùn trộn lẫn vào nhau, cô lấy thò tay vào túi muốn lấy khăn để lau cho anh

nhưng lại vô tình tìm thấy một thứ khác.

Lấy ra thì đó là viên thuốc ngủ mà cô chưa đưa cho bà Trình, dưới túi thuốc còn có một tờ giấy cứng nữa.

Lâm Cận nhú mào, mở ra nhìn thì đó là danh thiếp cá nhân mà Giản Khê đưa cho Lục Dữ ngày hôm đó.

Cô nhận thay anh, nhét vào túi quần nhưng lại quên lấy ra.

Tác giả: Lúc đó Tô giới Thượng Hải có giúp đỡ những người tị nạn.

Nhưng vì cốt truyện nên tôi bịa ra, mọi người đừng tin là thật.

Chương 23: Nỗi Buồn Biệt Ly 2

Phu cáng tre* nhìn cô gái xuống khỏi cáng, chậm rãi bước lên những bậc thang, trong lòng thầm cảm thán, đáng người cô gái thực sự con mẹ nó quá đẹp, lồi lõm lồi lõm, thắt lưng còn uốn éo như rắn nước xoay qua xoay lại.

*Cáng tre là một dụng cụ giao thông thời xưa, phu cáng tre là người sử dụng cáng tre để kiếm tiền, giống như xa phu (người kéo xe hoặc người đánh xe).

Họ chụm đầu lại một chỗ như cọc gỗ, không thể dời đôi mắt đang bắn ra lửa, một một lúc lâu sau mới thỏa mãn nói một câu: "Quá đẹp!"

Lâm Căn tham dự xong lễ tốt nghiệp ở Đại học y khoa vội vàng chạy về nhà.

Ban đầu cô ngồi cáng tre đến bờ biển, sau đó đổi tàu thủy, đến bờ nam lại ngồi cáng tre, nhưng ngồi nhiều quá cô mỏi eo đau lưng nên lại xuống đi bộ.

Cô khoan thai bước đến một căn nhà ba tầng lớn.

Căn nhà lớn như sợ hãi bom đạn của người Đông Dương, tường ngoài quét vôi màu tối sẫm, che giấu những chồi hoa tinh xảo trong hành lang.

Những bông hoa cắm chướng trong vườn hoa đang đúng độ, màu đỏ tía màu phấn trắng cùng với những chiếc lá xanh xoắn tít, tô điểm thêm cho hơn nửa vườn hoa quanh co khúc khuỷu.

Trên thềm gỗ dài, con tắc kè hoa với những chấm hoa nhỏ màu cam bám trên tường đang cố gắng kêu vang tận mấy tầng mây.
Lâm Căn lướt qua hàng chục ngàn bụi hoa, lại dừng bước trước một gốc cây long nhãn rậm rạp.

Năm năm trước, gốc cây này còn gầy yếu, bây giờ đã xanh um tươi tốt rồi.

Năm năm, thời gian chớp mắt trôi qua như dòng điện xẹt.
Cô vào nhà đã có một nữ giúp việc mặc áo dài may bằng vải Indanthrene Shilin đi đến, cung kính gọi: "Mợ chủ đã về rồi."
Lâm Căn gật đầu với cô ấy, hỏi: "Tâm Tâm đâu?"
"Cô chủ nhỏ đang đàn piano." Nữ giúp việc cầm lấy túi xách da màu sơn mài trong tay Lâm Căn, lấy lòng hỏi: "Mợ chủ có đói bụng không, có cần nấu bát vằn thắn cho mợ chủ ăn trước không?"
Nữ giúp việc này đã theo Lâm Căn mấy năm nay, cô ấy rất am hiểu khẩu vị của cô, cô thích nhất là món vằn thắn sợi nhẵn loại có dầu vùng ở Trùng Khánh.
Lâm Căn lắc đầu, lập tức đi về phía phòng nhỏ ở phía Nam trên lầu hai.

Vừa vào cửa, đã thấy mẹ Giản đang cùng với bảy tám quý bà ngân hàng tư nhân đang đánh poker, ngọn đèn sáng như tuyết chiếu vào bàn tròn, trên bàn là đồng pháp tệ (tiền giấy của chính phủ Quốc dân đảng) chất thành một núi nhỏ, cùng với tiếng xì xào lật bài hết đợt này đến đợt khác.

Lâm Căn cười chào hỏi với từng người một, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh mẹ Giản, bàn tay trắng nõn cầm lấy một quả táo từ trong giỏ hoa quả chậm rãi gọt.

Trên bàn poker đã chia đến lá bài thứ năm, tình huống lúc này có người thêm tiền cược, cũng có người bỏ bài.

Lâm Căn nhìn bà chủ Vương ngồi chếch bên hông, cuốn chi phiếu trước mặt đã viết xong con số và được đóng dấu chống giả mạo.

Lúc này bà Vương đang xé chi phiếu, chuẩn bị quăng vào sòng bạc để quyết chiến đến cùng.

Chồng của bà Vương cũng rất thích đánh bạc nên làm cho ngân

hàng nhà họ bị thua lỗ.

Lâm Căn hiểu rõ chi phiếu này có lẽ chỉ là buôn nước bọt, không được tính.

Nhưng trên bàn đánh bạc, dường như người thắng được chi phiếu lại không quan tâm đến khoản tiền này, hậu quả đành để chủ nhà một mình gánh chịu.

Cô rất không muốn mẹ Giản chịu thiệt thòi nên tay chậm rãi gọt táo, mắt lại nhìn bà Vương mỉm cười, nói: "Bà Vương lúc nào cũng thích lấy số đề người, đây chỉ đánh nhỏ thôi mà."

Mấy bà chủ ngân hàng bên cạnh cũng vội vàng chêm vào: "Dùng tiền mặt vẫn dễ tính toán hơn."

Mặt bà Vương căng ra như quả hồng, hai má dần ửng đỏ, mặt mày xám xịt.

Bà ta đứng lên như đang hạ quyết tâm, nói: "Tôi đi gọi điện sai người mang tiền mặt đến."

Chân trước bà ta vừa ra khỏi phòng, sau lưng nhóm khách nữ trên bàn đã phì cười rộ lên.

Mẹ Giản đưa tay véo má Lâm Căn, vờ tức giận nói: "Xem cái miệng con kia!"

Mẹ Giản không thềm để ý đến con số nhỏ lẻ này, nhưng có người nói thay bà, tránh thiệt hại cho bà thì tất nhiên trong lòng bà vui mừng rồi.

Trong phòng đang cười nói, từ xa lại truyền đến giọng nói ngọt ngào the thé: "Mẹ mẹ mẹ..."

Mọi người nhìn về phía tiếng gọi thì thấy một bé gái khoảng ba bốn tuổi, mặc một bộ váy màu hồng phấn, trên bả vai dùng sợi bạc thêu thành những đóa hoa hòe to, chân đi tất màu trắng gạo nếp, cô bé đi giày da mũi tròn chạy nhanh như lục lạc, theo sau là mấy nữ giúp việc thở hổn hển đuổi theo.

"Mẹ, mẹ đã về rồi." Giản Tâm lao vào lòng Lâm Căn, tham lam ngửi mùi son phấn trên người cô.

Giản Tâm sinh ra ở Trùng Khánh, nữ giúp việc theo cô bé hằng ngày phần lớn là người địa phương, vì vậy nên cô bé cũng nói đặc giọng Tứ Xuyên.

Lâm Cẩn rất thích nghe cô bé nói chuyện, vừa ngọt ngào lại vừa có chút the thé.

"Mẹ, mẹ tốt nghiệp rồi sao? Sau này mẹ có thể ở nhà cùng con rồi chứ?" Giản Tâm sờ sờ bướm bướm bạc trên sườn xám lụa của Lâm Cẩn, mắt to chớp chớp hỏi.

Lâm Cẩn gật đầu, cười ôm cô bé vào lòng.

Đúng lúc này bà Vương đã về bàn, bà ta thấy mọi người cười vang, sắc mặt càng thêm u ám.

Giản Tâm thấy thế, vội vàng cất bước chạy đến, kéo cánh tay bà Vương, vô cùng thân thiết nói: "Dì à, trông dì thật xinh đẹp..."

Bà Vương không quá thích trẻ con, hai má bà ta có chút xấu hổ, cười gượng gạo.

Các vị khách lại đánh vài lượt nữa, đến giờ cơm, nữ giúp việc đến mời họ vào bàn ăn.

Bữa tối nhà họ Giản luôn linh đình và sang trọng.

Mấy vị khách nữ nhìn đĩa thịt nguội và hải sản trên đĩa hoa thủy tinh biết đây là hàng đi máy bay, vượt mưa bom bão đạn để đến được trên bàn này.

Kẻ có tiền dù đi đâu cũng có tiền.

Dù đến Trùng Khánh tị nạn thì vẫn xa hoa lãng phí như vậy.

Giản Khê đang bưng một bát cơm nắm sữa trứng dứt từng thìa một cho Giản Tâm.

Giản Tâm đã biết tự dùng đũa từ lâu nhưng cô bé vẫn thích cha dứt cho mình như vậy.

Giản Khê cũng rất hưởng thụ với những việc đặc biệt thế này.

Bà Vương bị Lâm Cẩn đâm chọc vài lần trên bàn đánh bạc nên lúc

này muốn trả đũa lại.

Bà ta gắp một miếng cá muối bỏ vào miệng, chậm rãi nhai nuốt, sau đó nhìn nhìn Giản Khê và Giản Tâm cười, nói:

"Cậu Giản yêu thương con gái quá nhỉ! Tôi nghe người ta nói, con gái phần lớn đều sẽ giống bố nhưng cô bé Giản này lại không quá giống."

Giản Khê nhanh chóng che dấu vẻ không vui, chờ Giản Tâm nuốt cơm trong miệng xuống, lại lấy khăn ăn lau khóe miệng cô bé.

Sau đó, anh ta ngược mắt nhìn bà Vương, lịch sự đáp: "Ngược lại tôi rất hài lòng vì con gái giống vợ tôi đấy."

"Đúng vậy, mặt mũi cháu giống mẹ, sau này sẽ có một em trai nữa giống cha." Giản Tâm nghiêng đầu, nghiêm trang nói.

Lời Giản Tâm nói lại chọc cười mọi người trên bàn, mọi người thi nhau trêu chọc cô bé, hỏi cô bé thích em trai hay em gái? Bà Vương cũng ngại ngùng cười, cảm thấy mình chẳng có hứng thú gì, chỉ yên lặng cúi đầu ăn cơm không nói gì nữa.

Chương 24: Nỗi Buồn Biệt Ly 3

Ánh trăng lười liềm màu bạc treo cao, mờ mờ nhạt nhạt, như là đầu ngón tay bầu ra, nhưng lại bầu quá nhẹ nên nước mắt tương tư vừa rồi vẫn chưa rơi xuống.

Lâm Cận tẩy trang xong, đang thoa kem dưỡng da lên gò má.

Dưới lầu truyền đến tiếng đàn du dương, cô nghiêng đầu lắng tai nghe, là bài hát dân ca tiếng Anh 'Long long ago'.

Cô sống sờ đối diện gương trang điểm, tay thoa kem cũng từ từ dừng lại, ánh trăng trắng bệch chiếu vào mu bàn tay trắng mịn trơn bóng của cô, mô phỏng hình ảnh rõ nét.

Giản Khê mở cửa, giẫm lên thảm nhung dệt hoa, lặng lẽ đi đến bên cạnh cô.

Lâm Cận thoáng nhìn bóng dáng cao lớn xuất hiện rõ ràng trong gương, giật nảy mình, sững sốt hỏi: "Không phải anh đang cùng Tâm Tâm luyện đàn sao?"

"Cùng con gái xong rồi, tất nhiên phải đến lượt bà xã rồi." Tay trái Giản Khê vừa xoa nhẹ lên vai cô, cả người Lâm Cận đã rùng mình cứng ngắc tại chỗ.

Anh ta lập tức đưa tay trái buông xuống bên hông.

Giản Khê đứng gần cửa sổ, thân thiết nói: "Ngày mai em định qua bên kia sông sao? Hoãn lại hai ngày nữa hãy đi, gần đây cảnh báo không kích lúc nào cũng kêu vang."

Lâm Cận chuyển ánh mắt nhìn về phía anh ta, nghiêm túc hỏi: "Có ngày nào mà cảnh báo không vang?"

Nữ giúp việc theo lệnh mẹ Giản, gõ cửa đưa vào hai chén canh hạt sen bách hợp, khói trắng nóng hổi nghi ngút quanh phòng ngủ, tỏa ra mùi thơm ngát như trêu ghẹo người ta.

"Ăn canh không?" Giản Khê chăm chú nhìn cô, thăm dò nói: "Hình như cơm tối em cũng không ăn gì mấy."

Lâm Căn lắc đầu, cầm lược gỗ chải đuôi tóc, nhàn nhạt cười khổ, nói: "Anh biết trong nước canh có gì mà."

Cửa phòng bị một tiếng ê a đẩy ra, bàn tay nhỏ của Giản Tâm nâng vương miện thủy tinh, nhảy nhót chạy vào.

Cô bé ôm đùi Giản Khê, ngửa đầu, nói: "Cha ơi, cuối tuần chú phóng viên đến phỏng vấn, con đội cái này có được không?"

"Được." Giản Khê khom lưng ôm Giản Tâm vào lòng, trán chạm vào đầu nhỏ của cô bé cưng chiều cọ cọ.

"Vậy cuối tuần cha tết tóc cho con nhé..." Giản Tâm ôm cổ Giản Khê, tiếp tục làm nũng: "Các chị giúp việc tết tóc không đẹp bằng cha tết."

Giản Khê không thay đổi được Giản Tâm, đành ôm cô bé về phòng giúp cô bé lựa chọn váy nhỏ mặc cho buổi phỏng vấn cuối tuần.

Lâm Căn nhìn bóng cha con họ xa dần, cây lược gỗ trong tay rơi xuống bàn trang điểm.

Cô nhớ đến ngày đính hôn Giản Băng, Lục Dữ đã đan cho cô một vòng hoa cũng rất đẹp mắt.

Chiều tối gió nóng thổi đến, đường phố cũng ầm ĩ ồn ào hẳn lên, người chạy báo động dân chúng trốn vào hầm trú ẩn mang đôi vai gầy, xách băng ghế, mệt mỏi lê bước về nhà.

Lâm Căn ngồi ven đường, chậm rãi uống một bát nước gạo nóng.

Cô chờ đến lúc sao trên trời sáng lấp lánh, côn trùng bắt đầu chít chít hừ hừ kêu lên, vài ba con đom đóm mang theo ánh sáng màu xanh nhạt bay loạn mới đứng dậy và đi về phía căn nhà ẩn nấp cuối con phố tối tăm.

Căn nhà này là một khu nhà sàn vô cùng đơn sơ, nóc nhà thừa thớt bao trùm vài miếng ngói xám nhạt đã bạc màu.

Lâm Căn băng qua một con đường tối tăm và đi đến trước một cánh cửa đã bị vỡ.

Cô gõ lên cửa một cách có tiết tấu, một lúc lâu sau bên trong có một giọng nữ nhàn nhạt truyền ra: "Tối tăm sáng tinh mơ."

"Bình minh buông xuống." Lâm Căn đáp.

Cánh cửa vỡ cọt kẹt mở ra một khe hở, Lâm Căn từ khe hở đi vào, ánh sáng chói lóa từ ngọn nến khiến mọi thứ đều mờ mờ nhạt nhạt. "Người Đông Dương định dùng anh ta làm cầu nối nhằm tiến tới việc nắm toàn bộ Thượng Hải trong tay." Người phụ nữ kia đưa cho Lâm Căn một tấm hình trắng đen: "Hai năm qua anh ta phát lên rất nhanh ở Thượng Hải đều là có sự nâng đỡ của người Đông Dương." Ảnh chụp kia hiện lên một cách rõ ràng khuôn mặt tuần tú lạnh lùng và sâu sắc của người đàn ông, thật sự có hơi giống bức tượng Hy Lạp điêu khắc trong thư viện St.

Francis Xavier.

Bên trái anh có xuất hiện một khuôn mặt người Đông Dương. "Cô cần phải đến bên cạnh anh ta nằm vùng." Người phụ nữ lại rút ra một tờ báo khác đưa cho cô, bên trên đánh dấu bằng chữ đỏ tươi:

【 Anh Lục "Bàn tay Lộ tử", hoa khôi mới nổi của Tiên Nhạc Tư.

】

Sau tin tức còn có ảnh chụp bóng lưng một người đàn ông đang vòng tay ôm một cô hoa khôi xinh đẹp đáng yêu.

Lâm Căn nghĩ ngày nào mình cũng xem báo, vậy mà không hề thấy tin tức này.

Cô lại liếc mắt nhìn thời gian phát hành báo, đúng vào ngày cô dự thi tốt nghiệp, có lẽ đã bỏ sót rồi.

Nhưng Lâm Căn cũng không sao cả, tin đồn tình cảm của Lục Dữ trên báo vẫn còn rất nhiều.

May mà phần lớn đều là phản lưới nhà, ngày hôm sau toà soạn sẽ đăng báo chính thức giải thích, nhưng sau đó họ lại lặp lại thao tác này mà không hề biết mệt.

Hiện tại bến Thượng Hải chia thành ba thế lực, lúc này xã hội đen cũng có được một ghế ngồi trong đó, băng đảng xã hội đen đang có xu hướng kiềng ba chân, Lục Dữ dẫn đầu An Bang, Kim Long dẫn đầu Bạch Bang, Lý Nguyệt dẫn đầu Hôi Bang.

Đa số ông trùm của những băng đảng xã hội đen đều dốt đặc cán mai và trên năm mươi tuổi.

Chỉ có Lục Dữ trẻ tuổi anh tuấn, nói tiếng nước ngoài trôi chảy, thỉnh thoảng còn được mời diễn thuyết ở các trường đại học nên tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm để cánh phóng viên tranh nhau theo đuổi. Đêm rất khuya, dày đặc đến mức như một loại mực không tan đi được.

Giản Khê đi đến ban công, phát hiện một chai rượu Rum St James trên bàn trắng sữa đã được mở ra.

Lâm Cẩn đang cầm ly chân dài, đứng im đón gió.

Anh ta giật lấy ly trong tay cô, uống hết vào trong miệng rồi sau đó dơ tay chậm rãi lau vết rượu bên môi.

Lâm Cẩn ngạc nhiên nhìn Giản Khê, cô hiểu anh ta, anh ta chú trọng nhất là lễ nghi và phong độ.

Giản Khê cầm ly chân dài nhỏ mảnh, đỏ mắt đặt câu hỏi: "Em hận anh sao? Mộc Mộc? Hận anh lúc ấy đã bắt em đi cùng anh?"

"Đều đã qua rồi..." Đôi má xương gầy của Lâm Cẩn nhếch lên một nụ cười chua xót.

Năm năm, mọi thứ đều đã qua rồi.

Cô xoay người, lập tức đi ra khỏi cửa, lại bị Giản Khê bất ngờ nắm chặt cổ tay, nói: "Mộc Mộc, có quốc mới có gia, đừng cố chấp trong lòng nữa."

"Tất nhiên tôi biết." Lâm Cẩn tránh né tay anh ta, ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng treo quần áo, Lâm Cẩn thu dọn quần áo vào va li đối diện.

Giản Tâm cầm một cái kết bình an, rón ra rón rén chui vào hỏi: "Mẹ, mẹ thật sự phải đi Thượng Hải sao?"

Lâm Cẩm dừng động tác trong tay, véo má trái cô bé, nói: "Đúng vậy, con ở nhà phải nghe lời cha và bà nội đấy nhé."

"Con có thể đi với mẹ được không?"

"Nếu con đi thì các chị giúp việc chăm sóc con sẽ không có việc làm, như vậy thì các chị ấy sẽ không thể nuôi gia đình được." Lâm Cẩm lại véo má phải cô bé, hỏi: "Mẹ nói vậy, Tâm Tâm còn muốn đi Thượng Hải không?"

Sau khi nghiêm túc suy xét, Giản Tâm ngược đôi mắt to tròn lấp lánh lên, nói: "Vậy Tâm Tâm ở nhà chờ mẹ."

"Đây là kết bình an con và cha đã cùng đan cả buổi chiều." Giản Tâm đưa bàn tay nhỏ mũm mĩm ra cột kết bình an vào va li của Lâm Cẩm, nói: "Mẹ phải bình an nhé!"

Chương 25: Nỗi Đau Sau Chia Tay 4

Tiếng còi hú inh ỏi, các hành khách đứng thành từng đoàn chờ tàu cập bến Shiliupu Wharf*.

*Shiliupu Wharf: Bến tàu nổi tiếng nhất của Bến Thượng Hải. Nắng chiều chậm rãi chiếu xuống khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Căn.

Cô sợ nóng, dùng tay trái che trán, tay phải kéo một chiếc va li nặng trĩu đi xuống tàu.

Sau khi lên bờ, cô vẫy tay gọi một chiếc xe thuê.

Tài xế là một người đàn ông trẻ tuổi, gầy gò, chỉ nghe thấy anh ta thốt một tiếng "ồ", sau đó liền khởi động xe đi luôn.

Tài xế tưởng rằng Lâm Căn đến Thượng Hải thăm người thân, nên nói với cô, bây giờ Thượng Hải là một thành phố sầm uất, cô có thể ở lại thêm mấy ngày.

Bầu trời tối đen lại, những ngọn đèn đường phủ đầy tuyết tương phản với ánh đèn nê ông đầy màu sắc.

Rạp chiếu phim và vũ trường, từng dãy những người đàn ông mặc vest đi giày da, ôm những cô gái hiện đại, ra vào qua những cánh cửa lộng lẫy.

Tài xế thở hồng hộc, chở cô đến trước con ngõ nơi cô từng ở.

Sau khi đến Trùng Khánh được một năm, Lâm Căn nhờ người bán cửa hàng bất động sản mà cha Lâm để lại để lấy tiền mặt, sau đó gửi cả số tiền đó cho mẹ Lâm và Lâm Du ra nước ngoài, tìm người

chị họ ở bên nước ngoài xa xôi để nhờ vả.

Chỉ còn lại một ngôi nhà nhỏ mà bọn họ từng ở.
Lâm Cẩn kéo va li chậm rãi đi vào ngõ, nơi này dường như vẫn giống ngày cô leo xuống sợi dây thừng rời nhà đi.
Ông cụ tóc bạc phơ phe phẩy cái quạt lá cọ, nằm hóng mát trên chiếc ghế dựa ca rô cũ nát.

Cách đó không xa, sương mù trắng xóa, gian hàng hoành thánh nhỏ ngày xưa còn ở đó nữa không?

Cậu bé bán báo chiều đi khắp hang cùng ngõ hẻm và rao: "Chỉ hai đồng là có thể biết được chuyện tình của anh Lục ở Bến Thượng Hải..."

Cậu bé kéo dài từ hai chữ "chuyện tình", Lâm Cẩn nhú mày, sau đó không nhìn được mà bật cười.

Cô ngăn cậu bé bán báo lại, lấy tiền ra mua một tờ báo chiều.

Cô không quá quan tâm đến chuyện tình cảm của Lục Dữ, chủ yếu là muốn biết tình hình hiện tại của Thượng Hải.

Lâm Cẩn bước lên cầu thang gỗ, phát ra tiếng cọt két, đi đến căn phòng nhỏ trên tầng hai mà lâu rồi cô không ở.

Căn phòng đã lâu không có người ở, chắc là đã ẩm mốc và mục nát hết rồi, nhưng năm ngoài dự đoán của cô, căn phòng vẫn rất ngăn nắp sạch sẽ, như thể ngày nào cũng có người sống vậy.

Cô đi một vòng quanh phòng, rồi sờ tay lên bàn, không có một chút bụi nào cả, cô sợ đến mức lưng đổ đầy mồ hôi.

Ánh trắng mờ mờ, trong ngõ vang lên tiếng cụ già rao bán hàng: "Trứng trà* ngũ vị...!bánh chưng bé gạo nếp...!cháo hạt sen đường trắng..."

*trứng trà: món ăn mặn đặc trưng của Trung Quốc, trứng luộc chín xong bóc vỏ rồi luộc lại với nước trà và nước sốt hoặc gia vị.

Lâm Cẩn nằm trên giường lật tờ báo cô mua lúc chiều, hôm nay không có xảy ra chuyện đặc biệt gì cả, chẳng trách Lục Dữ trở thành tiêu đề của tờ báo buổi chiều.

Cô vào xem chuyên mục chuyện tình yêu của Lục Dữ, chuyên mục

này chỉ tổng hợp và bình luận về những tin bên lề đăng lúc trước, nực cười nhất là ở dưới chuyên mục này có nói:

[Tập chí này xin lỗi ông Lục Dữ vì những nhận xét không đúng trước đây]

Ở Trùng Khánh, Lâm Cẩn thích xem tin bên lề về Lục Dữ, bởi vì bằng cách này, ít nhất cô có thể biết được tình hình hiện tại của anh.

Đêm đã khuya, đọc báo xong, cô trằn trọc mãi không ngủ được nên đi đến cạnh giường và lấy một cuốn sách ra đọc, tình cờ lấy đúng quyển truyện cổ Andersen bản tiếng Anh.

Cô bật đèn lên để đọc, đang đọc ngẫu nhiên thì lại nhìn thấy một trang đã được gấp lại.

Trái tim của Lâm Cẩn đập thành thịch, cô là người rất giữ gìn sách nên từ trước đến nay cô chỉ luôn sử dụng thẻ dấu trang.

Như vậy là có người lợi dụng lúc cô không có mặt ở Thượng Hải, không chỉ dọn dẹp nhà cửa giúp cô, mà còn nằm trên giường cô đọc tiểu thuyết, có lẽ còn nằm tư thế giống cô.

Nghĩ đến đây người Lâm Cẩn đã nổi hết da gà, cô vào đọc trang bị gấp góc, đây là phần truyện nàng tiên cá dùng giọng hát tuyệt vời của mình, để đổi lấy đôi chân có thể đi thẳng với mụ phù thủy. CƠn mưa kéo dài, rơi xuống mái hiên, như thể tạo ra một lớp rèm ngọc bích trước cổng biệt thự Mahler.

Lục Dữ đang cầm một tờ báo mấy ngày trước của Trùng Khánh, tay phải vuốt ve lên mặt báo, hình như cô gầy hơn, hoặc có thể là bức ảnh đã bị bóp méo, anh tự an ủi mình như vậy.

Nhưng nhìn người chồng và cô con gái của cô ở bên cạnh, anh lại bình thường.

"Anh Lục, bắt được rồi." Hạng Bắc dẫn theo một nhóm người vội vàng đi vào phòng khách, hỏi người đàn ông đang đọc báo trước mặt: "Văn xử lý giống cách lúc trước đúng không ạ?"

Lục Dữ "ừm" một tiếng lơ đãng, trong lòng vẫn đang nghiên cứu độ mập của Lâm Cẩn.

Căn phòng đột nhiên trở nên náo loạn, vang lên tiếng khóc của phụ nữ và trẻ em.

Lục Dữ nhíu mày, miễn cưỡng đặt tờ báo trong tay xuống, gương đôi mắt đen láy lên nhìn, thấy trong góc phòng có một số phụ nữ và bốn năm trẻ em đang khóc.

Lục Dữ nhìn Hạng Bắc với ánh mắt nghi ngờ, mím môi mỏng chờ lời giải thích của cậu ta.

Hạng Bắc hít sâu vào một hơi, gãi đầu một cái, sau đó vội vàng nói:

"Anh Lục, anh ta đưa ai đó đến cướp bến tàu của chúng ta, chúng ta không thể dễ dàng buông tha cho anh ta như vậy được."

"Không liên quan đến vợ con của họ*, cậu theo tôi lâu như vậy, mà không biết điều này sao?"

*Không liên quan vợ con họ: Một người phạm sai lầm, một người gánh chịu, không liên quan đến vợ con của họ.

"Nhưng, như vậy những người khác sẽ cười nhạo chúng ta?"

Lục Dữ lại cầm tờ báo chiều lên nghiên cứu, thản nhiên nói: "Dù vậy cũng không liên quan gì đến vợ con của anh ta, thả họ đi đi."

Còn anh ta và đàn em của anh ta, kéo tất cả đến sông Phổ Giang."

Trên mặt Hạng Bắc hiện lên vẻ không muốn, nhưng cũng không dám nói nhiều, bởi vì cậu ta biết anh Lục có quy tắc làm người của riêng mình, mặc dù có lúc quy tắc này giống quy tắc của một kẻ điên.

Lúc Hạng Bắc mới vào bang, nghe nói Lục Dữ đã từng một mình cướp lại thuốc phiện giúp An lão đại.

Từ đó về sau đã trở thành cánh tay phải đắc lực của An lão đại, thăng tiến rất nhanh.

An lão đại rất coi trọng anh, định gả con gái mình cho anh.

Nhưng anh đã chặt đứt ba ngón tay phải của mình để từ chối, khiến con gái của An lão đại sợ mất mật, nghĩ rằng mình đã gặp phải một người bệnh tâm thần.

Mặc dù sau đó Lục Dữ đã được nối lại ngón tay, nhưng ngón tay lại không cử động linh hoạt được như trước.

Nghĩ đến đây, Hạng Bắc không dám nói thêm nữa, đành phải đồng

ý, cho mọi người ra ngoài.

Chương 26: Thái Vân Quay Về

*Thái Vân: Mây sáng buổi sớm, ám chỉ Thần nữ Vu Sơn, thường được dùng để chỉ người đẹp, ở đây là Lâm Căn.

Và đây là một câu được trích là một bài thơ của tác giả Yến Kỉ Đạo:
"Lúc đó trăng sáng (Lúc đó Lục Dữ vẫn ở đó)
Từng rơi Thái Vân về." (Đứng chờ Lâm Căn quay về.)
Bài thơ viết về mối tình dang dở của chàng trai và cô gái, nửa đầu bài là hiện tại, nửa sau là hồi ức.

Minh Nguyệt (mặt trăng), phải chăng là chứng nhân bất tử cho mối tình thơ mộng của thời trai trẻ.

Trăng xưa vẫn đó, người cũ nay đâu, khóc ai ai khóc mỗi sầu biệt ly. Hai tuần sau, phòng khám tư nhân của Lâm Căn đã khai trương, những lẵng hoa to đủ màu sắc chen chúc trước cửa, tiếng pháo nổ tanh tách, mùi khó chịu nghẹt mũi tràn ngập con đường Alpert. "Bác sĩ Lâm, đây là bạn bè từ khắp nơi trên thế giới của cô gửi đến." Lê tân nữ tóc xoăn đưa cho Lâm Căn một xấp thiệp chúc mừng in chữ vàng.

Lâm Căn nhận lấy, lật xem từng cái một, đến cái cuối cùng cũng không nhìn thấy cái nào ghi tên Lục Dữ.

Cô nói thầm trong đầu, đúng là không biết điều, cô đã đăng tin khai trương phòng khám ở Thượng Hải lên cả báo trong nước lẫn ngoài nước.

Lâm Căn bấu môi không vui, tiện tay nhét xấp thiệp vào ngăn kéo.

Trời tối dần, làn gió ấm áp thổi qua, ánh đèn nê ông sặc sỡ đang nhấp nháy từng cái một.

Do chiến tranh, nhà hàng cơm Tây Đức Đại chuyển từ đường Đông Kinh Đông sang đường Tây Nam Kinh.

Tối nay là lần đầu tiên nhà hàng mở cửa đón khách.

Vì vậy, nhà hàng đã thuê một ban nhạc jazz từ khách sạn Chinachem để giúp vui, ngoài ra còn có hoa khôi của Tiên Nhạc Tư lên sân khấu biểu diễn.

Điều này đã khiến rất nhiều người đến nhà hàng cơm Tây Đức Đại, thậm chí còn không còn chỗ ngồi.

Khi Lâm Căn đi ngang qua vị trí tốt nhất của nhà hàng, đột nhiên nhìn thấy một chiếc bàn nhỏ phủ vải ca rô đỏ trắng, có huy chương bạc biểu hiện cho việc giữ chỗ.

Không biết tại sao, trái tim của cô lại bắt đầu đập nhanh hơn.

Từ xa xa, Tiểu Phương đã đứng dậy và mỉm cười vẫy tay với cô.

Tiểu Phương đang định mở miệng nói chuyện với cô thì lại nhìn thấy trên cánh tay trái của Lâm Căn có một vết thương dài trông rất đáng sợ.

Đôi mắt đẹp của cô ấy trợn tròn xoe, liên tục hỏi đã xảy ra chuyện gì?

Hóa ra là lúc mặt trời lặn, có mấy tên lưu manh đến phòng khám của Lâm Căn để thu phí bảo kê, Lâm Căn không đồng ý nên bọn họ rút dao ra, khiến mấy y tá vừa mới tốt nghiệp bật khóc vì sợ hãi.

Lâm Căn bước ra ngăn chúng, không cẩn thận nên đã bị chúng xoẹt một đường lên cánh tay.

Tiểu Phương nghe xong liền cầm tay cô và thở dài: "Mộc Mộc, cô sống thật quá."

Bây giờ chỗ nào ở Bến Thượng Hải cũng toàn hắc đạo, cậu làm gì thì cũng phải nộp tiền bảo kê, nể mặt ông chủ.

Này...!chỉ là tiền phí bảo kê thôi, cô cứ nộp cho bọn họ đi, sao phải để bản thân chịu khổ vậy."

"Chẳng qua là tôi không muốn tiếp tay cho giặc mà thôi." Lâm Căn lắc đầu, tức giận nói: "Ờ Trùng Khánh, thậm chí tôi còn không sợ người Đông Dương, sao lại phải sợ mấy nhát dao mề này của bọn chúng chứ."

Tiểu Phương muốn tiếp tục thuyết phục cô, nhưng Lâm Căn ngăn lại.

Tiểu Phương thay đổi chủ đề, cô ấy cười nói với Lâm Căn rằng mình đã kết hôn với một cậu ấm con nhà giàu của nhà máy dược phẩm.

Sau khi kết hôn, hai vợ chồng kinh doanh một hiệu thuốc tây ở Tô giới Pháp, rằm tháng giêng năm ngoái đã sinh đôi một trai một gái. Lâm Căn nhìn Tiểu Phương, cảm thấy mặc dù đã năm năm trôi qua, nhưng dường như Tiểu Phương vẫn là một cô gái thích xem phim hồi đó, chiến tranh không để lại bất kỳ dấu vết nào trên người cô ấy. "Tôi vẫn luôn lo lắng cho cô, mặc dù có hậu phương vững chắc nhưng mỗi ngày máy bay ném bom của Đông Dương đều bay đến đó." Tiểu Phương cau mày nói: "Tốt nhất là cứ ở lại Thượng Hải.

Mặc dù là khu vực bị chiếm đóng nhưng Tô giới rất an toàn.

Cô nhìn xem, mấy năm nay, các rạp chiếu phim ở Thượng Hải đã phát triển hơn trước rất nhiều."

Lâm Căn dùng một chiếc thìa nhỏ bằng bạc để múc súp kem nấm, cô đang định trả lời thì nghe thấy tiếng ồn ào truyền đến từ cửa hàng nhà: "Anh Lục đến..."

Cô đưa mắt nhìn về phía cửa sổ kính sáng bóng, cô nhìn thấy một chiếc ô tô Buick màu đen tuyền trơn bẫm còi inh ỏi, đang đỗ ở đó.

Người tài xế mặc đồng phục bước ra khỏi ghế lái xe, đang định ra mở cửa xe phía sau.

Lâm Căn hoảng sợ không dám nhìn nữa, nhanh chóng quay mặt đi,

cúi đầu dùng chiếc thìa bạc khuấy súp kem nấm, khuấy đến mức tạo thành tiếng động.

Lục Dữ bước xuống xe, hơn hai mươi người ăn mày đứng trước cửa ra vào của nhà hàng cơm Tây, mặt mày đỏ tía tai, họ bắt đầu vây quanh và hét lên: "Anh Lục phát tài...!Anh Lục phát tài..." Đàn em mặc đồ đen đi sau Lục Dữ lấy ra một ít kẹo và đồng tiền phát cho bọn họ.

Những người ăn mày vui vẻ cúi người xuống nhặt tiền và kẹo.

Cô bé mặc váy màu đỏ tươi đang nhặt thì không cẩn thận va vào một đôi giày xăng đan màu trắng, ngay lập tức đôi giày trắng tinh đã có thêm một vết đen hình ngón tay.

Phàn Oanh Oanh nhìn cô bé rồi hét lên: "Ranh con, muốn chết hả!" Sau đó bần chần trái lập tức giẫm lên hai tay của cô bé, cô bé đau đến mức bật khóc hu hu.

Lục Dữ đi phía trước, quay đầu lại nhú mày, khuôn mặt đẹp trai hiện ra vẻ không vui, hai tay đang buông bên hông bất giác siết chặt lại.

Chuông gió ngoài cửa kêu leng keng leng keng, Lâm Căn đưa tay lên vuốt tóc mái, hai má nóng bừng bừng, trấn định lại tinh thần, cầm lọ hạt tiêu trên bàn lên, nhưng kết quả là lại va vào lọ thủy tinh cắm hoa hồng.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh vội vàng đi đến dọn dẹp.

Thấy đầu óc cô như treo trên mây, Tiểu Phương quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này Lục Dữ đang đi vào cùng một cô gái xinh đẹp.

Cô ấy biết Lục Dữ vì trước đây anh hay đến trước hiệu thuốc để đợi Lâm Căn tan làm.

"Có phải cô ta là Phàn Oanh Oanh không?" Lâm Căn đợi nhân viên phục vụ đi mới hỏi nhỏ Tiểu Phương để xác nhận.

Hình như cô đã nhìn thấy cô gái này ở trên báo.

"Mộc Mộc...!cô vẫn đọc tin tức về anh ta?" Tiểu Phương nhú mày và nói với vẻ khó hiểu: "Nghe nói Phàn Oanh Oanh là người phụ nữ của

đại ca bang Xám, trước đây từng hát nhạc kịch ở Parker Road, bởi vì hát Tây Sương Ký* nổi tiếng nên đã đổi tên thành Oanh Oanh.

Mọi người ở Bến Thượng Hải đều biết, bang Xám và bang An sớm muộn gì cũng sẽ đánh nhau vì cô gái này.

*Tây Sương Ký: còn có tên đầy đủ là Thôi Oanh Oanh đãi nguyệt Tây sương ký, là vở tạp kịch của Vương Thực Phủ, sáng tác trong khoảng những năm Đại Đức đời Nguyên Thành Tông, miêu tả cuộc tình duyên vượt qua môn đăng hộ đối và lễ nghi phong kiến của nàng Thôi Oanh Oanh và chàng thư sinh Trương Quân Thụy. Nghe Tiểu Phương nói xong, ánh mắt của Lâm Cẩn lại rơi nghiêng về phía trước, nhìn chằm chằm bóng lưng của Lục Dữ, cảm giác anh cách mình rất gần nhưng lại xa không tưởng.

Đột nhiên trong nhà hàng cơm Tây vang lên tiếng nhạc jazz.

Phàn Oanh Oanh đứng trên sân khấu và hát bài hát nổi tiếng "Em muốn tình yêu của anh".

"Trước đây hát nhạc kịch có khác, ánh mắt nhìn người đàn ông...! Chẳng trách vì cô ấy, mà Lục...! Lục Dữ không sợ đắc tội với băng đảng Xám."

Lúc Tiểu Phương nói đến Lục Dữ, vẻ mặt vẫn còn lúng túng.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lâm Cẩn, cô ấy lại cảm thấy mình đã lo lắng thái quá.

Bài hát còn chưa kết thúc, người giúp việc nhà Tiểu Phương đã gọi bảo cậu chủ sốt cao.

Tiểu Phương đành phải đi về trước.

Lâm Cẩn mím môi suy nghĩ một lúc, sau đó giơ tay gọi một nhân viên phục vụ, cô đưa hai tờ tiền và một cái khăn màu hồng thêu hình uyên ương cho nhân viên phục vụ.

"Em muốn...! Em muốn tình yêu...! em muốn tình yêu...! em muốn tình yêu của anh...! Tại sao anh không đến..." Tiếng hát của Phàn Oanh Oanh vang vọng khắp nhà hàng, ngoại trừ Lục Dữ hầu hết đàn ông đều nheo mắt, nhìn cô ta vì cười hì hì.

"Anh Lục, có một cô gái phía sau bên tay phải muốn tặng anh."
Nhân viên phục vụ chỉ về hướng Lâm Căn đang ngồi, nhưng Lục Dữ không nhìn theo tay anh ta.
Những đường khâu xiêu vẹo trên chiếc khăn tay, cùng với một mùi thuốc nước nồng nặc.
Anh không quay đầu nhìn lại cũng biết đó là ai.
Lúc này Phàn Oanh Oanh đã hát xong và trở về chỗ ngồi của mình, chưa kịp làm nũng với Lục Dữ thì trên sân khấu lại vang lên tiếng nhạc jazz.

Cô ta quay đầu lại nhìn theo tiếng nhạc, thấy một cô gái không biết xấu hổ, đứng sau micro, hai mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào anh Lục của cô ta.

Phàn Oanh Oanh ném khăn ăn xuống bàn, nhíu mày lại: "Bài hát kỳ lạ gì vậy."

"Long Long Ago..." Lục Dữ rũ mắt cắt miếng bít tết, thản nhiên nói.
Phàn Oanh Oanh ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Lục Dữ mở miệng nói chuyện với cô ta.

Mặc dù Lục Dữ đã cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể, nhưng tiếng hát của Lâm Căn vẫn xông vào đầu anh, bất ngờ không kịp đề phòng, muốn tránh cũng không tránh được.

"Anh đã trở về, em sẽ không buồn nữa

Em nguyện quên anh bỏ rơi em trong một thời gian dài

Tình yêu vô tận, em nhìn anh mỉm cười

Nói ra nỗi lòng, từng câu từng chữ đau như đứt gan đứt ruột

Những lời thề xưa mãi khắc sâu trong trái tim em

Quá khứ không thể quên quá khứ không thể quên..."

Phàn Oanh Oanh đã lăn lộn mấy năm trong vũ trường, giỏi nhất việc cạnh tranh, cô ta đã tinh ý cảm nhận được sự khác lạ của người đàn ông ngồi trước mặt mình.

Vì vậy, cô ta lập tức nổi giận đùng đùng, gọi quản lý của nhà hàng cơm Tây đến.

Người quản lý của nhà hàng mặc một bộ vest trắng phẳng phiu và chuyên nghiệp, còn chưa mở miệng chào Phàn Oanh Oanh thì cô ta

đã cầm cái ly đầy rượu trên bàn lên đồ lên người anh ta.

"Có chuyện gì vậy? Tôi đã nói tối nay chỉ được có một mình tôi đứng hát trên sân khấu.

Bây giờ lại nhảy ra một cô gái vô danh, định đấu với tôi trên sân khấu hả?" Phàn Oanh Oanh mắng xong, vẫn chưa hết giận, cô ta hất chiếc ly chân dài ở trên bàn xuống đất.

Người quản lý nhà hàng thậm chí còn không dám lau vết rượu trên má, chỉ gạt đầu và nói: "Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi sẽ giải quyết ngay thưa cô Phàn."

Phần đệm nhạc jazz trên sân khấu đột ngột kết thúc, có mấy nam phục vụ bước lên mời Lâm Cẩm xuống, Lâm Cẩm không đồng ý, cô nắm chặt micro trước mặt, nhìn Lục Dĩ rồi chậm rãi hát nốt đoạn cuối.

"Trái tim em luôn nhận nhạo vì anh

Anh nhận nhạo vì ai

Đừng thử lòng mình một thời gian dài

Em sẽ vui mừng/hạnh phúc vì anh quay về với em

Quá khứ không thể quên quá khứ không thể quên..."

Chương 27: Thái Vân Quay Về 2

Lâm Cẩn vừa ngồi vào chỗ, nhân viên phục vụ đã cầm cái khay sơn mài màu đen trên tay phải, đưa lại cho cô chiếc khăn tay màu hồng thêu hình uyên ương.

Cô cầm lấy một góc nhỏ của chiếc khăn, cảm giác bồi hồi mờ mịt.

"Anh Lục, chúng ta về Tiên Nhạc Tư đi." Phàn Oanh Oanh nhìn Lục Dữ đang rất vui vẻ, đưa ra đề nghị.

Lục Dữ đứng dậy, chậm rãi đi ra cửa, nhưng vẫn không nhìn được mà ngoái đầu lại nhìn chỗ Lâm Cẩn đang ngồi.

Anh tưởng rằng cô sẽ không tiếp tục nhìn anh nữa, nghĩ có thể cô đang cúi đầu ăn món tráng miệng, vì trước đây cô gái nhỏ của anh từng rất thích món bánh chocolate lava của Đức Đại.

Nếu vậy thì có thể lặng lẽ và âm thầm nhìn cô.

Nhưng anh quên mất, cô là Lâm Cẩn.

Khi anh không làm theo ý cô, cô sẽ tức giận nhìn chăm chăm anh, giống như bây giờ vậy, sự ai oán đều hiện hết lên trong đôi mắt cô. Vốn dĩ Lục Dữ chỉ muốn nhìn một cái, nhưng lại tham lam nhìn một lúc lâu.

"Anh Lục!" Phàn Oanh Oanh đứng ngoài cửa gọi Lục Dữ, giọng nói có chút tức giận.

Nghe thấy tiếng hét này, Lục Dữ nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Chuông gió rung lên, anh vội vã rời khỏi nhà hàng cơm Tây Đức Đại. Chủ của Tiên Nhạc Tư là một người què, trước đây từng bị các vũ công ở các vũ trường coi thường.

Trong cơn tức giận, ông ta đã xây dựng Tiên Nhạc Tự, không ngờ rằng làm ăn rất phát triển.

Trong mấy năm nay luôn cạnh tranh cao thấp với Bách Nhạc Môn. Ngay khi Phàn Oanh Oanh vừa bước vào vũ trường, một nhóm người trang điểm lộng lẫy đã vội vàng chào hỏi: "Cuối cùng bà cô Oanh Oanh cũng đến."

Khách khứa đều đang thúc giục đó!"

"Việc gì mà vội!" Phàn Oanh Oanh uốn éo vòng eo, kêu la: "Tôi vẫn chưa thay đồ đâu."

"Bà cô của tôi ơi, sao mau đi thay đồ đi, cô là người hiện đại nhất cả cái Thượng Hải này!" Người chủ kéo Phàn Oanh Oanh lên sân khấu hát.

Phàn Oanh Oanh đi được một đoạn thì ngoái đầu lại nở một nụ cười quyến rũ với Lục Dữ: "Anh Lục, hát xong em sẽ xuống tiếp anh." Chuông vàng vừa vang lên điểm mười hai giờ, chính là thời điểm náo nhiệt nhất của Tiên Nhạc Tự.

Xa hoa trụy lạc với những đôi giày hỗn loạn, sàn nhảy ngập tràn cảnh xuân, khách khứa đang nhảy rất thích thú.

Cách đó không xa, một vũ công nào đó phàn nàn với vẻ nũng nịu: "Ông chủ Vương, ông chỉ mua vé sờ đùi người ta chứ không mua vé sờ ngực người ta nhá."

Bên trong vũ trường ở Bến Thượng Hải, tất cả các bộ phận trên cơ thể của vũ công đều được ghi giá rõ ràng và bán vé, đây là quy định.

Muốn sờ vào đâu thì phải mua vé trước, không thì phải nhịn. Lục Dữ thực sự rất ghét môi trường như này.

Anh muốn quay về căn phòng nhỏ của Lâm Cẩn, nằm trên giường của cô, đọc những cuốn tiểu thuyết cô từng đọc và đọc những cảm nghĩ cô viết trong sổ tay của cô.

Nhưng bây giờ cô gái nhỏ mũm mĩm của anh đã quay về nên anh không thể đến đó được.

Vừa bước lên sân khấu, Phàn Oanh Oanh nhớ lại chuyện xảy ra ở nhà hàng cơm Tây.

Cô ta thầm nghĩ loại người đó làm sao có thể so sánh được với Phàn Oanh Oanh mình được chứ?

Cô ta là một cô gái nổi tiếng ở Bến Thượng hải, nếu không sao bang chủ của hai bang phái lại gây nhau và như thế sắp tuyên chiến với nhau vì cô ta chứ?

Ánh sáng xa hoa trên sân khấu hòa cùng tiếng kèn tiếng trống, những vũ công với cặp đùi bóng loáng xếp thành hàng, uốn éo dưới ánh đèn đỏ mờ ảo, lắc lư tay và nhảy loạn xạ.

Phàn Oanh Oanh đứng trước mặt bọn họ, đang chuẩn bị hát thì lại sững sờ ngơ ngác tại chỗ.

Bởi vì đứng trên sân khấu, cô ta thấy Lục Dữ vội vàng dẫn đàn em rời đi.

"Anh Lục...!xin lỗi....!xin lỗi..." Trong nhà kho, bảy tám người đàn ông đang quỳ gối, khóc lóc xin lỗi Lục Dữ: "Thực sự là em không biết phòng khám đó được anh bảo kê..."

"Nếu em mà biết...!Thì dù anh cho em một trăm lá gan...!em cũng không dám làm vậy..."

Hạng Bắc đứng bên cạnh Lục Dữ không khỏi rùng mình.

Cậu ta run rẩy, nhìn Lục Dữ với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Lần gần đây nhất cậu ta thấy dáng vẻ này của anh Lục, là cách đây hai năm khi anh Lục dẫn theo ba bốn anh em còn sống của bang An đi trả thù cho bang chủ.

Khi đó vẻ mặt của anh Lục trông rất dữ tợn và độc ác, giống như một con quái vật bị thương đang gầm gào.

Nghĩ đến đây, Hạng Bắc càng cảm thấy khó hiểu, trước khi Lục Dữ đến, cậu ta đã hỏi thử những người này, họ nói chỉ làm xước cánh tay của cô gái kia thôi.

Chỉ một vết xước mà đã khiến anh Lục tức giận như này?
Ánh mắt Lục Dữ ẩn chứa sát khí, anh nhìn chằm chằm đám người trước mặt, rất muốn băm bợn họ thành từng mảnh.

Lúc ở nhà hàng cơm Tây, anh ngoái đầu lại nhìn thì thấy trên cánh tay của Lâm Cẩn có một vết xước.

Vết xước đó như thể đang cười nhạo anh, cười nhạo sự kém cỏi của anh.

Năm năm trước, anh không thể bảo vệ cô.

Năm năm sau, anh vẫn không thể bảo vệ cô!

"Giết cả nhà của nó." Lục Dữ nhìn Hạng Bắc, lạnh lùng ra lệnh.

"Anh Lục...!Anh Lục...!Đừng mà..." Người đàn ông nghe thấy Lục Dữ sắp động vào vợ con anh ta thì vội vàng bò đến, khóc lóc cầu xin:

"Anh Lục...!Cầu xin anh...!Anh là người sống có đạo đức nhất...!Cầu xin anh...!Cầu xin anh...!Anh Lục...!Cầu xin anh tha..."

Người đàn ông chưa kịp nói xong đã bị bắn vào lỗ tai, hai tròng mắt ồ ồ chảy máu ra, bị kéo xuống như một con lợn chết.

Viền mắt của Lục Dữ đỏ hoe.

Anh châm một điếu thuốc, rít một cái, sau đó rũ mắt nhìn Hạng Bắc và nói: "Cho người đến gặp ông chủ Kim và nói, tôi dùng hai địa điểm ở Từ Gia Hối để đổi lấy đường Albert của ông ta."

"Anh Lục, đó là nơi chúng ta kiếm được nhiều tiền nhất." Hạng Bắc vừa mở miệng nói xong thì nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Lục Dữ đang nhìn mình.

Hạng Bắc đành phải lập tức sửa đổi: "Em biết rồi, em sẽ trực tiếp đi nói chuyện với ông chủ Kim."

Nhoáng cái Lâm Cẩn đã đến Thượng Hải được bốn năm tuần nhưng mọi thứ lại khác xa so với tưởng tượng của cô.

Cô tưởng mình có thể dễ dàng tiếp cận Lục Dữ nhưng lại không được như mong muốn.

Dường như Lục Dữ đã hoàn toàn quên chuyện tình cảm trước kia

của hai người, không nhớ một chút gì.

Bên Trùng Khánh thì ngày nào cũng thúc giục cô, không còn cách nào khác, Lâm Cẩn đành phải dùng tiền để mua lịch trình của Lục Dữ.

Kết quả là lịch trình của bang chủ bang phái luôn được bảo mật cực kỳ nghiêm ngặt, bỏ ra không ít tiền bạc cũng chỉ có thể biết được mỗi tuần anh sẽ dành chút thời gian đến trường đua ngựa, nhưng thời gian không chắc chắn.

Cũng coi như Lâm Cẩn là người may mắn, ngày đầu tiên đến trường đua ngựa đã nhìn thấy Lục Dữ, anh mặc áo sơ mi trắng, đôi chân dài sải bước bước đi, được cả chục người đàn ông mặc đồ đen bảo vệ, mặt không có chút biểu cảm nào bước vào trường đua.

Nhưng trong trường hợp này, Lâm Cẩn không thể đến gần được chứ đừng nói là nói chuyện với Lục Dữ.

Lâm Cẩn nghĩ ngợi một lúc, sau đó vội vàng chạy đến trước cửa sổ mua vé chỗ ngồi trên khán đài gần Lục Dữ nhất, nhưng vé này đã bị một thương nhân mua từ sáng sớm, bây giờ đã được bán với giá cắt cổ.

May là lúc này cô nhìn thấy một người đàn ông trung niên quen mắt đến gần, người này là ông Hứa - bạn cũ của cha cô.

Lâm Cẩn nghĩ, hay thấy tên người này trên báo, chắc là bây giờ cũng là người có máu mặt ở Thượng Hải, hay là nhờ ông ta dẫn mình đi gặp Lục Dữ.

Nghĩ đến đây, Lâm Cẩn cảm thấy chóp mũi hơi chua, từ khi nào mà cô muốn gặp Lục Dữ lại phải nhờ người khác dẫn đi vậy!

Lục Dữ đi theo ông Hứa vào trường đua, giả vờ tình cờ gặp, sau đó nói ra yêu cầu của mình.

Từ trước đến nay ông Hứa này luôn rất nhiệt tình, ngày xưa nhận được nhiều sự giúp đỡ từ cha Lâm, nên cô vừa nói xong ông ta lập tức đồng ý ngay, sau đó đưa sai người đưa thiệp cho Lục Dữ.

Chỉ một lúc sau, Lục Dữ đã cho người đến mời.

Lâm Cẩn đi theo sau ông Hứa, trái tim đập như đánh trống, hai tay buông thõng hai bên váy hoa đã nắm chặt đến mức trắng bệch.

Ông Hứa chào hỏi một hai câu, sau đó giới thiệu Lâm Cẩn với Lục

Dữ.

Lâm Căn vươn tay phải về phía Lục Dữ, nở một nụ cười tự nhiên:

"Anh Lục, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu."

Cô quan sát biểu cảm trên khuôn mặt Lục Dữ, vẫn là vẻ lạnh lùng xa cách, không có một chút nhiệt tình nào cả.

Anh chỉ gật nhẹ đầu với cô rồi chào lại: "Bà Giản."

Tay phải của Lâm Căn cứng đờ giữa không trung, giống như một tác phẩm điêu khắc bằng đất sét sắp bị vỡ.

Cô ngượng ngùng thu tay lại, vén lại phần tóc mái trước trán rồi sau đó mới từ từ thả tay phải xuống.

"Ông Hứa, ông mua vé cá cược rồi à?" Lục Dữ nhìn ông ta, mỉm cười và nói: "Số sáu rất có thần thái và khỏe mạnh, có vẻ như rất ổn."

Ông Hứa đang định nở một nụ cười xòa thì một người bạn đi ngang qua gọi ông ta, ông ta đành phải liên tục nói: "Xin lỗi, không tiếp được, xin lỗi không tiếp được..." Rồi đứng dậy rời khỏi khán đài.

Lâm Căn nhéo lòng bàn tay, lấy hết can đảm, nhìn góc mặt góc cạnh của Lục Dữ, dè dặt hỏi: "Tối nay anh Lục có rảnh không? Nghe nói khách sạn Licha có một đầu bếp xuất sắc mới đến."

Nghe xong, Lục Dữ làm như không nghe thấy gì, đôi mắt đen nhìn chăm chú vào trường đua mà không nói một lời nào.

Trong sự im lặng và xấu hổ, Lâm Căn nghe thấy tiếng đồng hồ chạy tích tắc ở tay trái của mình...

Sau đó, có một tiếng nổ lớn khiến cô sợ hãi rùng mình, hóa ra là tiếng súng xuất phát trên trường đua.

Lâm Căn phóng tầm mắt về phía đường đua, hàng chục tay đua đã giương cao ngựa, ngạo nghễ lao về phía trước.

Kết thúc cuộc đua, đúng là con số 6 về nhất.

"Mấy giờ?"

Giọng nói của Lục Dữ rất nhẹ, như một sợi lông ngỗng xuyên qua tai, rất ngứa, Lâm Căn tưởng mình nghe nhầm, đợi khi cô lấy lại tinh thần, rời mắt khỏi trường đua thì nhóm người của Lục Dữ đã đi ra ngoài từ lâu rồi.

Trước mặt cô chỉ còn lại một tên đàn em của Lục Dữ, người này kính cẩn nói với cô: "Xin cô hãy nói rõ thời gian và địa điểm cho tôi."

Chương 28: Thái Vân Quay Về 3

Lâm Căn đứng trước gương to, cầm nhiều bộ váy khác nhau, thử đi thử lại, cuối cùng cô chọn một chiếc váy trắng trơn thắt lưng có đính hạt cườm, trông rất đẹp nhưng không khoa trương. Trước khi đến nhà hàng Licha, cô đi đường vòng đến đường Hà Phi để mua bánh pudding vani.

Cô nhớ trước đây Lục Dữ hay mua cho cô một miếng, sau đó mỉm cười nhìn cô ăn.

Trời nhá nhem tối, Lâm Căn bước trên ánh chiều tà, đến nhà hàng Licha trước.

Sau khi đưa bánh cho nhân viên phục vụ để tủ lạnh, cô lật xem thực đơn được vẽ tay tinh tế.

Hôm nay đầu bếp đề cử món cá tuyết áp chảo nên cô đến quầy chọn trước rượu trắng cho bữa ăn.

Lâm Căn chống tay phải lên má ngồi đợi, trong lòng thì nghĩ xem lát mình nên nói gì khi gặp Lục Dữ.

Trời dần tối, thực khách lần lượt đến, nhà hàng trở nên ồn ào hơn.

Nhân viên phục vụ đến mấy lần đến hỏi Lâm Căn có muốn phục vụ món khai vị không.

Lâm Căn lắc đầu, bởi vì Lục Dữ nhà cô vẫn chưa đến.

Chiếc đèn chùm pha lê tím treo trên trần nhà bằng bông thủy tinh* phản chiếu khuôn mặt ngày càng tái nhợt của Lâm Căn.

*Bông thủy tinh: là vật liệu cách nhiệt được làm từ sợi thủy tinh tổng hợp tạo thành chất liệu giống như len.
Cô bắt đầu nhớ lại lần trước khi gặp Lục Dữ, anh có đeo nhẫn bạc ở ngón áp út tay trái hay không.

Nhưng dù cố thế nào cũng không nhớ nổi, chắc là có đeo, do cô không để ý mà thôi.
Tiếng ồn ào và thực khách trong nhà hàng dần vơi đi, Lâm Căn cứ ngồi ở đó cả tối.

May là nhà hàng này còn kinh doanh đồ ăn khuya ở quán bar "Thang Bạch Lệnh" nên mới mở cửa suốt đêm.
Lâm Căn nhìn những nam nữ người Trung Quốc và nước ngoài vừa bước ra khỏi vũ trường, ôm nhau đi vào nhà nghỉ.

Cô nhìn vào tấm kính sáng bóng, thấy bên ngoài tối om, chỉ có một ngọn đèn lồng nhỏ và một ánh sáng mờ mờ ảo ảo.
Lục Dữ vẫn chưa đến.
Sương sớm bắt đầu tan, mùi cà phê thoang thoảng từ nhà hàng Licha.

Nhân viên phục vụ xay hạt cà phê đã rang thành bột mịn, sau đó đem lên trên bếp cồn nhỏ.
Nữ giúp việc nghe theo lời chủ, vội vàng mở cửa đi vào mua sandwich giảm bông.

Người phương Tây nhàn nhã nheo mắt xanh, tay cầm ly cà phê, cái miệng nhỏ nhấp từng ngụm nhỏ.
Lâm Căn cầm chiếc bánh pudding vani đã đông thành đá và bước ra khỏi nhà hàng trong sự tuyệt vọng, cầm chiếc bánh đã được đông đá cả đêm trên tay, nó truyền sự lạnh lẽo đến tay rồi vào đến tận tim cô.
Vì đã thức cả đêm nên giờ trên làn da trắng mịn của cô lộ rõ vẻ mệt mỏi.
Khi đến ngã tư, cô thấy một con chó nhỏ đáng thương, vành mắt đã rướm nước mắt, đang chờ chủ nhân bỏ rơi mình.

Trước mặt nó có một khúc xương trắng nhưng nó không gặm.
Lâm Căn nghĩ, không biết nó có khổ sở như mình, đợi cả một đêm hay không.

Nhưng sau khi nghĩ một lúc, cô lại cảm thấy mình còn khổ hơn con chó nhỏ này.

Bởi vì Lục Dữ khốn kiếp kia thậm chí còn không để lại một khúc xương cho cô.

Sương mù dần tan, ánh sáng vàng thừa thớt từ những khe trên những chiếc lá xanh, chiếu vào khuôn mặt Lục Dữ tạo ra một cái bóng rõ ràng.

Anh đang lười biếng dựa vào gốc cây đại thụ, con người đen sâu thẳm đang nhìn chăm chú vào bóng lưng đang mờ dần của Lâm Căn.

Dường như anh cũng đã đứng ở đó cả đêm, lúc này, đôi mắt anh đã đỏ hoe và hiện rõ quầng thâm mắt.

Cuối mùa hè là lễ tốt nghiệp của trường nữ sinh Trung Tây.

Lâm Căn là một cựu học sinh, cũng may mắn được tham dự.

Hai bên hội trường đều có cửa sổ kính màu sắc sắc sỡ, ngay phía trước là một sân khấu rộng rãi và sáng sủa.

Có vẻ như hội trường đã được sửa lại, diện tích rộng hơn rất nhiều, Lâm Căn nhìn xung quanh và tìm được chỗ ngồi của mình.

Để tránh những lời đồn thổi và đàm tiếu, trường nữ sinh Trung Tây không mời nam giới tham gia, vì vậy, việc Lâm Căn gặp Lục Dữ ở đây là một điều khó tin.

Nhưng cô cũng biết bây giờ Lục Dữ là người có hình ảnh rất tốt ở Thượng Hải, có nhiều người còn trực tiếp nói anh giỏi giang như các danh tướng nhà Nho trước đây.

Các cô gái đã tốt nghiệp mặc đồng phục sườn xám bằng lụa cotton màu xanh lá cây nhạt, ở góc trên bên trái có một bông hoa dành

dành thanh nhã màu trắng.

Sau đó, các nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp sẽ chụp ảnh họ và đăng lên "Thời Báo đồ họa" nổi tiếng.

Với những tràng pháo tay như sấm, Lục Dữ đang phát biểu trên sân khấu.

Chỉ mới nói mấy câu mở đầu đã khiến không khí trong khán đài trở nên náo nhiệt.

Lâm Căn lắng nghe, đó là giọng Anh rất chuẩn, nói khá là trôi chảy. Sau khi Lục Dữ phát biểu xong, hiệu trưởng mời anh phát chứng chỉ cho những sinh viên tốt nghiệp xuất sắc.

Trên sân khấu có bảy tám cô gái trẻ tràn đầy năng lượng, Lục Dữ trao giấy chứng nhận cho từng người một.

Khi đưa nó cho cô gái thắt nơ hồng cuối cùng, Lục Dữ cảm nhận được mình bị người ta nhét một tờ giấy vào lòng bàn tay.

Nếu như bình thường, chắc chắn anh sẽ lạnh lùng ném nó đi, nhưng hôm nay, bởi vì có Lâm Căn ở đây nên anh nhét nó vào túi quần tây của mình.

Chương 29: Thái Vân Quay Về 4

Trên sân khấu đại diện các sinh viên đã tốt nghiệp lần lượt lên phát biểu, Lâm Căn cảm thấy buồn chán, đứng dậy lặng lẽ rời khỏi hội trường buổi lễ, một mình đi dạo trong trường học.
Hoa phượng màu đỏ ngọc ruby đang nở đúng mùa.

Lờ mờ, cô như đứng giữa cánh đồng hoa nhìn thấy bóng dáng Lục Dữ.
Cô lắc đầu, chắc chắn mình nhìn nhầm rồi, con đường nhỏ này nằm rất xa, không phải sinh viên của trường thì sẽ không biết được.
Hôm nay Lâm Căn mặc váy lụa mỏng hở vai, vì cổ áo thấp nên hay bị trễ xuống.

Cô ôm cánh xuân trước ngực đi vào toilet cuối đường nhỏ.
Cô lập tức đi vào gian cuối cùng, trước kia lúc đi học cô rất thích đi vào gian cuối cùng vì nghe đồn có thể nhìn thấy ma.
Nhưng kỳ lạ là gian cuối kia rõ ràng không khóa cửa nhưng cô còn chưa đưa tay đẩy ra đã nghe một tiếng "Cạch cạch", cửa bị ai đó đột nhiên đóng lại.

Lâm Căn sửng sốt, mùi thơm hoa dành dành ngào ngạt nồng đậm xộc vào chớp mũi cô.
Sẽ không có sinh viên tốt nghiệp nào đến đây vào lúc này, cô lại lập tức liên tưởng đến hình như vừa rồi cô đã nhìn thấy Lục Dữ đang đi về hướng này.
Mép váy bị cô nắm chặt đến mức nhăn nhúm, sau một lúc lâu suy

nghe mới đen mặt đi ra ngoài.

Trên vách tường có một nút chuông báo động đỏ, Lâm Căn giơ cao tay phải, không chút do dự nhấn vào nó.

Tiếng chuông chói tai vang vọng trong trường nữ sinh Trung Tây, Lâm Căn đứng trong góc thấy một cô gái đầu cài nơ bướm vội vội vàng vàng từ bên trong đi ra.

Nhưng mà chờ rất lâu vẫn không thấy Lục Dữ xuất hiện.

"Đoán sai rồi sao?" Lâm Căn nhỏ giọng than thở, khóe môi hơi vênh lên đường cong.

Cô xoay người, khóe miệng cong lên bỗng chốc buông xuống, nổi giận đùng đùng.

Vì cô phát hiện người đàn ông cô muốn đợi đang nghiêng nghiêng dựa trên mặt tường, cười một cách xấu xa lưu manh vô lại, vui sướng khi người khác gặp họa.

Cho nên, đây là vẫn chưa kịp đi vào đã bị cô đúng lúc bắt gặp?

Lục Dữ nhìn sắc mặt Lâm Căn thay đổi, như đạt được mục đích bước chân dài xoay người bỏ đi.

"Anh Lục." Lâm Căn tức giận lạnh như băng gọi anh lại.

Cho đến lúc này, tất nhiên cô biết không thể dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với anh.

Anh đã không còn là Lục Dữ đánh xong cả nhóm người lại còn chạy liên tục mấy đại lộ chỉ vì muốn xuất hiện dưới lầu nhà cô vào đúng ba giờ chiều nữa.

Cô chăm chú nhìn bóng lưng cao gầy của anh, giận dữ hỏi: "Anh Lục, vừa rồi anh còn trên sân khấu thao thao bất tuyệt trình bày và phân tích về tầm quan trọng của sự trung thực với cá nhân và dân tộc.

Vậy không biết tại sao trong cuộc hẹn lần trước ở khách sạn, anh lại thất hứa một cách vô cớ?"

Lục Dữ cứng đờ tại chỗ, anh không ngờ Lâm Căn dám can đảm chất

vấn anh.

Cô nhóc béo nhà anh lại còn thiếu kiên nhẫn thế này.

Anh xoay người, đi đến trước mặt Lâm Căn, không chút để ý cười, nói: "Xin bà Giản rộng lượng bỏ qua cho tôi, gần đây các phe cánh Tô giới hoành hành nên tôi thật sự không dám tùy tiện đến nơi hẹn."

Thời gian này, không ít tin tức thanh niên ở Thượng Hải đi đến phòng khiêu vũ nhà hàng bị tung ra, vì để thức tỉnh quần chúng vô cảm, khiến họ tích cực hiến thân vào kháng chiến chứ không phải mê muội trốn trong cuộc sống mơ màng của Tô giới.

Lâm Căn nở nụ cười, để lộ má lúm đồng tiền ngọt ngào đáng yêu.

Cô đi về phía trước vài bước, giữ chặt hai tay Lục Dĩ, từ bả vai của mình xuống, lướt qua ngực, eo, hông, đùi...

Cô dẫn dắt anh sờ soạng khắp cơ thể mình một cách cẩn thận, cuối cùng mới đặt vòng tay hơi run rẩy của anh tại vòng eo nhỏ nhắn của mình.

Cô đưa tay ôm lấy cổ thon dài của Lục Dĩ, kiễng chân lên, kề sát cơ thể nóng bỏng của anh, dịu dàng đối diện với anh, nói: "Anh Lục, bây giờ anh yên tâm rồi chứ?"

Ánh nắng gắt rực rỡ sau giờ Ngọ thiêu đốt cây long nhãn xanh biếc, tản ra hương vị riêng biệt mê người.

Gió mát thổi tung mái tóc dài của Lâm Căn, mập mờ chọc vào hai má Lục Dĩ, ngứa ngáy nhưng lại làm anh cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Lục Dĩ tham lam nhìn cô, tất nhiên anh biết cô rất nguy hiểm.

Nhưng anh cố ý xa lánh cô, thả bỏ câu cô, trêu chọc cô không vui chỉ vì muốn cô nản lòng, biết khó mà lui.

Anh biết rõ trên thân mình chôn lấp bao nhiêu bom mìn nên anh không muốn liên lụy đến cô.

Anh không biết Lâm Căn làm cho tổ chức nào, nếu cô tiếp cận anh

chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ.

Vậy nếu cô không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ chịu trừng phạt như thế nào?

Lục Dữ nâng tay phải lên, tay trái vẫn nắm chặt eo mảnh của cô.

Anh sửa sang lại mái tóc bị gió thổi tung, nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô, hỏi: "Lâm Cẩn, em muốn anh làm thế nào?"

Lâm Cẩn không lên tiếng, chỉ dùng môi mình bao trùm lên môi mỏng của anh, nhẹ nhàng và dịu dàng di chuyển qua lại như nụ hôn biệt ly năm năm về trước.

Mãi đến khi căng chân tê mỏi, cô mới dừng lại, thỏa mãn dựa vào lồng ngực Lục Dữ: "Anh có trách trước đây em đã bỏ rơi anh không?"

Anh đưa tay vuốt ve sợi tóc của cô, cười khổ, nói: "Lâm Cẩn, trong lòng em anh là kẻ vong ân phụ nghĩa như vậy sao?"

Năm năm trước, anh nhận lấy nước Lâm Cẩn đưa đến, lúc tỉnh lại đã nằm ở giáo đường Tô giới Pháp.

Từ đó về sau, anh không còn gặp được cô nhóc béo nhà anh nữa.

Cho đến rất lâu sau, anh mới nhìn thấy tin tức cô trên báo, cô đã kết hôn, sinh con, cùng chồng tham dự tiệc tối và còn chấp nhận phỏng vấn gia đình...

Tất nhiên anh biết, là Lâm Cẩn hy sinh để anh có thể sống sót.

"Em từng nghĩ đến việc chúng ta cùng chết.

Nhưng Lục Dữ à, em thật sự rất sợ! Em sợ sau đó người bị cắt tay cắt chân sẽ là anh.

Em có thể chấp nhận cái chết của mình nhưng không chấp nhận được anh chết ngay trước mặt em.

Em nghiền nát thuốc ngủ, bỏ vào trong nước của anh.

Giản Khê...!Giản Khê...!Đồng ý...!Giúp...!Giúp...!Giúp chúng ta, là anh ta đã mua chuộc Tổng lãnh sự Pháp nên chúng ta mới có thể trở về Tô giới."

Gió từ từ dừng lại, hơi thở chỉ còn quanh quẩn đâu đó trong không khí.

Lục Dữ rũ mắt ôm Lâm Căn vào lòng thật chặt.

Chương 30: Tiệc 1

Sao trăng cùng tỏa sáng, hai tượng sư tử trước biệt thự Mahler ướt đẫm ánh sáng bạc, đang rên rỉ phát ra tiếng kêu động dục. Lâm Căn bước ra khỏi phòng tắm xông hơi, cơ thể trắng tuyết qua làn nước ấm càng lúc càng ửng hồng lên.

Mái tóc đen nhánh vẫn còn nhỏ nước, cô vội vàng kéo lê đôi dép mềm mại màu xám tro từ cầu thang dài kiểu Hoa thong thả đi xuống.

Bước chân cô rất nhẹ, giống như một chú mèo con tham ăn đang lặng lẽ đi vào tầng trệt phòng bếp.

Phòng bếp này vốn được trang hoàng kiểu Tây Âu, mặt tường ốp gạch men sứ trơn bóng.

Trên đỉnh đầu là ngọn đèn thủy tinh ấm áp, dáng người cao gầy của Lục Dĩ đứng ngay dưới vầng sáng nhàn nhạt.

Anh rũ mắt cắt cà chua thành từng khối nhỏ để làm món súp kiểu Nga cho cô.

Lâm Căn đi đến bên cạnh anh, hai tay chống phía sau, nhảy lên trên mặt bàn trong bếp.

Cô ngồi trên bàn đá cẩm thạch, hai cái đùi ngọc lúc ẩn lúc hiện, đôi mắt nhìn anh vô cùng mong chờ.

Áo sơ mi đàn ông màu xanh sẫm rộng rãi mặc trên người càng khiến

cô trông thanh tú và nõn nà hơn, hết như một nàng tiên cá được quần trong tảo biển.

Lục Dữ nóng bỏng nhìn cô một cái, mắt vẫn rũ xuống cắn cà chua nhưng lúc cắn, nước cà chua đỏ rực không cẩn thận chảy đầy tay, cuối cùng vẫn bị cô nhiều loạn tinh thần.

Lúm đồng tiền của Lâm Căn trũng sâu, cô nắm lấy tay trái anh, đặt lên môi anh đào ấm áp, mút chụt chụt từng ngón một, hương vị chua chua ngòn ngọt tràn đầy khoang miệng cô.

Dòng điện ấm áp tê dại từ đầu ngón tay Lục Dữ ập đến, anh chỉ cảm thấy dã thú dưới cơ thể đang thức tỉnh.

Lâm Căn thỏa mãn buông tay trái anh ra, mỉm cười biến thành sững sốt.

Cô thấy từ ngón trỏ đến ngón út tay trái anh để lại một vết sẹo dữ và ba ngón tay cong lại rất mất tự nhiên.

"Vết thương nhỏ thôi.

Bây giờ đã không sao rồi." Lục Dữ nhìn thấy Lâm Căn giật mình, vội vàng giải thích.

Mũi Lâm Căn chua xót, này mà là vết thương nhỏ, rõ ràng đã bị chặt đứt, sau khi phẫu thuật nhiều lần mới để lại sẹo như vậy.

"Em muốn ngọt chút hay là..." Lục Dữ muốn chuyển hướng chú ý của cô, cầm lọ đường nhỏ lên hỏi.

Lời anh còn chưa nói xong, cô đã ngửa cổ trắng tuyết, ngăn chặn môi mỏng của anh, điên cuồng rủa rới cắn xé.

Cô kéo tay phải của anh bỏ thẳng vào bên trong áo sơ mi.

Tay Lục Dữ trượt vào, xoa nắn hai khối tròn trịa vênh cao kia, bầu ngực đầy đà nhả nhụy từ trong khe hở tràn ra.

Cô mới vừa tắm xong, toàn thân mềm mịn vô cùng, giống như tùy tiện véo một cái sẽ có nước mát lạnh róc rách chảy xuống.

Lục Dữ có chút không được tự nhiên, trên người đổ đầy mồ hôi, năm năm qua anh đã ăn chay nên lúc này vẫn chưa thích ứng được.

"Ừm..." Lục Dữ nghiêng mặt, ngăn cản Lâm Căn tiếp tục xâm phạm anh: "Để anh làm xong súp đã."

Lâm Căn "Ừm" một tiếng, nhìn Lục Dữ cắt xong cà chua, lại cắt xúc xích thành từng miếng nhỏ.

Anh cầm một miếng xúc xích lên bỏ vào miệng Lâm Căn, sắc mặt đầy cương chiêu, hỏi: "Ăn ngon không?"

Lâm Căn chậm rãi nhai nuốt, hai gò má nóng cuồn cuộn, ửng hồng cười xấu xa.

Tay phải cô đi xuống, đột nhiên dừng ở nơi nóng bỏng mãnh liệt kia của Lục Dữ, cô không có ý tốt dừng tại đó, liên tục vẽ ra những vòng tròn.

Cô cắn lỗ tai anh, nói: "Em muốn ăn cái này hơn..."

"Anh chưa tắm rửa." Anh muốn gạt tay cô ra.

Lâm Căn không nổi giận, bàn tay trắng nõn ở trên tấm thớt tùy ý nhặt một miếng xúc xích đút cho anh: "Em thích ăn nóng hổi, có chút nước..."

Cô đặt ngón tay đã chạm vào xúc xích lên môi chậm rãi mút ra thành tiếng, giống như đang nhắm nháp món gì đó rất ngon.

Lục Dữ không để ý đến cô, cắt xúc xích xong xoay người lấy sốt cà chua trên giá gỗ.

Lâm Căn vội vươn tay ôm lấy thắt lưng anh, kéo anh qua.

Hai tay cô ôm lấy cổ anh, cả cơ thể nhảy lên người anh.

Lục Dữ sợ cô ngã nên vội vàng đỡ lấy cô.

"Lục Dữ, em chỉ muốn anh..." Cô chăm chú nhìn đôi mắt trong sạch của anh, nghiêm túc nói.

Anh hôn lên mái tóc cô, hít sâu một hơi, miễn cưỡng nói: "Nếu không ăn thì dạ dày em sẽ không thoải mái."

Anh biết cô đã gầy đi rất nhiều, đều là vì lúc ở Trùng Khánh cô bị đau dạ dày.

"Ừm..." Lâm Căn kinh ngạc khẽ rên, cô dựa vào cửa huyệt của anh, mềm dẻo nói: "Vừa gặp anh, cả người em đã thấy rất dễ chịu, sao có thể không thoải mái?"

Hầu kết Lục Dữ mãnh liệt run run, anh không nói thêm gì ôm cô đi

thẳng vào phòng ngủ.

Lâm Căn ra sức đẩy Lục Dữ nằm lên giường, hai tay lột sạch quần áo anh, cô giống như một con tằm trắng nõn mềm mại, không ngừng vặn vẹo trên cơ thể rắn chắc của anh.

Cô lặn qua lộn lại, kiểm tra từng tấc da thịt của Lục Dữ.

Mỗi một chỗ kiểm tra xong đều dùng đầu lưỡi linh hoạt khẽ liếm gặm cắn đến đỏ bưng, tạo nên con dấu ướt sũng của riêng Lâm Căn.

"Anh rất ngoan..." Cô cúi người đè lên anh, ngón trỏ chọc chọc vào chóp mũi anh, nói: "Em còn tưởng rằng anh sẽ tiêm morphine."

Trên báo thường hay nói, các ông trùm bên Thượng Hải đều tiêm morphine, vì thế cô rất lo lắng cho Lục Dữ.

Lục Dữ chỉ cảm thấy trong bụi cây rậm rạp, bộ phận đáng sợ kia lại nóng bỏng và to lớn thêm vài vòng, thậm chí từ trong quy đầu còn có vài giọt chất nhầy trong suốt đang chậm rãi chảy ra.

"Lâm Căn..."

Sự nhẫn nại của Lục Dữ đạt đến cực hạn, anh thở hổn hển, ôm eo nhỏ nhắn, xoay người cưỡi lên thân thể cô, bộ phận cứng ngắc dâng trào kia cọ vào mật huyết ẩm ướt và hấp dẫn của cô.

Chương 31: Tiệc 2

Bộ phận nóng bỏng của Lục Dữ đang đặt lên nơi non mềm trơn ẩm giữa bắp đùi Lâm Căn.

Lâm Căn nâng cặp lông tròn trịa lên, đưa về phía trước, trong lòng vô cùng khao khát người đàn ông kia mãnh liệt xuyên vào.

Lục Dữ rút bộ phận to lớn đã cương cứng sưng tấy ra, cố ý không đụng vào hoa huyệt đang nhỏ nước đầm đìa kia của cô.

Anh nhẹ véo gò má ửng hồng của cô đặt câu hỏi: "Lâm Căn, em khó chịu lắm sao?"

Lâm Căn nghe nói bỗng đỏ mặt, xoay xoay cơ thể trắng nõn như tuyết giải thích: "Em không có..."

Cô vừa nói lại vừa cầm lấy vật nóng bỏng dưới háng Lục Dữ xoa nắn qua lại như đang cầm một cục bông ướt đầm nước.

Đôi mắt Lục Dữ đỏ như muốn rỉ máu, tráng kiện dưới thân bị lòng bàn tay mềm mại như mây của cô chà đạp lại càng khủng khiếp hơn, khoái cảm tê dại dâng trào khắp cơ thể anh.

Chỉ thấy động tác của Lâm Căn càng lúc càng nhanh, bộ phận kia càng căng càng to hơn trong lòng bàn tay cô, cô mềm giọng yếu ớt gọi: "Lục Dữ..."

Hầu kết Lục Dữ lên xuống, đột nhiên cúi người, quần lấy đầu lưỡi non mềm của cô hôn sâu, tay phải lột bỏ áo sơ mi màu tảo biển, để lộ cảnh xuân như bạch ngọc mềm mại.

Anh chống người lên cao nhìn cô, năm năm không gặp, cô vẫn là nữ thần của anh, vẫn xinh đẹp, da thịt vẫn trắng nõn nhẵn nhụi, vẫn cao vút ngọt ngào, bụi hoa vẫn tối đen rậm rạp như vậy...!Thực sự

không chỗ nào không đẹp.

Lục Dữ cúi người, liếm lên nốt ruồi bên phải chiếc cổ gầy của cô, anh yêu nhất là nốt ruồi này.

Năm năm qua, nốt ruồi đen nhỏ ấy xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của anh.

Lâm Cẩn bị anh làm cho ngứa ngáy, như một con sóc nhỏ, tránh né không cho.

Lục Dữ kiên quyết buộc cô xoay người lại, bá đạo không cho phép cô tiếp tục vịn vẹo.

Bàn tay to của anh vuốt ve bầu ngực đầy đà của cô, tùy ý biến hóa hình dạng một cách dâm đẳng.

Thật dễ sờ, sờ thế nào cũng không thấy đủ? Lục Dữ lại gia tăng độ mạnh yếu, thoả mãn thưởng thức trên bầu ngực trắng tuyết lưu lại dấu đỏ do anh gây ra.

Lâm Cẩn bị xoa nắn đến mức khó chịu, liên tục rên rỉ, hoa nguyệt nhỏ ào ào chảy ra mật ngọt màu trắng ngà làm ướt nhẹp ga trải giường, để lại một vũng nước đọng.

Hình dáng bộ ngực cô rất đẹp, màu hồng như cánh sen, cắn lên cũng sẽ giòn như lúc ăn ngó sen sao?

Lục Dữ nghĩ nhưng không muốn cắn, chỉ liếm mút nhẹ để lại dấu hôn ấm áp màu trắng nhạt.

Anh liếm mút qua liếm mút lại hai bên ngực, có khi mạnh, Lâm Cẩn đưa tay đẩy anh ra, uất ức nói: "Lục Dữ, lát nữa em cũng cắn của anh..."

Lục Dữ cười, xương tay gấp khúc véo chóp mũi cô, sau đó lại cúi người nhắm nháp quả anh đào đã dựng đứng lên của cô.

Tròn tròn viên viên, đầu lưỡi anh lượn vòng quanh nó, cô gái dưới thân đã bắt đầu rên rỉ, cơ thể căng cứng, trông có vẻ không chịu nổi nữa rồi.

Tay phải anh thăm dò dòng suối nhỏ giữa rừng rậm của cô, đầu

ngón tay mượt mà moi móc một cách có tiết tấu, mãi đến khi mật hoa róc rách ngai ngái chảy vào tay phải anh.

"Lâm Căn, có dễ chịu không?" Anh đè lên cô như trụ sắt nóng bỏng, lúc thông thả lúc có lực ma sát bên ngoài hoa nguyệt mềm mại của cô.

Miệng Lâm Căn rên hừ hừ, đáp: "Không dễ chịu..."

Đôi mắt Lục Dữ nheo lại, sâu thẳm ẩn chứa sự tức giận.

Anh đè chặt eo nhỏ của cô, cầm lấy vật cực nóng kia nhét vào bên trong hoa huyết của cô, không quan tâm cô có chịu nổi không đã mạnh mẽ nhét vào, tầng tầng lớp lớp da thịt đỏ hồng ấm áp chen lẫn quần lý.

Lục Dữ bắt đầu di chuyển, mãnh liệt như gió bão mưa rào.

Lâm Căn chỉ cảm thấy dưới thân bị dị vật xâm nhập, sưng nóng bỏng, lấp đầy cô, nhưng vừa cử động cô đã đau đớn vô hồn.

Mắt hạnh của cô trợn tròn đến mức thành hình chuông đồng, thật sự chịu không nổi, cô đưa tay đẩy bộ ngực ẩm ướt đầm mồ hôi của Lục Dữ ra.

Nhưng sức lực nhỏ bé của cô vốn không thể đẩy nổi, mãnh thú đã bị cuốn vào đầm lầy dục vọng trước mắt.

Hồ hấp cô trở nên hỗn loạn, đầu ngón tay nắm chặt ga trải giường, yên lặng thừa nhận cự vật mạnh mẽ rút ra cắm vào cơ thể mình.

Lục Dữ bị kích thích mài mòn, lần sau lại mãnh liệt hơn lần trước, bàn tay to không an phận xoa nắn nơi đầy đặn vênh cao lên của cô, yêu thương thô bạo nắn bóp.

Dần dần, Lâm Căn cảm thấy những đau đớn kia không còn nữa, cảm giác dễ chịu từ trong hoa huyết lan tràn.

Cô như được ăn một viên kẹo tẩm bột chua, liếm sạch vị chua, chỉ còn lại ngọt ngào.

Cô chủ động nâng hông tuyết lên, đón nhận lấy sự va chạm mạnh mẽ từ Lục Dữ, cô muốn...! Cô muốn hút sâu hơn chỗ ngọt ngào ấy...

Nhưng đúng vào lúc này, Lục Dữ lại ngừng lại, anh liếm vành tai hồng nhuận của cô, thở hỗn hển, cơ bụng rắn chắc khêu gợi kịch liệt

lên xuống, hỏi: "Lâm Căn, em có thoải mái không? Muốn nữa hay không muốn nữa?"

"Ừm...!Không thoải mái...!Hu hu...!Lục Dữ...!Anh là đồ khốn..."

Lâm Căn thật sự không thoải mái, không để gì cô mới nếm được ngọt ngào nhưng gã đàn ông ngang tàng này lại dừng lại đột ngột như vậy.

Cô vừa khóc vừa nắm lấy cây gậy thịt ẩm áp kia, nhưng lại không làm sao nắm được, chỉ có thể nắm được khí lạnh bao quanh.

"Em không thoải mái, sao lại chảy nhiều nước thế kia? Hoa huyết nhỏ lại còn hút lấy anh vào bên trong?" Lục Dữ hôn đôi mắt mê ly của cô, dỗ dành cô: "Ngoan, nói muốn đi, anh sẽ tiếp tục cho em."

Cô cố gắng nâng thân trên của mình lên, cánh môi ẩm áp ẩm ướt dán vào cằm anh, miễn cưỡng nhỏ giọng thì thào: "Em muốn...!Muốn..."

"Muốn cái gì?" Bộ phận sưng tấy của Lục Dữ liên tục cọ xát vào giữa hai chân cô, khiến hoa huyết nhỏ của Lâm Căn như bị ngàn con kiến rĩa rói, khó chịu vô cùng.

Lâm Căn khóc nức nở, khuôn mặt đỏ bừng bừng, rõ ràng người đàn ông này muốn sỉ nhục cô.

"Muốn...!Muốn anh đâm vào...!Hu hu..." Cô giơ tay che kín khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt cỡ chết người.

Phòng ngủ lớn như vậy, vang vọng tiếng rên rỉ nhịp nhàng của Lâm Căn, xen lẫn tiếng 'lạch bạch' rút ra đâm vào mạnh mẽ.

Lâm Căn cảm thấy mình như đang leo núi, sắp sửa lên đến đỉnh rồi. Hai chân dài trắng nõn của cô vòng qua thắt lưng Lục Dữ, theo người đàn ông mạnh mẽ rút ra cắm vào, liên tục run rẩy, muốn rơi ra nhưng lại không rơi được.

Lục Dữ đâm sâu một cái, giọng nói trầm khàn không vui: "Bỏ tay xuống, nhìn anh này."

Lâm Căn không được tự nhiên bỏ bàn tay trắng nõn xuống, đôi mắt hạnh nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau, nhu tình trong mắt người đàn ông như muốn trút hết vào cô.

Lâm Căn nghĩ nếu họ có con, không biết mắt đứa bé sẽ hình gì, là mắt đào hoa giống anh hay là đôi mắt hạnh giống mình?
Cô đột nhiên nhớ đến đôi mắt nai của Giản Tâm cũng vô cùng đáng yêu.

Lục Dĩ thấy cô đang suy nghĩ chuyện gì đó, lại đâm mạnh hơn, nghiêng rầm nghiêng lợm quát cô: "Lâm Căn, động tác của anh vẫn chưa đủ mạnh với em phải không?"

Người phụ nữ này, vậy mà vẫn có thời gian để ngăn người!

Lâm Căn lấy lại tinh thần, lại bất ngờ bị Lục Dĩ làm cho tan vỡ.

Cô bị làm đến đầu óc trống rỗng, chỉ có thể lắc lư xoay vặn trên giường lung lay như sắp sửa hòa tan thành thạch rau câu.

Lâm Căn yêu kiều thở hổn hển, nước mắt lấp lánh: "A a...!Ừm...!Sâu quá...!Đừng mà..."

Người đàn ông này thực sự muốn làm đến chết cô.

Tiểu huyết năm năm không biết mùi đời của cô thật sự không chịu nổi sự chà đạp như vậy.

Cô khóc tiếp tục kêu lên: "Lục Dĩ...!Cầu xin anh đấy...!Tha cho em đi...!Em không muốn..."

"Không được!" Tốc độ rút ra đâm vào của Lục Dĩ lại càng mãnh liệt, toàn thân nhẹ nhàng sáng khoái, anh hung dữ nói với Lâm Căn:

"Năm năm không được, bây giờ phải bù vào!"

Chương 32: Tiệc 3

"Ưm...!Đừng mà... Đừng mạnh như vậy...!Ưm...Ưm a..."

Lục Dữ đè lên cơ thể trắng nõn mềm mại của người phụ nữ, sắc mặt lạnh lùng xa cách giống như thần linh cao cao tại thượng.

Bộ phận thô cứng căng trướng của anh nhiều lần ra vào hoa huyết, lạch bạch lạch bạch...!Anh nghe thấy không nhin được khẽ cười thành tiếng, phải chảy bao nhiêu nước mới có thể phát ra thành tiếng như vậy?

Cơ quan sinh dục của anh càng đâm càng sâu và có lực hơn, quy đầu to lớn hồng hào đang nghiền ép hoa tâm mềm cảm của người phụ nữ.

Vừa mềm vừa trơn, thật sự không cảm thấy đủ! Anh cố ý mài tới mài lui bên trong, nghe tiếng rên rỉ mềm mại yếu ớt và nhỏ nhẹ của cô.

Dễ nghe, cô nhóc béo của anh kêu thế nào cũng đều rất dễ nghe! Môi anh đào của Lâm Căn hé mở, hai gò má ửng hồng như quả đào mật ngọt ngào và mọng nước, hai quả bóng trắng tròn vênh cao lắc lư theo tiết tấu rút ra cắm vào của người đàn ông, đang đưa theo từng đợt sóng dập dờn.

Cô bị cắm vào đến mức run rẩy, chỉ cảm thấy mình như được đặt trên đỉnh núi, nhưng một giây sau hoặc chưa đầy một giây sau đã từ đỉnh núi bất ngờ rơi xuống, thịt nát xương tan.

Loại cảm giác không thể nào kiểm soát được này khiến Lâm Căn muốn liều mạng chạy trốn.

Nhưng cô muốn trốn cũng không được, phần dưới rút ra đâm vào có lực, hùng hổ tấn công, cô chỉ có thể thở dốc, cắn răng yên lặng thừa nhận.

"Lục Dữ...!Em khó chịu...!Anh dừng lại đi...!Em không muốn..." Lâm Cẩn đưa tay đẩy anh, giọng nói vừa như trách móc lại vừa như tố cáo, vô cùng uất ức.

Lục Dữ không để ý đến, hoa huyết của cô ra sức quăn chặt lấy anh, nào giống như đang khó chịu?

"Hu hu...!Ừm...!A..." Lâm Cẩn khóc, nhưng người đàn ông ngang tàng vẫn không nghe lời cô, tần suất kích thích càng lúc càng nhanh hơn, liên tiếp muốn khai phá cô thành một hang động mới thôi. Dần dần, từng đợt khoái cảm dâng lên trong đầu Lâm Cẩn.

Cô nghĩ chắc chắn là mình sắp rơi xuống vách núi sâu thẳm rồi, cô lập tức sợ hãi nắm lấy cánh tay Lục Dữ, đầu ngón tay bầu ra vài vết đỏ tươi đầm đìa trên đó.

"Ừm...!Ừm...!Ừm...!Hu hu..." Lâm Cẩn đáng thương kêu gào: "Lục Dữ...!Em buồn tiểu..."

Lục Dữ "Ừm" một tiếng, giọng khàn khàn đáp: "Cứ tiểu đi." Sau đó, bộ phận sinh dục càng cứng nóng hồi tiếp tục đấu tranh anh dừng trong cơ thể cô, 'bach bach bach' tiết tấu càng lúc càng nhanh.

Anh chỉ cảm thấy bên trong hoa huyết của Lâm Cẩn kịch liệt co rút lại, quăn chặt đến mức anh sắp sửa tước vũ khí đầu hàng, chưa đầy một lát, bên trong đã phun trào ồ ạt mật hoa, thấm ướt hình trụ nóng bỏng trắng kiện của anh.

Lâm Cẩn ưỡn bộ ngực xinh đẹp, miễn cưỡng nằm trên giường, thở hổn hển từng hơi một.

Dịch mật của cô không biết xấu hổ chảy ra ngoài, nhưng bị bộ phận sinh dục của Lục Dữ ngăn lại hết trong hoa huyết, khiến cô căng trướng khó chịu.

"Cái kia...!Anh...!Anh lấy ra đi..." Cô đỏ mặt phản bác: "Bên trong có cái kia...!Phải...!Phải chảy ra..."

Cả người cô mềm nhũn ướt chèm nhẹp đầy dịch nhờn ngọt ngào, dư vị cao trào vẫn còn đang hiện khắp khuôn mặt cô.

Lục Dữ thấy cô như vậy, vật to lớn trong hoa huyết lại càng sung sức, lát sau mới lưu luyến lấy ra ngoài.

"Lâm Cẩn, dễ chịu không?" Lục Dữ rũ mắt, liếm cánh môi mềm ngọt đỏ hồng của cô, thỏa mãn hỏi.

Vừa rồi cơ thể cô run rẩy đến mức như vậy, còn có thể khó chịu? Lục Dữ vừa hôn vừa chờ đợi câu trả khuất phục của cô.

"Không có." Lâm Cẩn cắn môi, vừa rồi cô bảo người đàn ông này dừng lại nhưng anh không chịu dừng nên cô không thèm chiều theo ý anh nữa.

Lục Dữ như nghe được một câu truyện cười, khóe môi nhếch lên nụ cười tàn nhẫn.

Cô nhóc khốn nạn này nghĩ một đằng nói một nẻo, là muốn nhận trừng phạt rồi đây!

Anh không nói nhiều lời, ôm ngang lấy cô, đi thẳng đến như cửa sổ rồi đặt cô xuống.

Toàn thân Lâm Cẩn mềm nhũn, vừa đặt xuống đất, đã bất giác ngã sang một bên.

Lục Dữ vội vàng đỡ cô dậy, hung hăng ra lệnh: "Lâm Cẩn, tự em đứng vững đi!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Cẩn mờ mịt không hiểu gì: "Em không muốn đứng, em muốn nằm lên giường..."

Tay trái Lục Dữ đưa ra trước, thô bạo ôm lấy vai cô, tay phải cầm bộ phận cực nóng đáng sợ cùng với chất lỏng trắng đặc cọ xát lên cửa huyết rồi đâm thẳng vào.

"A..." Lâm Cẩn kêu lên thảm thiết, người đàn ông này sao lại muốn nữa rồi?

Cô theo bản năng kẹp chặt hai chân lại, không cho Lục Dữ thực hiện được, ai ngờ làm vậy lại càng khiến người đàn ông phát ra tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn.

Lục Dữ buông tay trái ra, bộ phận sinh dục tới tới lui lui ở bên trong, đâm vào càng sâu...!Lâm Cẩn không có ngoại lực chống đỡ, suýt chút nằm liệt trên mặt đất, đành phải ngoan ngoãn đưa tay vịn chặt

cửa sổ.

"Hu..." Cô bị đâm vào đến mức khóc lên: "Lục Dĩ...!Đừng mà...!Đừng làm tư thế này..."

Tư thế này thực sự quá xấu hổ! Cô đưa lưng về phía anh rồi bị anh đâm vào, thực sự...!Thực sự rất giống một con chó cái!

"Không phải em không thoải mái sao? Tư thế này đâm sâu nhất."

Lục Dĩ không nhìn thấy sắc mặt Lâm Căn, có chút lo lắng, nhưng miệng vẫn hung dữ nói: "Lâm Căn, em cố gắng chịu cho anh!"

Anh giơ tay sờ mặt cô, ngón tay thon dài lướt qua ngũ quan của cô, chậm rãi và nhẹ nhàng.

Anh đang cảm nhận mọi thứ của cô...

Lâm Căn bị làm đến mức kêu kêu ư a loạn lên, một bàn tay nắm cửa sổ, cánh tay khác nắm lấy côn thịt nóng bỏng của Lục Dĩ.

"Đừng nhúc nhích, em mà nhúc nhích anh sẽ làm chết em!" Anh dọa cô.

Lục Dĩ vừa làm vừa xoa nắn bầu ngực mềm mại lúc ẩn lúc hiện của cô.

To thật, vậy mà bàn tay anh cầm không hết được...

Lâm Căn ngược mắt nhìn thấy bóng dáng mình và người đàn ông quần lầy nhau đâm đặng mà mãnh liệt in lên trên cửa kính lạnh lẽo.

Người đàn ông phía sau như không biết mệt, vẫn đang liều mạng hành động!

Cho đến hàng mấy ngàn cú đâm vào, khoái cảm mãnh liệt tập kích về phía Lục Dĩ, anh mới găm nhẹ phóng tinh dịch nóng hổi đậm đặc tràn vào trong hoa huyết đang co rút của người phụ nữ.

Anh xoay người Lâm Căn lại, ôm cô vào lòng, côn thịt vừa xuất tinh xong mềm nhũn dính chặt vào trong mật huyết, chần chừ không chịu rời đi.

"Lâm Căn, anh yêu em." Lục Dĩ hôn mồ hôi, nước mắt trên mặt người phụ nữ, triền miên và dịu dàng.

Bộ phận sinh dục bên dưới theo động tác của anh lại không nhịn được nhẹ nhàng rút ra cắm vào trong hoa huyết mẫn cảm của cô.

"Ưm ưm..." Lâm Căn sợ đến mức vội vàng đẩy anh ra, tiếp lần nữa

chắc chắn ngày mai cô không thể đi nổi.

"Ừm." Anh hôn cô, sau đó nghe lời rút côn thật kia ra, rũ mắt tiếp tục hôn.

Lâm Căn bị hôn đến thở không nổi, ê ê a a vùng vẫy.

Rất lâu sau, anh mới ôm cô vào phòng tắm.

Anh giúp cô tắm rửa sạch sẽ, sau đó ôm cô về giường cẩn thận như ôm một món đồ thủy tinh.

Cảm giác mất mà có lại được này khiến anh quý trọng gấp đôi.

Chương 33: Tiệc 4

Cuối thu không khí trong lành, mây trôi lững lờ, những chiếc lá cây ngô đồng rụng rớt tô điểm thêm cho cảnh phồn hoa của Tô giới Pháp. Lâm Căn tan ca ra khỏi phòng khám, lúc quay về biệt thự Mahler đúng lúc thấy áo vest của Lục Dữ đang tùy tiện vắt lên sofa bằng vải bố trong phòng khách.

Vì chiến sự, các nhà xưởng ở Thượng Hải cũng liên tục đóng cửa nên nhóm công nhân gặp nhiều khó khăn trong cuộc sống mưu sinh.

Hôm nay Lục Dữ được mời đến một nhà xưởng do nước ngoài đầu tư để làm trung gian hòa giải giữa công nhân và nhà tư sản.

Lâm Căn còn tưởng rằng anh sẽ không về sớm như vậy, dù gì những vấn đề kiểu này trước nay đều rất khó có thể giải quyết.

Bên ngoài cửa sổ kính, gió lạnh thổi qua, thỉnh thoảng cuốn theo vài chiếc lá khô.

Trong nhà bếp, Lục Dữ đang xắn cổ tay áo màu xám lên, rửa nguyên liệu chuẩn bị ninh canh gà.

Trong biệt thự rõ ràng có đầu bếp, nhưng anh vẫn muốn tự mình hầm canh cho cô.

Lâm Căn nhón mũi chân, nhẹ nhàng bước lên ôm lấy eo anh từ phía sau, vùi đầu lên tấm lưng rộng lớn và nóng bỏng của anh.

"Bàn bạc công việc thuận lợi chứ?" Cô hỏi.

Lục Dữ bị cô ôm, hai gò má cuồn cuộn nóng lên.

Anh liếm môi dưới, nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.
Kiểu đàm phán này thực sự rất mệt mỏi, dù là nhà tư sản hay bên công nhân đều đặt ích lợi lên trên hết và không chịu nhượng bộ chút nào.

Tất nhiên Lâm Căn biết tám mươi phần trăm là Lục Dữ đã bù đắp thiếu hụt trong đó nên phong trào công nhân mới có thể kết thúc.

Không có gì đáng ngạc nhiên khi danh tiếng của anh ở Thượng Hải lại tốt đẹp như vậy.

Khói trắng quanh quẩn, hương thơm ngào ngạt bốn phía.

"Canh này phải ninh lâu lắm sao?" Lâm Căn nhìn canh gà trong veo, hỏi dò.

Lục Dữ rũ mắt, hôn lên mái tóc cô: "Em đi nghỉ ngơi trước đi."

Lúc nào canh ninh xong anh sẽ gọi."

Lâm Căn đáp lại một tiếng "Được" rồi chậm rãi đi ra khỏi bếp, ngồi lên trên sofa.

Cô giả vờ không hề để ý, tiện tay cầm áo khoác tây trang của Lục Dữ trên sofa, tay phải từ từ thò vào trong.

Sờ soạng một lúc lâu mới lôi một chiếc hộp tròn nhỏ trong túi ra.

Cô mở ra, bên trong là một con dấu Pyrophyllite nho nhỏ và vài chiếc chìa khóa bạc.

Lâm Căn lấy khuôn đúc đã chuẩn bị sẵn từ trước, ấn giữ chìa khóa nhiều lần để lấy dấu.

Trái tim cô vừa đập nhanh vừa căng thẳng, ngón tay không nhịn được hơi run rẩy.

Ánh trắng trắng bệch, xuyên qua tầng tầng lớp lớp rèm cửa hoa hồng tím, lọt vào phòng ngủ trên tầng hai của biệt thự Mahler.

Lâm Căn nhìn khuôn mặt người đàn ông ngủ say, lông mi mật dài, mũi cao thẳng, tóc ngắn đen nhánh mượt mà buông xuống trên trán.

Lâm Căn nhìn không được đưa tay sờ, sau đó can đảm gọi: "Lục Dữ?"

Người đàn ông đã thực sự ngủ say, cô gọi liên tục vài lần anh cũng không đáp lại.

Lúc này, Lâm Căn mới lặng lẽ di chuyển cánh tay của anh đang đặt trước ngực mình, đi chân trần xuống giường đến lầu ba biệt thự Mahler.

Biệt thự Mahler là tòa lâu đài trong mơ do một người đàn ông Do Thái Mahler xây dựng cho con gái mình, thể hiện cho tình yêu của mình với cô con gái.

Khắp nơi trong ngôi biệt thự đều có thể thấy được những hoa văn tình yêu, ngay cả hình dạng cầu thang cũng là những trái tim được chạm khắc nối tiếp nhau.

Lúc chiến tranh nổ ra, Mahler chạy trốn khỏi Thượng Hải, Lục Dữ qua tay nhiều người mới mua được căn biệt thự này.

Lâm Căn đứng trước cửa thư phòng tầng ba, nơi này chỉ có Lục Dữ mới vào được, ngay cả nữ giúp việc chuyên chịu trách nhiệm dọn dẹp cũng không được phép vào căn phòng này.

Cô sợ vào ban ngày sẽ bị nữ giúp việc phát hiện nên đặc biệt làm xong chìa khóa, tìm cơ hội trước đêm khuya mới vào thăm dò.

Cô lấy mấy chìa khóa bạc trong túi ra, sau một lúc lâu thử tới thử lui, cuối cùng mới nghe thấy một tiếng "Cạch", khóa cửa đột nhiên mở ra.

Lâm Căn đẩy cửa ra, nhẹ nhàng bước vào.

Cô không dám bật đèn, nhờ ánh trăng trong veo mà lạnh lùng nhìn thấy trên bàn có một chiếc bật lửa.

Cô ấn bật lửa, tìm kiếm trong đồng tài liệu Lục Dữ để trên bàn làm việc.

Tìm khá lâu nhưng không có gì khả nghi ngoại trừ một tờ chi phiếu có số tiền khá lớn đã được đóng dấu gốc.

Cô không rõ Lục Dữ cần chi phiếu có hạn mức lớn vậy là để cho ai? Hay là cho người Đông Dương?
Lâm Căn bỗng nhớ đến Hồng Trăn của Thượng Hải.

Dù Hồng Trăn đã bị người Đông Dương chiếm từ lâu nhưng không có gì nổi bật, cho đến hai năm gần đây, lực lượng mới xuất hiện thì Hồng Trăn trở nên rất phồn hoa, khắp nơi trong trấn đều có sòng bạc lớn nhỏ, các hang ổ thuốc phiện, thậm chí còn có một số trung tâm tiện nghi được thành lập, kiếm về không ít tiền cho người Đông Dương.

Mọi người đều thi nhau suy đoán chắc chắn là một ông trùm nào đó ở bến Thượng Hải đứng đằng sau âm thầm giúp đỡ người Đông Dương, không biết xấu hổ kiếm nhiều tiền trong khi đất nước đang khó khăn.

Lâm Căn nghĩ, chẳng lẽ là Lục Dữ? Nếu là Lục Dữ thì tờ chi phiếu này có thể được giải thích, đây hẳn là khoản giao nộp kinh doanh cho người Đông Dương.

Lúc cô quay lại phòng ngủ lầu hai, Lục Dữ vẫn ngủ say với dáng vẻ như lúc cô đi.

Anh ngủ rất ngoan, không giống cô luôn lặn qua lộn lại khắp nơi. Cô đang định nhẹ nhàng lên giường thì đúng lúc chuông đồng hồ trong phòng khách gõ liên tục vài tiếng, dọa cô toát mồ hôi lạnh khắp người.

Cô lấy lại tinh thần, nằm nghiêng bên mép giường, mơ mơ màng màng, ngủ gà ngủ gật, người đàn ông bên cạnh đưa tay kéo cô vào lòng anh.

Anh đặt bàn chân lạnh lẽo của cô lên bụng mình để sưởi ấm.

Lâm Căn cảm thấy rất hưởng thụ, vùi mặt vào cổ anh, từ từ ngủ

thiếp đi.

Chương 34: Minh Nguyệt Vẫn Ở Đó 1

*Minh Nguyệt: ý chỉ Lục Dữ vẫn ở đó (chờ Lâm Căn quay về), xem lại chú thích đầu tiên của chương 26.

Thượng Hải hiếm khi có tuyết, nhỏ như ngọc vụn nhưng khi có gió thổi qua cũng rất gì đó.

Lâm Căn ngồi trên ghế sofa của xe lửa, ngược mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy sương mù, không nhìn thấy gì khác.

Nhân viên phục vụ nữ có khuôn mặt tròn xinh xắn hai tay bưng khay bánh gato màu nâu, có ba tầng, những lát bánh tinh tế và thơm ngon được đặt lên tầng lớp một.

"Cảm ơn." Lâm Căn khuấy cà phê bằng một chiếc thìa bạc nhỏ, nở một nụ cười miễn cưỡng với nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ cũng mỉm cười lại với cô gái đang có vẻ mặt buồn rầu, sau đó rời đi, bận rộn chào hỏi những vị khách khác.

Lục Dữ đã nhiều ngày không xuất hiện, Lâm Căn cũng quay trở về con đường cô sống.

Nguồn tin duy nhất bây giờ của cô là tin tức về Lục Dữ và Phàn Oanh Oanh trên các tờ báo.

Hai ngày nay bình luận rất nhiều, có thể bọn họ sẽ đi Kolkata* để tổ chức đám cưới.

*Kolkata, trước đây, trong các văn cảnh tiếng Anh, Calcutta, là thủ phủ của bang Tây Bengal, Ấn Độ.

Thành phố tọa lạc ở phía Đông Ấn Độ bên bờ sông Hooghly.
Ngoài cửa sổ chuông gió kêu leng keng leng keng, Tiểu Phương mặc áo bành tô màu xám nhạt, vẫy tay với Lâm Căn.
Sau khi chào hỏi xong, Lâm Căn lấy một miếng bánh Tiramisu từ đĩa bánh bỏ vào chiếc đĩa sứ nhỏ của mình.
Tiểu Phương dùng nĩa bạc cắt một miếng nhỏ đưa lên miệng nhai rồi mỉm cười: "Cửa hàng bánh ngọt làm bánh ngọt kiểu Ý ở Thượng Hải vẫn là cửa hàng ngon và chính thống nhất."
"Tôi cũng cảm thấy vậy." Lâm Căn rũ mắt xuống khuấy cà phê, nở một nụ cười nhạt.
Trải qua những năm tháng ở Trùng Khánh, ăn cái gì cũng như nhai sáp, cũng chỉ có đồ ăn mà Lục Dữ làm cho cô ăn mới có thể khiến cô có cảm giác muốn ăn.
"Mộc Mộc, cô có biết Cô nhi viện Nhân Tế ở trên đường trường đua ngựa không?" Tiểu Phương đặt chiếc nĩa bạc nhỏ xuống, cười nói.
Lâm Căn gật đầu, sau khi Thượng Hải bị chiếm đóng, Cô nhi viện Nhân Tế đã nhận nuôi một số lượng lớn trẻ sơ sinh bị bỏ rơi.

Việc thiện này được rất nhiều người giơ ngón tay cái khen ngợi.
"Hiệu thuốc của nhà mình đã hỗ trợ thuốc miễn phí cho những đứa bé ở đó.

Sau mùa đông năm nay, số trẻ bị bệnh ở Cô nhi viện tăng vọt.

Viện trưởng muốn tìm mấy bác sĩ để thay phiên nhau đến đó khám miễn phí.

Không biết cô có đồng ý giúp không?"
Lâm Căn định đồng ý, nhưng nghe thấy tiếng người phụ nữ khóc nức nở từ trong phòng.

Sau đó, có một người đàn ông cao lớn trong bộ quân phục Đông Dương kéo một cô nhân viên phục vụ mặt tròn bước ra ngoài cửa. Cô gái đó khóc đến khàn cả cổ, bám chặt vào ghế tàu nhưng vẫn không chống lại được sức lực của người đàn ông, loạng choạng bước thẳng ra ngoài.

"Mộc Mộc!" Tiểu Phương kêu lên, vội vàng đưa tay ra để ngăn Lâm Cẩn lại, nhưng Lâm Cẩn đã chạy ra ngoài theo đôi nam nữ đó. Trên đường phố, một chiếc xe quân sự màu xanh đậm. Người đàn ông từ từ kéo cửa kính xuống, nhìn người phụ nữ mặc bộ sườn xám hoa hải đường bằng gấm thổ cẩm.

Cô ngẩng cao đầu, mũi hơi đỏ vì lạnh, như thể có một lớp ánh sáng bao phủ trên người cô, tỏa sáng lấp lánh.

Anh ta không khỏi tự cảm thấy, nếu cô gái này cười thì chắc hẳn sẽ rạng rỡ như hoa anh đào.

Lâm Cẩn kéo lấy bàn tay còn lại của nữ phục vụ kia, lạnh lùng nói với người đàn ông Đông Dương có dáng người cao lớn kia rằng đây là Tô giới Pháp và yêu cầu anh ta tôn trọng luật pháp của Tô giới.

"Xin lỗi hai cô, đây là một sự hiểu lầm."

Nghe thấy tiếng của một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, Lâm Cẩn ngược mắt lên nhìn về phía họ.

Người đàn ông cũng mặc quân phục Đông Dương và nói tiếng Trung trôi chảy.

"Không phải hiểu lầm, anh ta muốn hành hung cô gái này." Lâm Cẩn không chút do dự phản kích lại: "Không thấy cô gái này khóc không nói ra lời sao?"

"Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu." Người đàn ông ra hiệu cho người đàn ông Đông Dương có vóc dáng cao lớn thả người, sau đó nhìn Lâm Cẩn và cười giải thích: "Cấp dưới của tôi chỉ đang thể hiện tình cảm của mình mà thôi."

Sau khi cảm thấy cổ tay được buông lỏng, nữ phục vụ lập tức trốn ra sau lưng Lâm Cẩn, run rẩy đưa tay lên lau nước mắt.

"Cô ấy nói không muốn thì xin mấy người lịch sự một chút..." Lâm Cẩn còn chưa nói xong thì đã bị Tiểu Phương kéo lại.

Tiểu Phương khác Lâm Cẩn ở chỗ cô ấy có thể âm thầm quyền góp cho Hiệp hội từ thiện chống Đông Dương nhưng cô ấy sẽ không bao giờ đứng ngoài đường gây gổ với người Đông Dương, cho dù đây có là Tô giới.

Lâm Cẩn chậm rãi uống hết ly cà phê trong khi lắng nghe lời khuyên

dài dẳng đặc của Tiểu Phương.

Vừa rồi cô chạy vội quá nên quên mặc áo khoác, đứng trong gió tuyết một lúc lâu, giờ vẫn còn cảm giác lạnh thấu xương.

May mà được nữ phục vụ cô vừa giúp đỡ mang cho hai ly trà buổi mặt ong nóng, nó cũng khiến Lâm Căn cảm thấy ấm áp.

Thời tiết ẩm ướt và lạnh buốt từng ngày, có thể thấy được đám đông trên đường Albert ngày càng tăng lên rõ ràng bằng mắt thường.

Trong lòng Lâm Căn mơ hồ cảm thấy tồi tệ.

Khi Hạng Bắc đến tìm cô, mặt trời đã nghiêng về phía Tây rồi.

Cậu ta không nói gì nhiều, chỉ nói anh Lục muốn gặp cô.

Cô đi theo Hạng Bắc lên một chiếc xe Ford, xe chạy một mạch đi ra khỏi Tô giới.

Cô hơi ngạc nhiên, từ khi trở về Thượng Hải, cô chưa từng ra khỏi Tô giới.

Chiếc xe nhanh chóng chạy đến một trạm kiểm soát, có vài tên lính Đông Dương đứng chặn lại.

Hạng Bắc tắt máy nhưng không xuống xe, chỉ lấy ra một tấm thẻ thông hành đặc biệt và giơ nó lên, sau đó được đi qua một cách dễ dàng.

"Chị Lâm đừng lo, mặc dù chúng ta đã đến khu vực phòng thủ của người Đông Dương, nhưng ngược lại người Đông Dương sẽ không dễ dàng đến đó, với lại chúng ta còn có những người anh em bang An cầm súng canh gác ở đó." Chiếc xe xóc nảy, đem những lời nói của Hạng Bắc rót vào tai Lâm Căn.

Lâm Căn gật đầu, cô không sợ, chẳng qua là cô không biết Lục Dữ định làm gì mà thôi.

Chương 35: Minh Nguyệt Vẫn Ở Đó 2

Những vì sao lấp lánh trên bầu trời, Hạng Bắc đưa Lâm Căn đến một biệt thự bỏ hoang, trông giống một dinh thự của một cựu cảnh sát để lại.

Bọn họ đi qua cửa thùy hoa*, từ từ đi vào trong, những gì Lâm Căn nhìn thấy là một nhà kho bỏ hoang nằm khuất trong sân của ngôi nhà sâu, bên trong có nhiều đàn ông.

Có bảy tám bác sĩ mặc áo blouse trắng cùng với hai mươi mấy người y tá, bận tối mắt tối mũi.

*Cửa thùy hoa: Là một loại cửa có đặc điểm là cột trụ lơ lửng chứ không chạm đất, phía trên được chạm khắc hoa văn tinh xảo chủ yếu là hoa sen hoặc những họa tiết về đài hoa, chuỗi hạt, quả lựu có màu sắc rực rỡ... như đang sắp nở để thể hiện mong ước về cuộc sống tốt đẹp của gia chủ.

Lâm Căn từng trải qua vụ đánh bom lớn ở Trùng Khánh, trường y mà cô theo học thường tổ chức cho sinh viên đi cấp cứu những người bị thương.

Nhưng Lâm Căn vẫn bị sốc bởi cảnh tượng trước mắt.

Những ý nghĩ xấu ùa vào trong đầu cô, đôi môi cô run rẩy, liên tục hỏi Hạng Bắc: "Lục Dĩ đâu?"

Hạng Bắc không trả lời, đưa cô vượt qua đám đông đang rên rỉ đau đớn, đến một góc hẻo lánh.

Ở đó, Lục Dĩ đang dựa vào tường, hai má trắng bệch, toàn thân bê bết máu, vị bác sĩ già có râu đang nghiêm túc chữa trị vết thương

cho anh.

Lâm Cẩn tiến tới, chỉ nghe thấy Lục Dữ lẩm bẩm: "Lâm Cẩn...!Lâm Cẩn..."

Liên tục gọi tên của cô.

Lâm Cẩn cố gắng nhin xuống, để những giọt nước mắt trong vắt như pha lê treo trên hàng mi dày của cô không rơi xuống.

Cô kiểm tra vết thương của Lâm Cẩn, vai trái bị thương, bác sĩ đang chuẩn bị lấy viên đạn ra cho anh.

"Không có kim tiêm gây mê sao?" Lâm Cẩn nhìn dáng vẻ đau đớn của Lục Dữ, trái tim cô như bị dao cứa.

Hạng Bắc quay về: "Không có nhiều kim tiêm gây mê, anh Lục nói để lại sử dụng cho những người anh em lớn tuổi dùng.

Tôi thấy anh Lục cứ liên tục gọi tên chị Lâm nên mới đưa chị Lâm đến."

Lâm Cẩn bật khóc, cô sờ lên má Lục Dữ, nhẹ nhàng dỗ dành:

"Ngoan, một lát nữa sẽ không đau."

Lục Dữ như thể nghe hiểu vậy, không còn rên rỉ nữa, chỉ nắm chặt lấy tay Lâm Cẩn.

Mãi đến nửa đêm, bác sĩ mới thuận lợi lấy được viên đạn ra, ông ta lau mồ hôi trên trán rồi vội vàng chữa trị những vết thương khác.

Lâm Cẩn ở bên Lục Dữ cả đêm không chớp mắt, lúc này tuy trời còn nhá nhem tối, nhưng bởi vì cả tối mọi người chưa ăn cơm nên Hạng Bắc dẫn người đi ra ngoài mua hơn một nghìn cái bánh mì đông lạnh.

"Chị Lâm, chị ăn đi." Hạng Bắc đưa cho Lâm Cẩn một miếng bánh bông lan bơ và một lon socola nóng được ủ trong phích.

Lâm Cẩn nhìn Lục Dữ, tình trạng đã ổn định hơn, sau đó lắc đầu bởi Hạng Bắc, rồi đi đến bàn và cầm một túi bánh mì lạnh.

Có nhiều người đang nằm trong nhà kho nên Lâm Cẩn không thờ được, cô cầm lấy bánh mì và đi đến ven hồ trong vườn.

Lúc này bầu trời vẫn còn tối đen, chỉ có ánh trăng chiếu xuống mặt đất.

Lâm Cẩn vừa gặm bánh mì như gặm cục đá, vừa nhìn con cá Koi

đang bơi trong hồ.

Trong đầu cô đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng nghe thấy tiếng sột soạt của hai người đàn ông truyền đến từ phía sau hòn non bộ.

Mặc dù đã giảm âm lượng xuống thấp nhưng vẫn truyền đến tai Lâm Căn rất rõ ràng.

"Đại ca Lý đúng là nhẫn tâm, cầm súng đuổi theo anh Lục."

Tôi thấy chị Phàn cũng không phải là quá xinh đẹp, sao anh Lục lại thích chị ấy như vậy nhỉ, còn định khai chiến vì chị ấy?"

"Cậu đúng là ngốc! Cậu tưởng rằng là vì chị Phàn sao?" Người đó mỉm cười, nói sâu xa: "Nếu anh Lục thực sự quan tâm đến chị Phàn, thì tại sao khi sắp đại chiến, lại cho người đến đường Albert mà không phải là Tiên Nhạc Tư? Cho nên người ở đường Albert kia mới là chính cung nương nương."

Cậu không thấy tên Hạng Bắc kia, ngày thường ỷ vào mình là cánh tay phải của anh Lục, mắt để sau ót, nhưng lại rất nịnh bợ cô gái kia hả? Ở đây chúng ta phải ăn bánh mì lạnh, còn cô gái kia thì lại được ăn bánh bông lan nóng.

Nghe người anh em đi theo nói, cái bánh bông lan đó là do Hạng Bắc cầm súng lục bắt thợ làm bánh thức dậy để làm nó đó."

"Không phải vì chị Phàn, vậy tại sao anh Lục lại muốn khai chiến với đại ca Lý? Từ trước đến nay chúng ta đều nước sông không phạm nước giếng với bang Xám mà."

Có một cơn gió lạnh thổi qua, người đàn ông kia trả lời cái gì đó nhưng Lâm Căn không nghe rõ.

Cô nằm góc váy đứng dậy, rắc vụn bánh mì nguội cho con cá Koi đang há miệng, những con cá Koi ba màu khác trong hồ bơi lại tranh nhau ăn.

Khi Lâm Căn trở lại nhà kho, trời đã sáng, Lục Dữ đã tỉnh táo lại một ít, tay đang lật xem báo Tô giới, miếng gạc trên vai trái rỉ ra máu đỏ vì động tác của anh.

Cô nhú mào, lẳng lẳng ngồi xổm xuống, bằng bó lại vết thương cho anh.

"Anh Lục, báo Tô giới đã đưa ra quyết định này, vậy chúng ta có thể trở về rồi?" Hạng Bắc hỏi.

Lâm Căn liếc nhìn, thấy trong tay Lục Dữ đang cầm những tờ báo chính thống trong khu Tô giới.

Những tờ báo này đều đưa tin về vụ việc này, dòng tiêu đề màu đỏ viết rằng họ đang rất giận Oanh Oanh.

"Trước tiên cho xe đi đón các anh em kết nghĩa, tôi không vội." Về mặt Lục Dữ tái nhợt, giọng nói yếu ớt.

Lục Dữ giơ tay phải lên nhéo má Lâm Căn, nhẹ nhàng hỏi: "Ăn gì chưa?"

Anh biết dạ dày cô không tốt, chỉ cần đói thì sẽ đau bụng ngay.

Lâm Căn gật đầu, cầm lấy một ly nước ấm uống một ngụm.

Lục Dữ và Lục Dữ là nhóm người cuối cùng trở lại Tô giới Pháp, khi trở về biệt thự Mahler, mặt trăng đã treo trên bầu trời tối đen.

Mấy ngày sau, các tờ báo định kỳ của người Đông Dương cũng đưa tin về chuyện này, vẫn xếp nó vào loại tin tức đào hòa.

Lâm Căn có thể cảm nhận được rõ ràng Lục Dữ thở phào nhẹ nhõm.

"Không có gì muốn hỏi?" Lục Dữ cười hỏi Lâm Căn - người mấy ngày hôm nay đều bận rộn chăm sóc mình.

Chắc hẳn trong lòng cô gái nhỏ mập của anh phải có rất nhiều câu hỏi mới phải.

Thấy Lâm Căn không nói gì, Lục Dữ vẫn chủ động nói cho cô biết, thật ra anh chỉ giả vờ ở bên Phàn Oanh Oanh, mục đích thực sự là đại ca Lý đứng sau cô ta.

Hai năm trước, đại ca Lý làm việc giúp người Đông Dương, dựa vào thu thập đồ H xanh lam trắng và đen*, không ngừng kiếm tiền cho người Đông Dương.

Bây giờ anh đã hạ bệ đại ca Lý, người Đông Dương bị tổn thất rất nặng nề, đương nhiên không có tiền đầu tư chiến đấu như trước.

Lâm Căn cắn đôi môi đỏ mọng, một lúc sau mới hỏi về về tấm chi phiếu lớn trong phòng làm việc.

"Trả lại tiền cho Giản Khê và cũng xin Giản Khê trả lại vợ và con gái cho anh."

"Ai là con gái của anh?" Lâm Căn bấu môi.

Lục Dữ kéo tay cô qua, cười nói: "Con gái của em không phải con gái của anh?"

Lâm Căn lắc đầu như thể suy nghĩ điều gì đó: "Để Giản Tâm ở lại bên cạnh Giản Khê đi, hai cha con bọn họ có quan hệ rất tốt."

Cô nói cho Lục Dữ biết, trong vụ ném bom lớn ở Trùng Khánh, mẹ của Giản Tâm bị trúng đạn lạc mà chết nên Giản Khê đã đưa cô bé trở về nhà họ Giản.

Lục Dữ hôn lên tóc cô: "Được rồi, sau này có cơ hội, chúng ta sẽ đi thăm con bé."

"Còn nữa...!Thật ra em là..." Mặt Lâm Căn đỏ bừng, nói ra thân phận thật của mình.

Khóe môi của Lục Dữ hơi nhếch lên, trong những năm qua có không ít người trong sáng ngoài tối tiếp cận anh, anh đã biết trước mục đích Lâm Căn tiếp cận anh không hề trong sáng, càng không nói đến việc cô trở về từ Trùng Khánh.

"Xin lỗi." Lâm Căn lấy chùm chìa khóa bạc từ trong người ra, sau đó tò mò hỏi: "Anh không phát hiện ra đúng không?"

"Ừm, em giấu rất kỹ." Lục Dữ dỗ dành cô.

"Thật không? Anh là nhiệm vụ đầu tiên của em đó!"

"Ừm." Lục Dữ ôm Lâm Căn vào lòng, ghé sát vào tai cô: "Nhưng mà, là gián điệp thì phải bị trừng phạt..."

Chương 36: Minh Nguyễn Vẫn Ở Đó 3

Ánh bình minh xám trắng lấp ló ở chân trời.
Lâm Căn nửa mơ nửa tỉnh, chỉ cảm thấy cơ thể mình bị đè nặng xuống, vật nóng rực khổng lồ bắt đầu công thành chiếm đất trong huyết non.
Cô lặng lẽ nhú mày, mới sáng sớm đã làm chuyện này, rõ ràng vết thương ở vai anh còn chưa lành hẳn.
Lăn qua lăn lại cho tới khi mặt trời lên đến ngọn sào, anh mới miễn cưỡng rút ra khỏi cơ thể ướt át của cô.
Lâm Căn sờ vào chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út của bàn tay phải mình, Giản Khê đã hứa sẽ cùng cô đăng báo ở cả Thượng Hải và Trùng Khánh, thông báo đã chấm dứt hôn nhân.
Cô cũng đã khai báo trung thực với bên Trùng Khánh về tình hình liên quan đến Lục Dữ.

Người mà cô yêu không phải là kẻ bán nước.
Mỗi thứ ba hàng tuần, cô và một số bác sĩ sẽ đến Cô nhi viện Nhân Tế trên đường trường đưa ngựa để khám chữa bệnh miễn phí.
Chính tại nơi đây, khiến Lâm Căn nhận ra rằng mọi người đoàn kết với nhau như thế nào.

Cô nhi viện nhận được sự quyên góp từ mọi tầng lớp trong xã hội, thuốc men miễn phí, thức ăn giá rẻ, vô số nữ trinh sát dũng cảm...! Tất cả mọi người đều nỗ lực hết mình để bảo vệ mầm non của tổ quốc.

Buổi tối, khi Lục Dữ đến đón cô, Lâm Căn đã ngủ gục trên vai phải của anh sau khi trải qua một ngày bận rộn.

Bởi vì có Lục Dữ ở bên cạnh, nên cô ngủ rất yên tâm.

Khi cô tỉnh dậy, thấy chiếc ô tô đang đậu bên đường bất động, hóa ra là xảy ra sự cố, người lái xe vội vàng sửa xe đến mức trán đổ đầy mồ hôi hột.

"Anh cố gắng về được không?" Lục Dữ ôm Lâm Căn vào lòng, nhẹ nhàng hỏi.

Do trữ lượng than ở Thượng Hải ngày càng ít đi, điện bị hạn chế nghiêm ngặt.

Những ngọn đèn đường lớn nhỏ đủ màu sắc trên các con đường trong khu Tô giới hầu như đều không còn hoạt động nữa.

Ngày xưa là khu đô thị rực rỡ lung linh có nhiều người nước ngoài ở, bây giờ chỉ còn một mảnh đen kịt.

Lâm Căn nằm trên lưng Lục Dữ, bởi vì trời vừa mưa xong nên mặt đường trơn trượt và lầy lội.

Anh đi rất chậm, từng bước một, vì sợ sẽ làm ngã cô gái nằm trên lưng mình.

Lâm Căn như thể nghĩ ra điều gì đó, lấy một chiếc khăn thô từ túi áo khoác bên phải của mình ra, trong đó có hai miếng bánh mì, Lâm Căn lấy một miếng đút cho Lục Dữ ăn.

Viện trưởng nói với Lâm Căn rằng, Lục Dữ thường xuyên xuyên quỳ tặng chiếc bánh này cho Cô nhi viện.

Vì trong Cô nhi viện có nhiều trẻ em nên chúng hay bị lây nhiễm nấm da chân cho nhau, vì lý do này, Lục Dữ đã đặc biệt tìm một bác sĩ Đông y, trộn nước đậu xanh vào bánh này.

Viện trưởng còn chỉ vào từng chiếc giường sắt nhỏ và nói với niềm xúc động vô hạn: "Lúc trước mấy đứa nhỏ chỉ biết nằm co ro trên những tấm ván gỗ, cuộn tròn lại như quả bóng.

May mà có anh Lục cho người mang mấy trăm cái giường sắt này

đến."

Nghĩ đến đây, Lâm Căn không khỏi duỗi tay ra ôm chặt Lục Dữ hơn.

Giữa đêm tối, gió lạnh thổi qua vù vù, Lâm Căn nằm dựa vào tấm lưng rộng lớn của Lục Dữ, cảm giác rất ấm áp.

"Lời anh nói lúc sáng sớm, em nghĩ như thế nào?" Lục Dữ nuốt bánh xuống, nhẹ giọng hỏi.

Khóe môi của Lâm Căn lập tức rũ xuống.

Tình hình hiện nay căng thẳng từng ngày một, quân Anh và Pháp lần lượt rút khỏi Tô giới.

Trên sông Phổ Giang, tàu thuyền nước ngoài ngày đêm chở binh lính và kiều bào về nước.

Trong Tô giới còn xảy ra nhiều vụ ám sát hơn nữa và Tô giới Công Cộng đã trả quyền lực cảnh sát cho người Đông Dương.

Hòn đảo này đã bị cô lập, sắp chìm.

Lục Dữ muốn Lâm Căn có thể đến Hồng Kông, nếu tình hình ở Hồng Kông không ổn định, anh sẽ phải chuẩn bị ra nước ngoài càng sớm càng tốt.

Nhưng Lâm Căn không muốn rời đi, nếu tất cả mọi người đều chọn chạy trốn khi quê hương gặp khó khăn thì bọn họ sẽ không còn đất nước.

Hơn nữa, Lâm Căn biết Lục Dữ sẽ không rời đi.

"Đợi lát nữa, em muốn đón năm mới cùng anh." Lâm Căn ghé sát vào tai Lục Dữ, nói với giọng như thể cầu xin.

Trên bầu trời, những vì sao đang tỏa sáng.

Lục Dữ đặt Lâm Căn xuống, nhìn chăm chú vào đôi mắt trong veo của cô, nghiêm túc nói: "Sau Tết nhất định phải đi luôn."

Lâm Căn khẽ gật đầu, cô đặt hai tay lên vai Lục Dữ, kiễng chân lên rồi hôn lên đôi môi gợi cảm của anh.

Người tài xế sửa xe xong, chạy đến chỗ hai người thì thấy hai người đang hôn nhau.

Không biết làm gì khác ngoài việc lúng lúng bật đèn xe chớp nháy rồi dừng ở bên cạnh.

Bên kia đường, có một chiếc xe quân sự màu xanh đậm.

Atsushi Sugihara nheo mắt nhìn nam nữ đang ôm hôn nhau nồng nhiệt từ xa, những ánh đèn xe chói chang chiếu bóng hai người triền miên xuống con đường ẩm ướt và lạnh lẽo.

Cho đến một lúc lâu sau, hai người mới kết thúc nụ hôn trong sự lưu luyến, cô gái nhìn người đàn ông và nở một nụ cười ngọt ngào rạng rỡ.

Bọn họ dắt tay nhau lên xe, chiếc xe màu đen rời đi nhanh chóng.

Đường phố không được chiếu sáng bằng đèn xe, khôi phục lại bóng tối và sự im lặng.

Atsushi Sugihara bắt đầu nhớ đến vợ của mình, khi Akiko của anh ta cười lên trông cũng ngọt ngào và rạng rỡ như vậy, giống như hoa anh đào nở rộ.

Chương 37: Minh Nguyệt Vẫn Ở Đó 4

Khi thời khắc giao thừa đang đến gần, Phan Hán Niên đại diện của Bát Lộ Quân tìm gặp Lục Dữ, nói rằng những người lính ở tiền tuyến thiếu mặt nạ phòng độc.

Sau khi biết được điều đó, Lục Dữ đã lập tức đặt mua một nghìn mặt nạ phòng độc từ Hà Lan về.

Để việc này diễn ra nhanh chóng, Lục Dữ rời Thượng Hải, tự mình ra nước ngoài và bàn bạc về các vấn đề vận chuyển sau đó với Phan Hán Niên với hy vọng có thể nhanh chóng đưa mặt nạ ra tiền tuyến càng sớm càng tốt.

Sau khi Lục Dữ đi, Lâm Cẩn cảm thấy vắng vẻ, nhưng vì cả ngày cô chạy đi chạy lại giữa phòng khám và Cô nhi viện nên cũng chưa cảm nhận được nhớ nhung khổ đến mức nào.

Tình hình hiện tại càng ngày càng căng thẳng, chỉ có mấy bác sĩ đồng ý đến khám miễn phí.

Nên thường chỉ có một mình Lâm Cẩn bận rộn đến tối tắm mặt mũi trong tòa nhà nhỏ dành riêng cho việc cách ly những đứa trẻ bị bệnh trong Cô nhi viện.

Ánh trăng vắng vằng soi sáng từng cảnh vật.

Khi Lâm Cẩn bước ra khỏi tòa nhà cách ly, từ xa cô đã nhìn thấy chiếc xe của viện trưởng của Cô nhi viện đang tiến lại gần.

Cô bước tới chào hỏi, đang định tìm cơ hội nói chuyện với viện trưởng về việc tìm thêm bác sĩ đến giúp.

Cô còn chưa đến gần, cửa xe đã mở ra, viện trưởng run rẩy bước xuống xe, vẻ mặt trắng bệch hơn cả ánh trăng.

Phía sau ông ấy có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai màu xanh xám, tay cầm khẩu súng chĩa vào phần hông của viện trưởng. Lâm Cẩm sợ tới mức lùi lại sau mấy bước, chiếc mũ đó là biểu tượng của Hán gian*.

Ngày thường, ở Tô giới, bọn họ không bao giờ dám đội mũ này để khoe khoang nhưng khi bọn họ có đông người thì lại không sợ nữa.
*Hán gian: là từ khinh miệt dùng để chỉ tất cả những người (Hán) Trung Quốc giúp đỡ cho kẻ thù xâm lược đất nước Trung Hoa.
Cô vô thức liếc nhìn chiếc xe, cách một lớp kính của cửa xe, nhưng dường như cô vẫn có thể nhìn thấy bên trong có rất nhiều người. Người đàn ông liếc nhìn Lâm Cẩm, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười xấu xa: "Bác sĩ Lâm, cấp trên của tôi muốn mời cô đến nhà khám bệnh."
"Tôi không khám ngoài.

Nếu cấp trên của anh có nhu cầu thì ngày mai có thể đến phòng khám trên đường Albert để hẹn lịch." Lâm Cẩm nắm chặt hai tay, cố gắng che giấu sự hoảng sợ của mình.
Người đàn ông kéo viện trưởng đến trước mặt Lâm Cẩm, ngang nhiên uy hiếp: "Bác sĩ Lâm, tôi biết vệ sĩ đi theo cô rất mạnh.

Nhưng đây là Cô nhi viện, nếu lúc đó viên đạn không có mắt thì có thể sẽ làm bất kỳ những đứa trẻ vô tội bị thương, đó là chuyện mà cả cô và tôi không muốn nhìn thấy.

Nên xin bác sĩ Lâm hãy bỏ qua thành kiến, đi một chuyến với chúng tôi.

Tôi có thể đảm bảo sự an toàn cho bác sĩ Lâm."
Trước khi Lục Dĩ rời khỏi Thượng Hải đã để lại một vài tay chân giỏi cho cô, nhưng đều bị cô phái tới cửa Cô nhi viện.

Lâm Cẩn nghĩ, nếu bọn họ ra tay, chắc chắn bọn họ sẽ chiến đấu hết mình vì lời hứa với Lục Dữ.

Nhưng đây là Cô nhi viện, chỗ nào cũng có trẻ em.

"Tôi phải quay lại lấy hộp thuốc." Lâm Cẩn suy nghĩ một lúc, sau đó chậm rãi nói.

Người đàn ông sợ cô thay đổi ý định, lập tức từ chối: "Không cần, chúng tôi đã chuẩn bị hết những thứ bác sĩ Lâm cần dùng rồi."

Bàn tay đang nắm chặt của Lâm Cẩn dần buông lỏng, cô đi theo người đàn ông đó lên xe ô tô rời khỏi Cô nhi viện.

Lâm Cẩn chỉ cảm thấy chuyến này lành ít dữ nhiều, người Đông Dương luôn cho rằng bác sĩ và gái nhảy là hai loại người có khả năng là gián điệp cao nhất.

Chiếc xe màu đen đi vòng vèo hết đường này đến đường khác, mỗi lần đi qua cổng lớn đều có tiếng hàng rào sắt khóa chặt lại, sau mấy lần như vậy đã tiến vào một khu nhà rộng lớn.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai dẫn Lâm Cẩn vào thang máy, đi lên tầng ba.

Căn phòng được trang trí hoàn toàn theo phong cách phương Đông, có hai ba bức thư pháp trên tường, sàn nhà được trải chiếu tatami*.

Trên khung gỗ sơn mài đỏ bên hông có hai thanh kiếm được khảm bằng ngọc trai.

*chiếu tatami: Là một loại chiếu truyền thống của người Nhật được làm từ các sợi rơm khô đan ép chặt vào nhau, dùng để lót sàn nhà. Giữa phòng có một người đàn ông mặc quân phục, có hai ba người tùy tùng đứng bên cạnh, trái tim của Lâm Cẩn bắt đầu đập thành thịch.

Những người tùy tùng nói với Lâm Cẩn rằng vết thương của thiếu tá của bọn họ bị nứt ra, không khép lại được.

Lâm Cẩn gật đầu và đi về phía trước để kiểm tra vết thương cho

Atsushi Sugihara.

Bếp than nóng rực đang sôi sùng sục, bát chè đậu đỏ tỏa mùi thơm ngào ngạt ra khắp căn phòng.

Atsushi Sugihara nhìn cô gái trước mặt đang cẩn thận thay băng gạc cho mình, vì cúi đầu xuống nên lộ ra một phần cổ nhỏ trắng mịn, vành tai đỏ như tôm luộc.

Anh ta đánh mất lý trí, nghiêng người tiến lại gần cô hơn, hơi thở mát lạnh pha lẫn một chút mùi thuốc nước, liên tục phả vào anh ta. Lâm Căn thay băng gạc xong, thản nhiên nói: "Ăn nhiều đồ ngọt sẽ không tốt cho việc liền miệng vết thương."

"Đậu đỏ tượng trưng cho sự nhớ nhung." Atsushi Sugihara thay đổi sắc mặt, đau lòng nói: "Tôi nhớ vợ của tôi nên ngày nào cũng phải ăn một chén chè đậu đỏ."

Lâm Căn không quan tâm đến chuyện tình cảm của anh ta, đang định đứng dậy rời đi thì cổ tay lại bị siết chặt, bất ngờ ngã vào vòng tay của Atsushi Sugihara.

"Tôi thích nụ cười của em, nó đẹp như vợ tôi vậy." Atsushi Sugihara dùng tay trái ôm lấy vòng eo thon thả của Lâm Căn, hơi thở ấm áp trong khi nói chuyện phả vào khuôn mặt hoảng sợ của cô.

Lâm Căn quay mặt lại, nói với giọng điệu lạnh lùng và chán ghét: "Có thể vợ của anh sẽ không thích hành động bây giờ của anh đâu."

Xin hãy buông ra."

Trong lúc giây giũa, Lâm Căn phát hiện những người khác đã lặng lẽ rời đi, trong phòng chỉ còn lại cô và người đàn ông Đông Dương này.

Thậm chí cô còn liếc nhìn chỗ để hai thanh kiếm, nếu cần, cô sẽ chọn chết cùng một chỗ với anh ta.

"Từ nay tên của em sẽ là Akiko." Atsushi Sugihara nhìn thẳng vào đôi mắt ảm đạm của Lâm Căn, gần từng chữ một: "Tôi tên Atsushi Sugihara, là chồng của em."

Đợi sau khi kháng chiến thắng lợi, tôi sẽ đưa em về nước."

Lâm Căn đổ mồ hôi lạnh, một lúc lâu sau mới phản ứng lại: "Anh hẳn là cần bác sĩ tâm lý mới phải."

Đương nhiên Atsushi Sugihara biết cô gái trước mặt không phải là Akiko, nhưng không sao cả, anh ta không quan tâm.

Anh ta thực sự cần phải tìm một nơi để gửi gắm, nếu không đối với anh ta mà nói thì mỗi phút mỗi giây đều sẽ đau khổ như dưới địa ngục vậy.

Anh ta nắm lấy bàn tay phải Lâm Cẩn để sau lưng, kéo chiếc nhẫn bạc từ ngón áp út của cô ra, sau đó ném vào lò than hồng.

Cô gái trong vòng tay anh ta phát ra tiếng kêu thảm thiết, cùng với khuôn mặt tái nhợt.

Lâm Cẩn điên cuồng chống cự lại, cô muốn nhặt chiếc nhẫn bạc lại. Đó là chiếc nhẫn của cô và Lục Dữ!

Nhưng Atsushi Sugihara giữ chặt cô lại, anh ta hôn những giọt nước mắt ướt đầm và mặt chát nơi khóe mắt của Lâm Cẩn.

Mặc dù không có độ ngọt và mềm như chè đậu đỏ nhưng nó vẫn khiến anh ta phát cuồng.

"Đây là bùa hộ mệnh, có nó, súng không bắn xuyên qua được, kiếm không đâm chết được." Atsushi Sugihara đặt một mảnh gỗ nhỏ có sâu sợi dây đỏ vào lòng bàn tay Lâm Cẩn: "Akiko, tôi sẽ không để thần chết cướp em đi.

Cho dù sống hay chết, chúng ta cũng sẽ luôn ở bên nhau."

Chương 38: May Mắn Khi Gặp Em 1

Lâm Căn bị nhốt trong căn phòng đó suốt một ngày một đêm.

Mỗi khi Atsushi Sugihara cho người đưa đồ ăn cho cô, cô đều trả lại nguyên vẹn.

Cô thường đứng bên cửa sổ nhìn xa xăm ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài sáng choang, gió lạnh xì xào cuốn theo những chiếc lá khô.

Mấy căn nhà phía xa xa thì thoảng lại vang lên tiếng quất roi và tiếng khóc thê thảm, khiến người ta rùng mình.

Lâm Căn nghĩ, chắc cô cũng sắp bị đưa đi thẩm vấn.

Tối hôm sau, trong căn phòng trên tầng ba.

Khi người làm dẫn Lâm Căn bước vào, Atsushi Sugihara đang ngồi trên chiếu tatami, trong phòng bốc khói trắng xóa, chiếc nồi nhỏ trước mặt anh ta đang nấu đồ ăn sôi sùng sục sùng sục.

Atsushi Sugihara đập một quả trứng sống vào cái bát bằng gỗ, dùng đũa đánh tan lòng trắng trứng, sau đó đưa bát gỗ cho Lâm Căn.

Lâm Căn không nhận, nhìn chăm chăm anh ta với vẻ giận dữ.

Atsushi Sugihara mỉm cười, hai tay cương cứng giữa không trung.

"Akiko, thật ra em có thể ăn đồ ăn mà tôi chuẩn bị cho em, bởi vì tôi sẽ không bỏ thuốc em.

Với lại, cái trò cưỡng gian, tôi đã chơi chán ở đất nước này rồi."

Atsushi Sugihara đặt bát gỗ nhỏ trước mặt Lâm Căn, gấp vài lát thịt bò đỏ tươi trên chảo vào bát của cô, sau đó nói: "Chỉ cần nhúng vào

lòng trắng trứng, cổ họng sẽ không bị nóng nữa."

Lâm Căn quay mặt đi, không muốn nhìn anh ta, cũng không muốn bị anh ta nhìn.

Atsushi Sugihara không nói gì, lấy một bức ảnh cũ ra, nhìn một lúc lâu mới lẩm bẩm: "Tấm ảnh này và bùa hộ mệnh là thứ giúp tôi vượt qua những ngày tháng ở Trung Quốc."

Tôi rất yêu Akiko, mặc dù cô ấy chỉ là một nhân viên quán bar nhưng tôi không quan tâm.

Cho dù chúng tôi không được bất cứ ai chúc phúc nhưng chúng tôi vẫn rất hạnh phúc."

Nghe những lời anh ta nói, Lâm Căn quay mặt lại, cô nhìn bức ảnh cũ trên tay anh ta.

Atsushi Sugihara ngậy người một lúc, tưởng cô cảm động trước chuyện tình của bọn họ, nên chủ động đưa bức ảnh qua cho Lâm Căn xem.

Cô gái trong ảnh xinh xắn dễ thương, đang nở một nụ cười dịu dàng, thướt tha lả lướt, giống hoàng hôn lúc mới mọc, và hoa anh thảo khô héo lúc bình minh.

Đẹp nhưng lại rất nhanh tàn.

Atsushi Sugihara cầm cái thắt lưng màu đen trên bàn lên, trên đó có thêu một con hổ vô cùng sinh động.

Anh ta vuốt ve nó với vẻ lưu luyến: "Tôi có kỹ năng bắn súng và đánh đấm giỏi, nhưng Akiko vẫn lo lắng cho tôi."

Cô ấy đã thêu nghìn mũi kim cho tôi, mong tôi có thể an toàn trở về nước.

Nhưng...!nhưng cô ấy lại bị tử thần mang đi mãi mãi."

Nói đến đây, Atsushi Sugihara giơ thắt lưng lên, che mặt khóc, hai vai run run, như thể một đứa trẻ chịu nhiều uất ức.

Ban đầu Lâm Căn muốn ném bức ảnh vào nồi nước sôi, nhưng bây giờ cô lại do dự, cúi đầu im lặng đặt bức ảnh xuống góc bàn.

Sau cơn mưa, những đám mây xám vẫn di chuyển trên bầu trời, không khí như mới được lọc sạch, trong lành mát mẻ. Lục Dữ vội vàng trở về Thượng Hải, trước khi anh về, Hạng Bắc đã dẫn người đi càn quét khắp Tô giới mấy lần nhưng đều không tìm thấy Lâm Căn.

Vậy chỉ còn một khả năng, cô đã bị người Đông Dương bắt đi. Bọn họ bắt đầu đóng quân tại khách sạn Tân Á trên đường Bắc Tứ Xuyên trong khu Tô giới Công Cộng, khách sạn này là thành trì của người Đông Dương, các sĩ quan các cấp thường uống rượu và trao đổi tin tức ở đó.

Trước khi Lâm Căn xuống xe, Atsushi Sugihara mỉm cười và nói với cô: "Akiko, nếu em chạy trốn, tôi sẽ không ngần ngại rút súng và giết em."

Hãy nhớ rằng, em chỉ có một mạng sống, còn tôi thì có rất nhiều Akiko."

Cô im lặng bước xuống xe, trên người mặc một bộ kimono mà Atsushi Sugihara đã đặt may cho cô, mấy cái đuôi trắng của cá vàng trôi nổi trong hồ đỏ rực lửa.

Nhìn từ xa, cả người cô như thể đang bốc cháy, sắp trở thành một đồng tro tàn.

"Anh Lục, chúng ta ra tay không?" Hạng Bắc nhìn Lâm Căn xuống xe, lo lắng hỏi.

"Không được, đây là khu vực trung tâm thành phố." Trái tim Lục Dữ như bị dao đâm, ánh mắt thâm thúy nhìn bóng lưng đỏ rực: "Chờ bọn họ đi ra, đuổi bọn họ đến ngõ cụt Dương Kính Bang*."

*Dương Kính Bang: là một nhánh sông của sông Hoàng Phố.

Vùng mới giải phóng - Phố Đông được gọi là Đông Dương Kính Bang, Phố Tây được gọi là Tây Dương Kính Bang.

Nếu chỉ nói Dương Kính Bang thì có nghĩa là nhắc đến Phố Tây - Tây Dương Kính Bang.

Tại khách sạn Tân Á, tất cả phụ nữ đều mặc kimono, Atsushi Sugihara đang nói chuyện với một người đàn ông mặc quân phục mà không hề để ý đến Lâm Cẩn.

Lâm Cẩn đứng dậy, cô đến trước kệ để báo, có rất nhiều tờ báo được để ở đây.

Nhưng những tờ báo này khác với những tờ báo trong Tô giới Pháp kêu gọi kháng chiến chống Đông Dương, các lý lẽ đều hướng về phía người Đông Dương.

Lâm Cẩn thất vọng, đột nhiên thấy một tờ báo cũ nửa năm trước bị vứt bừa ở một bên, bị phủ một lớp bụi dày.

Đó là Tinh báo, chuyên tiết lộ chuyện riêng tư cá nhân.

Chủ đề lại tình cờ viết về Lục Dữ, một nửa trang đăng đầy ảnh của anh, Lâm Cẩn vừa nhìn nó vừa cười, cười cười một lúc thì lúc sau ở đuôi mắt của cô đã có những giọt nước mắt trong veo.

Rõ ràng tất cả nội dung đều do phóng viên bịa đặt, nhưng Lâm Cẩn vẫn nghiêm túc đọc từng chữ một.

Cô vẫn nhớ mình đã từng hỏi Lục Dữ, tại sao không truy trách* những phóng viên này.

*truy trách: truy cứu trách nhiệm

Lục Dữ cười rồi giật lấy tờ báo trong tay cô và nói: "Bọn họ kiếm miếng cơm cũng không dễ dàng gì."

Atsushi Sugihara cầm một ly rượu hoa cúc, đi tìm Lâm Cẩn.

Thấy cô đang ngồi xổm dưới đất, trong tay đang cầm một tờ báo đen, vừa khóc vừa cười, ánh đèn mờ ảo rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp gầy gò của cô, phủ một lớp ánh sáng màu vàng sang trọng lên người cô.

Những giọt nước mắt của cô, đều tỏa sáng lấp lánh.

Sau một cơn mưa lớn, mặt đường trơn và lầy lội, chiếc xe giảm tốc độ.

"Thiếu tá, có rất nhiều xe đi theo chúng ta." Hán gian ngồi cạnh tài xế, ngoái đầu lại nhìn sau đó hoảng sợ báo cáo với Atsushi Sugihara.

Mặt Atsushi Sugihara không có chút biểu cảm nào: "Tiếp tục lái xe." "Xem ra bọn họ muốn chúng ta đi vào Dương Kính Bang, đó là ngõ cụt." Hán gian lau mồ hôi lạnh trên trán: "Thiếu tá, đàn ông không chấp thua thiệt trước mắt, chúng ta không thể liều mạng với bọn họ."

Lâm Cẩn quay đầu lại nhìn, phía sau có rất nhiều xe màu đen đang bám theo.

"Người đàn ông của em đến cứu em, chắc em rất vui nhỉ." Atsushi Sugihara đột nhiên vươn tay nâng cằm Lâm Cẩn lên, bắt cô nhìn thẳng vào mình.

Anh ta nở một nụ cười lạnh, dùng tay phải lục tìm lấy tờ báo ở thắt lưng của Lâm Cẩn, sau đó không nói gì, xé nó thành từng mảnh vụn rồi ném ra ngoài cửa sổ.

Lâm Cẩn nhìn khuôn mặt mơ hồ của Lục Dĩ bay trên không trung, sắc mặt đã tái nhợt đến mức không còn chút huyết sắc nào.

"Nếu em không thích cười với tôi thì về sau để tôi đây khiến em không cười nổi nữa!" Atsushi Sugihara hằn học nói.

Lâm Cẩn thu lại ánh mắt, thờ ơ nhìn anh ta.

Cô nghĩ đến cảnh khi anh ta giết hại, cưỡng hiếp phụ nữ như thế này, trên mặt hiện ra vẻ mặt dữ tợn đáng sợ như dã thú.

"Tới Tô giới Pháp." Atsushi Sugihara lạnh lùng nói với người lái xe.

Công ty bách hóa Vĩnh An đang ở thời điểm bận rộn nhất trong năm, người dân đang xếp hàng để mua phiếu ưu đãi Vĩnh An.

Các phóng viên đang dùng máy quay để ghi lại cảnh này, đối với Thượng Hải bây giờ, thực sự cần một bức ảnh như vậy để điều chỉnh lại bầu không khí, chỉ có như vậy mọi người mới có thể thoát ra khỏi nỗi sợ hãi Tô giới sắp rơi vào tay giặc.

Cửa xe được mở ra, Atsushi Sugihara đẩy mạnh Lâm Cẩn xuống xe, sau đó chiếc xe nghênh ngang rời đi, để lại làn khí thải màu đen.

Đường phố yên lặng trong chốc lát, chỉ nghe thấy tiếng gió lạnh thổi, Lâm Cẩn như một tên hề đột nhiên xuất hiện, còn chưa kịp đứng vững trên sân khấu thì ánh mắt của mọi người đã đổ dồn về phía cô.

Cô cố gắng đứng dậy, đưa hai tay lên lau má mình.

Đó là dấu vết mà Atsushi Sugihara dùng bút máy để lại trên má cô. "Mẹ, trên mặt người đó viết Hán gian." Trong đám đông, đột nhiên vang lên giọng nói rõ ràng của cậu bé.

Những lời này như là một ngòi nổ, ngay lập tức làm bùng nổ cảm xúc của người xem, người ta nhổ nước bọt, hoặc nhặt sỏi trên mặt đất, hoặc rau thối trong rổ, hoặc bất cứ một thứ gì đó ném vào người Lâm Cẩm, lớn tiếng hô: "Đánh Hán gian!" Vì tiếng kêu chính nghĩa này mà đám đông tụ tập ngày càng đông, ai cũng tràn đầy tức giận, trút giận lên người phụ nữ xinh đẹp mặc kimono, trên mặt có viết hai chữ Hán gian. Bọn họ đang hăng say thì bỗng thấy một bóng người cao gầy.

Hình như trong đám đông có người gọi anh là "anh Lục", mọi người sống sờ, có phải là Lục Dữ của bang An không? Thật ra người ở Thượng Hải rất thích Lục Dữ.

Mặc dù anh là giang hồ nhưng anh không bao giờ hà hiếp dân thường.

Bây giờ giá gạo ở Thượng Hải vẫn ổn định cũng là vì hàng trăm người anh em ở Bang An chạy đến Lâm Hương lấy gạo, sau đó dùng số gạo và ngũ cốc thu được bán giá hợp lý cho Tô giới. Cho nên khi mọi người nhìn thấy Lục Dữ xuất hiện, đều không khỏi dừng ngay động tác lại. Khi bọn họ nhìn, thì thấy hai mắt người đàn ông đỏ ngầu, môi mấp máy, không biết anh đang nói gì. Mọi người nín thở nhìn anh từ từ đi về phía người phụ nữ Hán gian.

Tiếng đèn tách tách chụp ảnh của các phóng viên vây xem liên tục vang lên.

Người phụ nữ gần như van xin anh: "Đừng đến đây!" Nhưng Lục Dữ vẫn đi tới bên cạnh cô, anh cầm lấy hai tay trên khuôn mặt cô và gỡ nó xuống.

Hai má cô đã bị trầy, lộ ra vết máu loang lổ.

Lục Dữ nheo nhào nói lặp đi lặp lại với cô: "Không lau...!Chúng ta không lau..."

Cả đám đông im lặng, không biết có người đàn ông nào đó la lên:

"Mặc kệ đi, dù gì đi chăng nữa thì nó cũng là Hán gian!" Sau đó cầm đầu, nhặt hòn đá ném vào Lục Dữ.

Lục Dữ không né tránh, anh biết nỗi uất hận của dân chúng phải được trút ra.

Anh chỉ cúi đầu, im lặng và ôm chặt Lâm Cần vào lòng.

Tất cả sỏi đá, rau thối đều ném lên người anh.

Chương 39: May Mắn Khi Gặp Em 2

"Bánh ngọt chỉ thổi vàng, chúc sang năm thăng chức..."

Hai bên đường, hơn chục đứa trẻ tay cầm những chiếc bánh nướng mềm mại, trắng đỏ, trên miệng hát vang, nô đùa vui vẻ.

A Bảo, nhân viên tập sự trong xưởng ảnh, liếc nhìn bọn họ với ánh mắt ghen tị, trong lòng cảm thấy phần hận, muốn đâm ông chủ ngàn đao, đêm giao thừa rồi mà vẫn còn muốn kiếm tiền.

Anh ta thở dài, không cam lòng bước đến gần chiếc ba gác nhỏ, cầm theo đầy đủ thiết bị chụp ảnh, đến biệt thự Mahler trên đường Phúc Húc.

Nữ hầu gái xinh đẹp dẫn A Bảo vào phòng khách.

Anh ta vừa đặt máy ảnh xuống thì đã thấy cậu chủ và cô chủ cùng nhau bước xuống cầu thang.

A Bảo ngăn người trong giây lát, cảm thấy bọn họ thật sự rất đẹp đôi, cứ như là bước ra từ trong phim ảnh vậy.

Cô chủ mặc một chiếc váy trắng có nhiều lớp phức tạp, trên tay cầm một bó hoa thủy tiên vàng, ánh mắt trống rỗng, không có chút thần thái nào giống như một người đàn ông.

Người đàn ông bên cạnh cô mặc một bộ vest màu đen sắc sảo, đôi mắt trầm xuống, kiên nhẫn chỉnh sửa mái tóc cho cô.

A Bảo cảm thấy người đàn ông này trông rất quen, nhưng nhất thời không nhớ ra được là ai.

Mãi cho đến khi người hầu gọi "cậu Lục", A Bảo mới giật mình,

chẳng phải là Lục Dữ, đại ca của bang An đó sao!
Đôi mắt của A Bảo sáng ngời, tràn ngập vẻ bất ngờ.

Anh ta không bao giờ nghĩ rằng mình có thể nhìn thấy nhân vật này.

Anh ta đã trốn đến Thượng Hải vào mấy năm trước, cực chẳng đã, còn tưởng rằng phải làm ăn xin trong một thời gian dài.
Khi nói đến bang An, những người ăn xin ở Thượng Hải đều có cảm nhậ tốt.

Đó là vì vào giữa mùa đông, khi thời tiết lạnh giá, bang An cho người đến cầu Bát Tiên - nơi tập trung những người ăn xin, phân phát quần áo bông mùa đông cho bọn họ.
Sau này nghe tin An đại ca chết, Lục Dữ lên thay.

Vốn tưởng rằng tuổi còn trẻ sẽ không thương hại người nghèo, nhưng không ngờ, ngoài phát quần áo bông, Lục Dữ còn phát thêm cho mỗi người bốn xu ngoại tệ.
Không phải là không nhớ ân, nếu là trước đây, chắc chắn A Bảo sẽ bước tới, cung kính nói cảm ơn anh Lục.

Nhưng bây giờ thì khác, bức ảnh trên trang Tinh Báo cho thấy Lục Dữ đang ôm chặt một cô gái Hán gian mặc kimono.

Chỉ có Hán gian với Hán gian mới có thể ở bên nhau, vì vậy nên bây giờ A Bảo rất ghét Lục Dữ và bang An.
Mặc dù anh ta không biết chữ, không biết đọc báo, nhưng ai cũng nói vậy thì chắc đây là sự thật không thể nghi ngờ được.

Hơn nữa, nghe nói phóng viên của Tinh Báo cũng bởi vì vậy mà không biết tung tích nên càng có nhiều tin đồn hơn.

Điều này khiến các phóng viên khác sợ hãi không dám lên tiếng vạch trần.

A Bảo nghĩ vậy liền cảm thấy tức giận đến mức cảm thấy ngứa ngáy, những người quyền quý như bọn họ lại có thể tùy ý giết hại người

khác như vậy!

"Anh thợ, cậu chủ của chúng tôi nói có thể bắt đầu chụp ảnh được rồi." Người hầu gái tiến tới, nhẹ nhàng nhắc nhở.

A Bảo "ừm" một tiếng, nghĩ nhất định mình phải chụp thật xấu, chỉ có làm như vậy mới có thể khiến mọi người hả lòng hả dạ.

Anh ta nhìn Lục Dữ dắt cô gái lên cầu thang.

Người đàn ông ôm lấy cô gái, đứng trên bậc thang, trên khuôn mặt nở ra một nụ cười rạng rỡ.

Nhưng cô gái thì vẫn mặt lạnh không có biểu cảm gì.

A Bảo chụp mấy tấm, nghĩ cô gái này cứ bày ra vẻ mặt như người chết này thì có chụp thêm cũng không chụp được tấm nào đẹp, không muốn lãng phí phim nên anh ta khom lưng, gật đầu, cười với Lục Dữ: "Thưa anh, đã chụp xong rồi."

Nữ hầu gái đưa cho A Bảo một phong bì dày màu đỏ, sau đó đưa anh ta rời khỏi biệt thự Mahler.

Lúc bước ra khỏi cửa, A Bảo không nhìn được mà quay đầu nhìn lại, thấy người đàn ông đang đứng trên cầu thang, hơi khom lưng, dựa vào bên tai cô gái như thể đang nói điều gì đó.

Ánh mắt hoàn toàn đối lập với khuôn mặt lạnh lùng của anh, nhìn từ xa, còn dịu dàng hơn nhiều so với ánh nắng ấm áp mùa đông.

A Bảo ngậy người một lúc, bị nữ hầu gái thúc giục mấy lần mới cất bước đi ra ngoài.

Vào đêm ba mươi, Lâm Căn và Lục Dữ cùng nhau đón giao thừa.

Lục Dữ ôm Lâm Căn, đặt cô lên mặt bàn bằng đá cẩm thạch trong phòng bếp, sau đó hạ mắt xuống, nghiêm túc nặn sỏi cỏ.

"Trước đây trong bang hay thích bỏ đồng xu vào sỏi cỏ, nhưng lần nào anh cũng không ăn trúng.

Lần này chỉ có hai chúng ta, em không được giành với anh..."

Lục Dữ vừa nặn sỏi cỏ vừa nói với Lâm Căn.

Từ khi Lâm Căn không nói chuyện, Lục Dữ bắt đầu hay nói lái nhại.

Cho dù Lâm Căn không nói một lời nào thì anh vẫn có thể nói chuyện từ sáng đến tối với cô, nói rất nhiều.

Thậm chí anh còn cảm thấy những lời mình đã nói trong hai mươi lăm năm qua cũng có thể không bằng những ngày này.

Sủi cỏ đã chín, từng cái tròn trịa nổi lên trên.

Lục Dữ múc hai bát sủi cỏ, đưa cho Lâm Căn một bát, anh cầm tay phải của Lâm Căn, xúc một miếng sủi cỏ trắng phồng to, thổi thổi mấy cái, sau đó mới đút vào miệng cô.

Lâm Căn chậm rãi nhai từng miếng một...

Cô nếm đường đỏ tan chảy trong miệng, ăn đậu phụ mềm, răng cắn phải đồng bạc, nhai đi nhai lại long nhả...

Anh cầm mặt cô, cười nhẹ và nói: "Em xem, em ăn may mắn ăn trúng cái có đồng xu rồi."

Ăn xong, do giới hạn đồng hồ nên biệt thự Mahler vẫn tắt điện như thường lệ, trước cửa chỉ để lại một chiếc đèn chùm hoa với ánh đèn mờ ảo phản chiếu gương mặt của nhau.

Lục Dữ ôm Lâm Căn ngồi trên mặt đất, ở bãi cỏ xanh tươi rộng lớn ngoài biệt thự Mahler.

Những người hầu đang ở đằng xa, chuẩn bị bắn pháo hoa.

"Lâm Căn." Lục Dữ đột nhiên gọi cô.

Lâm Căn đảo mắt, ngoan ngoãn nhìn thẳng vào Lục Dữ, sẵn sàng nghe anh nói.

Lúc này, quả pháo hoa đầu tiên đang nổ vang trên bầu trời đêm, cả bầu trời bừng sáng, ánh sáng hắt xuống khuôn mặt thâm tình của anh.

Lục Dữ nắm lấy tay phải của Lâm Căn, đeo một chiếc nhẫn bạc vào ngón áp út của cô.

Trên chiếc nhẫn bạc có khắc một hình trái tim, nó được tạo thành từ hai chữ L ghép ngược vào nhau.

"Lâm Căn, anh yêu em, rất rất yêu em." Lục Dữ vừa nói vừa đưa giấy đăng ký kết hôn cho cô.

Tờ giấy màu hồng nhạt, có in hình một đôi uyên ương chụm đầu vào nhau, ở giữa có viết bốn chữ "mãi mãi một lòng", chữ viết phía dưới có phong chữ thông thường thẳng đứng,
"...!Nhìn hoa đào nở rực cháy, nên vợ nên chồng; Ước mong mai sau con cháu đỗ đạt như dưa, làm ăn phát đạt nhiều đời.

Ước hẹn đến đâu bạc, đồng ý ký tên vào giấy này, dùng lá đỏ để thề, đây là bằng chứng..."

Ở phần ký tên của chồng, người giới thiệu, người làm chứng, người chủ hôn đều đã được ký tên và đóng dấu, chỉ có tên vợ là để trống. Lâm Căn nhìn nhìn, những giọt nước mắt ấm áp bất giác lăn dài trên má, từng giọt từng giọt rơi xuống thấm ướt tên và dấu của Lục Dữ. Nháy mắt, đã đến mười năm tháng riêng, trong lễ hội đèn lồng ở Thượng Hải, mọi người vui vẻ đến miếu Thành Hoàng tham gia lễ hội đèn lồng.

Lục Dữ kiên trì cầu xin một lúc lâu mới nhận được cái gật đầu nhẹ của Lâm Căn, đồng ý ra ngoài ngắm đèn lồng.

Anh mặc thêm áo khoác cho cô, nắm tay cô và chậm rãi bước ra khỏi biệt thự Mahler.

Nhưng Lục Dữ cảm thấy bước chân của Lâm Căn ngày càng nặng nề, dù thế nào cũng không bước tiếp.

Cuối cùng cô đứng yên tại chỗ, không chịu di chuyển nửa bước.

"Sao vậy? Không phải chúng ta đã nói đến miếu Thành Hoàng ngắm đèn lồng sao?" Lục Dữ vén tóc mái giúp cô, nhỏ giọng hỏi.

Lâm Căn rơm rớm nước mắt, cô lắc đầu nguầy nguậy.

Cô không muốn đi ra ngoài, vừa bước ra khỏi biệt thự Mahler, chuyện xảy ra ở trước cửa công ty bách hóa Vĩnh An hôm đó sẽ hiện lên trong đầu cô.

Gió lạnh xào xạc, Lục Dữ nhìn Lâm Căn, lần đầu tiên cảm thấy bất lực như này.

Nếu cô không muốn ra ngoài, không chịu tiếp xúc với người khác như này.

Vậy thì làm sao anh có thể yên tâm để cô một mình đi Hồng Kông được?

Lâm Căn vươn tay kéo ống tay áo của Lục Dữ, ý muốn về nhà.

"Không sao đâu, mọi người đã quên chuyện đó rồi." Lục Dữ cầm hai tay cô cho vào túi áo khoác của mình để sưởi ấm, nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc nói: "Em phải tin anh, anh sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ em."

Lâm Căn vẫn lắc đầu, không chịu bước đi lấy nửa bước.

Lục Dữ đứng đó, nhìn thẳng vào mắt cô, một lúc lâu sau mới xoa tóc cô và nói: "Xin lỗi, là lỗi của anh."

Anh không nên ép em.

Chúng ta không đi ra ngoài nữa, được không?"

Lúc này Lâm Căn mới gật đầu, kéo tay anh, vội vàng đi về nhà, vì sợ Lục Dữ đổi ý.

Cô mới đi được mấy bước thì đột nhiên Lục Dữ ôm cô vào lòng, anh đặt cằm lên đầu cô, liên tục xoa tóc cô.

Anh thì thầm: "Lâm Căn, chúng ta rời khỏi Thượng Hải, đến một quốc gia trung lập không có chiến tranh đi."

Ban đầu Lục Dữ muốn đưa Lâm Căn đến Hồng Kông, còn mình thì ở lại Thượng Hải.

Anh là đàn ông, không thể trốn tránh trách nhiệm được với đất nước được.

Nhưng lần này, anh muốn chạy, bởi vì cô gái mập bé nhỏ của anh cần anh.

Khóe miệng của Lục Dữ cong lên, tự cười mỉa bản thân, anh coi thường những người đàn ông cởi bỏ mũ giáp áo giáp vì đàn bà nhưng chẳng phải chính anh lại là một người như vậy sao?

Dần dần, anh cảm thấy miệng lạnh lạnh, anh rũ mắt xuống, hóa ra là nước mắt của Lâm Căn thấm ướt áo sơ mi của anh, từng giọt từng giọt một đêm xuyên vào tim anh.

Lâm Cẩn biết vì mình nên Lục Dữ mới nói vậy.

Anh nhiệt huyết như vậy, sao có thể đồng ý đào binh?

Cô hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên nắm lấy bàn tay trái của anh, đan ngón tay của mình vào ngón tay anh, kéo anh ra khỏi biệt thự Mahler.

Cô phải khỏi bệnh, cô không muốn Lục Dữ lo lắng cho cô.

Khi bọn họ đến, miếu Thành Hoàng đã rất đông vui, người bán đồ ăn vặt, nói chuyện nhân quả, chơi đua ngựa, nhộn nhịp đông vui, còn loáng thoáng nghe thấy tiếng đàn tì bà.

Lục Dữ dẫn Lâm Cẩn đi, hai người đi dưới ánh đèn màu cam này đến ánh đèn màu cam khác, dưới ánh đèn cơ thể và bóng của họ dính chặt vào nhau.

Đột nhiên, có một cô bé cầm một chiếc đèn con thỏ, chạy đến bên Lâm Cẩn và hỏi: "Cô ơi, cháu đi lạc, cô có thể đưa cháu về nhà không?"

Lâm Cẩn sửng sốt, nhưng cô nhìn bàn tay đang chìa ra của cô bé, be bé, bụ bẫm, giống như một chiếc đèn lồng nhỏ ấm áp.

Cô do dự một lúc, sau đó chậm rãi đưa tay ra, nắm lấy tay cô bé. Bầu trời đen kịt, ba người đi trong ngõ hẻm, lòng vòng mấy vòng, mới đưa cô bé về đến nhà.

"Cảm ơn cô đã đưa cháu về nhà." Cô bé nhét vào tay Lâm Cẩn một viên socola nhân rượu, sau đó ngược đôi mắt long lanh hồn nhiên lên: "Đúng rồi, cô ơi, cô tên gì vậy ạ?"

Lâm Cẩn cầm viên socola, đầu ngón tay bóp chặt viên socola, như thể muốn bóp nó ra nát vụn.

Cô cố gắng mở miệng nói, nhưng vì lâu không nói chuyện, cổ họng cô ngập tràn mùi máu, một lúc sau mới cố gắng nói ra được mấy chữ: "Lâm...!Lâm Cẩn..."

"Cô Lâm Cẩn, cô đúng là một người tốt." Cô bé nắm lấy tay Lâm Cẩn và lắc lư một lúc sau đó mới vẫy tay chào tạm biệt cô, rồi nhảy lên cầu thang.

Mặt trắng lạnh như nước, Lục Dữ chậm rãi đưa Lâm Cẩn ra khỏi ngõ nhỏ.

Dựa vào ánh trăng, Lâm Cẩn mở lòng bàn tay ra, nhìn viên socola nhân rượu đó, tình cờ lại là vị rượu anh đào mà cô thích.

"Lục Dữ..." Đây là lần đầu tiên kể từ ngày chuyện đó xảy ra cô gọi tên anh.

Lục Dữ dừng lại, rũ mắt xuống nhìn cô với ánh mắt dịu dàng.

"Cảm ơn anh."

Lâm Căn bóc lớp giấy bạc ra, đút viên socola nhân rượu vào miệng Lục Dữ, sau đó kiễng chân lên hôn lên môi anh.

Chương 40: May Mắn Khi Gặp Em 3

"Lâm Căn...!Lâm Căn..."

Lục Dữ ghé vào tai Lâm Căn, gọi tên cô mấy lần, thấy cô đã ngủ say, anh cũng nằm xuống giường ngủ.

Lâm Căn từ từ mở mắt ra khi nghe thấy hơi thở đều đều của Lục Dữ.

Kể từ sau sự việc đó, Lục Dữ có thói quen chờ cô ngủ say rồi anh mới đi ngủ.

Ánh nắng vàng chiếu qua rèm cửa sổ màu trắng kem, bao phủ lấy sự yên lặng của căn phòng.

Cô lấy từ dưới gối ra một cái lì xì màu đỏ, đây là lì xì Lục Dữ mừng tuổi cho cô.

Mở lì xì đỏ ra, bên trong là sổ tiết kiệm của Ngân hàng Hồng Kông và Thượng Hải có viết tên cô.

Cô đồng ý với Lục Dữ, ba ngày sau sẽ rời khỏi Thượng Hải, đi Hồng Kông.

Lâm Căn không nhìn được quay người ra ngoài, cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông nằm bên cạnh mình.

Dường như người đàn ông đang ngủ cảm nhận được động tác của cô, nửa mơ nửa tỉnh, anh đặt tay lên eo cô, sau đó ôm chặt lấy cô. Ngón trỏ trái của cô chạm lên khuôn mặt của anh, miêu tả đường nét điển trai, từ lông mày đến môi của anh, như muốn khắc cốt ghi

tâm vậy.

Đầu ngón tay bụ bẫm của cô chạm vào phần râu lún phún trên cằm của Lục Dữ, cảm giác hơi ngứa khiến cô lưu luyến xoa qua xoa lại, như thế đây là cách duy nhất để được an tâm vậy.

Lâm Cẩn dựa đầu vào lồng ngực nóng bỏng của Lục Dữ, nghe nhịp tim của anh, từ từ nhắm mắt lại.

Cô không dám ngủ, cô sợ khi tỉnh lại Lục Dữ sẽ không còn ở bên cạnh cô nữa.

Mặt trời lên sớm, rèm cửa được phủ một lớp ánh ban mai.

Lâm Cẩn quỳ trên giường, nghiêm túc cài từng chiếc cúc áo sơ mi cho Lâm Cẩn.

Sau đó cô để chân trần chạy đến tủ quần áo, chọn một chiếc cà vạt màu xanh nước biển, chạm rãi thắt cho anh kiểu Windsor.

"Chật quá." Lục Dữ than thở.

"Sợ anh chạy mất." Lâm Cẩn nở nụ cười xấu xa, sau đó cầm tay anh đi xuống tầng ăn sáng.

Mặc dù đã qua năm mới, nhưng hương vị Tết vẫn còn đậm trên khắp phố phường.

Trong quán trà vẫn sẽ cho hai quả ô liu màu xanh vào tách trà, coi như là điềm lành cho thời vàng.

Lục Dữ đưa Lâm Cẩn đến đường Albert xong trở lại quán trà thì mặt trời đã lên cao ba sào.

Đại ca Kim hiển nhiên cũng đang sốt ruột chờ đợi, thấy Lục Dữ đưa người đến cũng không nghe giải thích, lập tức nói mỉa mai: "Những người vô công rồi nghề như chúng tôi, chờ lâu thì có làm sao? Còn anh Lục, là người nổi tiếng ở Bến Thượng Hải, từ trước đến nay đều rất bận rộn xã giao!"

Lục Dữ chạm vào cái đỉnh của ông ta, sau đó giơ tay ra hiệu cho Hạng Bắc mang món quà Tết đã trước lên.

Đại ca Kim nhìn đồ vật căng phồng dưới lớp vải đỏ, trên mặt lại nở ra một nụ cười.

Ông ta nhấp một ngụm trà hoa nhài, sau đó thản nhiên hỏi: "Không biết anh Lục muốn khuyên gì?"

"Nói vậy thì chắc đại ca Kim cũng đã biết, đội quân Anh Pháp cuối cùng sẽ sớm rời Thượng Hải."

Đến lúc đó, chắc chắn người Đông Dương sẽ xâm chiếm Tô giới.

Tôi đánh liều đến đây, cũng là vì muốn bang Bạch có thể hợp tác với bang An để cùng nhau bảo vệ Tô giới Thượng Hải, chờ đợi thắng lợi trong kháng chiến."

Lục Dữ thành khẩn nói, nhưng đại ca Kim và nhóm người của ông ta lại cười ồ lên: "Bảo vệ? Phải bảo vệ đến khi nào mới được?"

"Mặc dù tình hình ở Thượng Hải ngày càng trở nên tồi tệ hơn, nhưng tình hình ở những nơi khác đang dần thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp."

Quân đội của chúng ta đã giành lại được nhiều chỗ bị mất lúc trước.

Ngoài trận Lưu Huỳnh của người Mỹ, trận ném bom Tokyo gần như chắc chắn đánh bại gần hết người Đông Dương.

Tôi nghĩ cuộc chiến này sẽ kéo dài ít nhất một năm rưỡi nữa là sẽ kết thúc."

"Tôi đã ở Bến Thượng Hải nhiều năm rồi, cho dù người Đông Dương đặt chân vào Tô giới, thì cũng không dám làm gì chúng ta."

Hơn nữa, nếu chiến tranh sẽ kết thúc sớm như lời cậu nói, thì cần gì phải bận tâm? Tốt nhất là để người dân Tô giới nhẫn lại chịu khổ trong một khoảng thời gian."

"Theo tính cách của người Đông Dương, nếu để bọn họ chiếm đóng được Tô giới."

Thì cho dù lúc đó kháng chiến thắng lợi, khi bọn họ rời khỏi Thượng Hải, chưa chắc sẽ không thăm sát.

Đại ca Kim là người gốc Thượng Hải, sao có thể nỡ lòng nào để bị kích ở Nam Kinh lặp lại trên chính quê hương mình?"

Đại ca Kim không nói gì một lúc lâu, đến khi điều xì gà trong tay cháy hết, mới cười nhạt và nói: "Cho dù tôi hy sinh, thì chính phủ và người dân Thượng Hải cũng chưa chắc đã hiểu được thành ý của tôi."

"Bang An sẽ lãnh đạo." Ánh mắt của Lục Dữ thâm thúy nói, nghiêm túc nói: "Đợi sau khi chiến thắng, bang An nguyện ý quy phục ông chủ Kim, đến lúc đó ở Bến Thượng Hải chỉ còn lại một bang phái, đó chính là bang Bạch do đại ca Kim cầm đầu."

Đại ca Kim hơi bị xao động, ông ta đã thêm muốn bang An từ lâu, không chỉ là bến tàu và sông bạc dưới cái tên bang An, mà còn là những đàn em sẵn sàng xông pha chiến đấu của Lục Dữ.

Ông ta suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng gật đầu, nói với giọng nói giận dữ: "Tôi uống nước sông Phổ Giang mà lớn, bây giờ bắt nạt Thượng Hải chẳng khác nào bắt nạt tôi."

Trong trận chiến này, tôi đây lo việc nghĩa không hề chảnh mảng!" Bầu trời ngập tràn những tia sáng màu tím nhạt, chiếu xuống con đường Albert.

Lâm Cẩn đã phân tán những y tá và nhân viên của phòng khám, sau đó trả lại chìa khóa cho chủ nhà, cô đi bộ đến tòa nhà Ngân hàng Trung Quốc.

Giản Khê cho người nhắn với cô, nói mình đã đưa Giản Tâm trở về Thượng Hải, hẹn cô gặp ở đó.

Từ xa, Lâm Cẩn đã nhìn thấy Giản Tâm đang ôm búp bê và chạy về phía cô.

"Mẹ!" Giản Tâm nhào vào vòng tay Lâm Cẩn, ngọt ngào gọi.

Lâm Cẩn ngồi xổm xuống, trong đôi mắt ngập tràn niềm vui.

Cô liên tục hôn lên mặt Giản Tâm một lúc lâu, sau đó mới miễn cưỡng thả cô bé ra.

"Xin lỗi anh Giản, gần đây có nhiều thượng khách sử dụng kết sắt, anh chỉ có mười lăm phút." Quản lý của Ngân hàng Trung Quốc đưa

ba người Lâm Căn xuống tầng hầm, quay đầu lại nói xin lỗi với Giản Khê.

Có hàng chục nghìn két sắt được sắp xếp thành hàng dưới tầng ngầm của Ngân hàng Trung Quốc.

Giản Khê lập tức mở một cái két và nói với Lâm Căn: "Mộc Mộc, anh và Giản Tâm sắp rời Thượng Hải bằng thuyền nên mới phải hẹn em ở đây.

Chủ yếu là vì Giản Tâm, con bé rất nhớ em."

Giản Tâm nắm lấy tay Lâm Căn và hỏi: "Mẹ, cha và con sẽ đi Thụy Sĩ, mẹ có muốn đi với cha con con không?"

Lâm Căn sửng sốt một lúc, nhìn Giản Khê và hỏi: "Anh sắp đi?"

Giản Khê "ừm" một tiếng, như đang suy nghĩ điều gì đó, ngược mắt lên nhìn Lâm Căn và nói: "Anh đọc báo, vụ việc kia, em có ổn không?"

Lâm Căn gật đầu, vẫn không hiểu mà hỏi: "Giản Khê, không phải anh đã nói không có nước, lấy đâu ra nhà sao?"

Cô vẫn luôn nghĩ rằng Giản Khê sẽ ở lại và tiếp tục cống hiến kháng chiến cho đất nước.

Lúc này, két sắt "cách" một tiếng được mở ra.

Thật ra tài sản của anh đã được chuyển đến Ngân hàng Thụy Sĩ cách đây không lâu rồi.

Hôm nay chỉ đến đây để lấy một số đồ trang sức cũ do tổ tiên để lại. Giản Khê đặt một miếng ngọc bội màu hổ phách vào trong chiếc vali màu đen, sau đó mặt không chút thay đổi nói: "Đất nước này bây giờ giống như một quả lê thối rữa từ trong ra ngoài.

Mộc Mộc, anh còn có mẹ, còn có Giản Tâm, anh không thể không suy nghĩ cho bọn họ được.

Anh nghĩ mình đã cống hiến đủ nhiều cho đất nước này rồi, phần còn lại để những người còn lại làm vậy."

Nghe những lời anh nói, Lâm Căn sửng sờ, cô chỉ cảm thấy anh ta cách cô rất xa.

Còn xa hơn năm năm trước, khi anh ta dùng Lục Dữ để ép cô đi theo anh ta.

Giản Tâm òa khóc, liên tục hỏi Lâm Căn: "Mẹ, mẹ không muốn đi cùng cha con con sao?"

Lâm Căn gạt đầu rồi lặng lẽ tháo sợi dây chuyền năm bông hoa vàng nhỏ trên cổ mà mẹ Lâm để lại cho cô trước khi ra nước ngoài. Cô đeo nó cho Giản Tâm, sau đó ôm Giản Tâm vào lòng và nói chuyện một lúc lâu, cuối cùng cô đành phải miễn cưỡng để Giản Khê đưa cô bé đi.

Chương 41: May Mắn Khi Được Gặp Em 4

Trước khi đi, Lục Dữ dẫn Lâm Căn đi Great World.

Họ vẫn như năm năm trước, soi gương biến dạng ở tòa nhà trắng của Great World, vui vẻ soi qua từng tấm gương.

Hai người họ nhìn nhau trong gương với đủ hình dạng kỳ quái, cười đến mức không đứng lên nổi.

Họ tay trong tay đi đến tòa HSBC của bến Thượng Hải, định cùng nhau ngắm nhìn bức tranh khảm Mosaic vẽ trên tường.

Nhưng Tổng thống sợ Tô giới rơi vào tay giặc, người Đông Dương sẽ phá hủy bức tranh ấy nên đã dùng thạch cao trắng niêm phong bức tranh cất vào kho.

Lúc này đập vào mắt họ chỉ còn lại bức tường trắng san sát nhau.

"Đi thôi." Lâm Căn có chút tiếc nuối nói với Lục Dữ.

Lục Dữ vuốt ve tóc cô, an ủi: "HSBC ở Hồng Kông là tổng bộ, chắc chắn bức tranh khảm trên tường sẽ còn đẹp hơn."

Lâm Căn gật đầu, thực ra trong lòng muốn nói rằng em chỉ muốn xem cùng với anh thôi.

Họ rời khỏi bến Thượng Hải, lúc đi qua Tiên Nhạc Tư, nhìn thấy ngoài cửa phòng khiêu vũ có dán một tấm áp-phích cỡ lớn, bên trên là Phàn Oanh Oanh đứng trước micro, mỉm cười rất xinh đẹp và vô số những người hâm mộ vây quanh đó đang tặng hoa cho cô ta.

Máy thu âm bên đường đang phát khúc ca cuối cùng của cô ta khi còn sống 'Nụ cười mãi mãi'...

Lúc này Lâm Căn mới nhớ lại, mấy ngày trước qua một tờ báo cô biết được Phàn Oanh Oanh bị người Đông Dương giết hại, nghe nói còn bị người ta cắt đầu treo trên gốc cột điện ở đường Tiết Hoa Lập là vì bài hát 'Nụ cười mãi mãi' này.

Lời bài hát này kêu gọi dân chúng bảo vệ Thượng Hải, đây là hành vi phản động không thể tha thứ trong mắt người Đông Dương.

Lâm Căn ngược mắt nhìn Lục Dữ, chỉ thấy mắt anh đỏ bừng, hai tay nắm chặt đến mức thấy rõ khớp xương trở nên trắng bệch.

Sau ông trùm Lý, dựa theo tính cách của Phàn Oanh Oanh, Lục Dữ còn tưởng rằng cô ta chắc chắn sẽ tìm đến anh ăm ỉ một trận nhưng kết quả lại không hề có.

Sau này anh mới tình cờ từ nơi khác biết được Phàn Oanh Oanh cũng không biết ông trùm Lý là người Hán.

Lục Dữ không thích Phàn Oanh Oanh, dù lúc trước bắt buộc phải tiếp cận cô ta nhưng anh cũng không nói chuyện hay qua lại quá nhiều với cô ta, tất cả đều chỉ là gặp dịp thì chơi.

Nhưng mà lúc này, Lục Dữ lại khâm phục hành động của cô ta từ tận sâu trong lòng mình.

Cô ta đọc nhiều thơ ca sách vở nhưng vào thời điểm mấu chốt lại bỏ mình vì quê hương, thực ra cô ta đã mạnh mẽ hơn gấp trăm lần.

Gió nhẹ dập dờn, nhẹ nhàng thổi tiếng hát trong máy thu âm đếm từng góc ngách trong Thượng Hải...

"Em không đủ để ai đó cướp đi, chỉ có cảnh xuân.

Em không đủ để ai đó thổi tắt, trong mặt trời.

Người trong trái tim em, anh đừng đau buồn.

Mong cho nụ cười của anh sẽ mãi mãi như vậy..."

...

Ánh nắng chiều rực rỡ tỏa ra, chiếu lên mặt nước sông nổi lên ánh sáng đỏ mờ ảo.

Bến tàu đen nhánh chật ních hành khách, người hầu chuyển hành lý

của Lâm Căn lên thuyền.

Trên bờ biển, những người bán hàng rong ăn vặt ồn ào quất to, thỉnh thoảng có người nghỉ chân, mua một phần ăn vặt để xoa dịu trái tim những người sắp sửa xa quê.

Lục Dữ như nghĩ đến gì đó, nói nhỏ với Lâm Căn: "Hình như anh nợ em một bát hoành thánh nhỏ."

Không để cô kịp phản ứng, anh đã nắm tay cô, chậm rãi đi đến quán hoành thánh, gọi một bát hoành thánh trứu sa.

Ông chủ cầm tiền, múc một phần hoành thánh đưa cho Lục Dữ.

Trong bát sứ màu trắng xanh to đựng hơn mười miếng hoành thánh nhỏ, óng ánh trong suốt, bọc nhân thịt đẹp để màu trắng nhạt như những mảnh đuôi rời rạc của con cá vàng nhỏ.

Nguyên liệu kết hợp cũng khá cẩn thận, tôm khô, rong biển và trứng tròn chen chúc trong miếng hoành thánh.

Lúc này, bến tàu đã đầy người ngồi.

Một tay Lục Dữ bưng bát hoành thánh nhỏ, một tay nắm tay Lâm Căn, tìm một lúc lâu, cuối cùng mới tìm được một vị trí.

Anh để Lâm Căn ngồi xuống, còn mình ngồi chồm hổm trên mặt đất, tay phải cầm thìa chậm rãi đút hoành thánh nhỏ cho Lâm Căn.

Giống như năm đó cô đút cho mình ăn vậy.

"Bát này có bỏ dầu vừng." Anh cười nói.

Anh còn nhớ rõ năm đó cô không vui và lăm bằm, một bát hoành thánh nhỏ không bỏ dầu vừng cũng khiến cô trách móc vài câu.

Thật không hiểu lúc đó sao cô lại trách móc mình?

Nghĩ tới đây, khóe môi Lục Dữ bất giác nhếch lên.

Lâm Căn không dám nhìn Lục Dữ, chỉ liều mạng nhai nuốt hoành thánh, một lòng chỉ mong ăn thật nhanh để lên thuyền.

Vì cô sợ qua...!Qua một giây nữa thôi, nước mắt sẽ lăn dài, chảy đầy khắp cả mặt.

Gió lạnh thấu xương, tiếng chuông thuyền đình đình đang đang vang lên, đây là tiếng gọi lần sau cùng.

"Đừng xuống thuyền giữa chừng, phải ngoan ngoãn đến Hồng Kông, biết chưa?" Lục Dữ đưa cô lên thuyền, trong lòng lo lắng nhắc nhở thêm lần nữa.

"Biết rồi! Anh nói nhiều quá." Lâm Cẩn ngửa cổ, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống nhưng mũi vẫn rất chua xót.

Lục Dữ lấy một xấp tiền nhét vào trong túi áo bành tô của cô, sau đó cầm lấy tay phải cô đặt lên má mình, vỗ về chơi đùa qua lại cho đến khi bàn tay nhỏ lạnh lẽo của cô có chút ấm áp.

Cô nghe giọng anh đứt quãng, hình như đang nói: "Lâm Cẩn...!Làm sao bây giờ...!Anh thật sự...!Không nỡ xa em..."

Nhưng lời anh nói rất nhỏ, giống như làn khói xanh lơ lửng của con tàu, nhoáng lên một cái đã không còn.

Lục Dữ không nhìn được hôn lên mu bàn tay cô, ghen ngào nói:

"Lâm Cẩn, giấy đăng ký kết hôn chính là lời hứa hẹn của anh, là hứa hẹn cả đời này Lục Dữ anh chỉ cưới Lâm Cẩn, còn em không cần có bất cứ trách nhiệm gì với anh.

Anh mong em sống tốt, cũng mong nhìn thấy em sống tốt.

Cho nên, đừng chờ anh.

Em hãy cố gắng tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình."

Lâm Cẩn rử mắt, nước mắt kiềm nén rất lâu cuối cùng trào ra, từng giọt buông rơi.

Nước sông chậm chậm, Lục Dữ nhìn Lâm Cẩn đi lên ván cầu, sau đó đứng trên sàn tàu vẫy tay với anh.

Rất nhanh, cô theo tiếng còi hơi chạy xa dần, giống như một tia sáng mặt trời cuối cùng đi xa, ở lại chỉ còn chìm trong bóng tối vô tận.

Lâm Cẩn đi vào khoang thuyền, cô đứng ở lối đi có người ra vào, lặng lẽ lấy xấp tiền Lục Dữ đặt trong túi cô ra.

Thì ra có cả ảnh chụp họ chụp cùng trong lễ Thất tịch.

Chỉ thấy trên ảnh chụp, người đàn ông tươi cười thật sâu ôm chặt người phụ nữ vào lòng.

Bên góc dưới ảnh chụp có một dòng chữ nhỏ viết bằng mực xanh, ánh vào nền giấy trắng tuyết hiện lên rất rõ ràng.

"May mắn gặp được Lâm Căn, cuộc đời này không uổng."

Chương 42: Kết Thúc

Tháng tám, năm một chín bốn lăm.

Kể từ khi người Đông Dương chấp nhận thông cáo của Potsdam và tuyên bố đầu hàng, đường phố ồn ào cả ngày cả đêm, tiếng pháo nổ liên tục vang lên bên tai, rất nhiều người cầm vỏ chai rượu vừa múa vừa hát, vui mừng đến mức trào cả nước mắt.

Bệnh viện Nhân Tế khác biệt hẳn với cảnh vui mừng bên ngoài, nằm đây những bệnh nhân bị thương.

"Bang An và bang Bạch ở Thượng Hải là "Cứu chính nghĩa", dũng cảm chiến đấu trên đường phố với quân Đông Dương mấy lần, thành công đàn áp họ ra bên ngoài Tô giới, thề sống chết bảo vệ sự bình an của Thượng Hải.

Dù họ chưa từng được huấn luyện quân sự một cách nghiêm khắc nhưng đã vì đạo nghĩa không lùi bước tung ra máu nóng của tuổi trẻ trên khắp mảnh đất này..."

Lâm Căn cầm một tờ báo, đọc từng câu từng chữ cho Lục Dữ nằm trên giường bệnh nghe.

Đây đã là ngày thứ ba anh hôn mê.

Như cảm nhận được gì đó, Lục Dữ mơ mơ màng màng mở to mắt, đập vào mắt anh lại chính là khuôn mặt anh mong nhớ ngày đêm.

"Em...!Sao em lại ở đây?" Anh không chú ý người đầy vết thương, cố gắng gượng dậy hỏi: "Không phải em đã ngoan ngoãn đi Hồng Kông rồi sao?"

Lâm Căn thở dài một hơi, cười xấu xa nói: "Anh chỉ bảo em đừng rời khỏi thuyền chứ không bảo em không thể đến Hồng Kông

rồi lại ngồi thuyền quay về!"

Lục Dữ bị lời Lâm Cẩn làm cho tức giận suýt chút ói ra máu, quay mặt đi không thèm để ý đến cô.

"Sao anh có thể đối xử với ân nhân cứu mạng mình như thế?" Lâm Cẩn bá đạo xoay mặt anh lại, nói: "Em đã chăm sóc anh suốt thời gian anh hôn mê đấy!"

...

Ngày quân Đông Dương chấp nhận đầu hàng, hàng nghìn người dân thành phố Thượng Hải đã xúm lại quanh sảnh đua ngựa.

Mọi người đứng ở khán đài, nhìn người Đông Dương xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề từ bên này sang bên kia.

Cách bọn họ xa xa có đặt một chiếc ghế dựa chân cao, lưng ghế dựa làm bằng vải lụa Minh.

Chỉ nhìn thấy hàng chục nghìn quân Đông Dương đang quỳ xuống mặt đất, nghe bài phát biểu trong máy ghi âm, đó là sắc lệnh đầu hàng vô điều kiện của Thiên Hoàng Hirohito tuyên đọc.

Sau khi phát xong, toàn quân Đông Dương đều bật khóc nức nở, nhiều sĩ quan rút kiếm chỉ huy, đưa đến trên ghế dựa chân cao đặt ngay chính giữa.

Giữa tiếng reo hò của người dân thành phố trên khán đài, các sĩ quan lần lượt tiến lên phía trước.

Trong lúc hoảng hốt, Lâm Cẩn như nhìn thấy bóng dáng Atsushi Sugihara.

Tay phải anh ta nắm chặt kiếm chỉ huy, tay trái cầm một vật gì đó trông như giấy in.

Khoảng cách quá xa, Lâm Cẩn không nhìn thấy rõ ràng.

Cô chỉ thầm nghĩ có lẽ anh ta không chấp nhận được sự thật đất nước anh ta đã thất bại cũng giống như không chấp nhận Akiko của anh ta đã mãi mãi rời xa anh ta.

"Mộc Mộc..." Trong tiếng ồn ào, Lâm Cẩn nghe thấy Tiểu Phương gọi.

Cô lấy lại tinh thần, thực sự nhìn thấy Tiểu Phương đang cùng chồng cô ấy dắt theo một cặp song sinh long phượng xinh đẹp đáng yêu đứng ở kia.

Họ cùng nhau trò chuyện một lát, Tiểu Phương thấy mười ngón tay Lâm Căn và Lục Dĩ đan xen vào nhau, như nhớ đến gì đó, hỏi: "Mộc Mộc, các cậu chuẩn bị rời khỏi Thượng Hải sao?"

Đây là quyết định của cô và Lục Dĩ.

Họ sẽ rời khỏi Thượng Hải, ra nước ngoài tìm mẹ và em trai.

Lâm Căn vừa cười vừa gật đầu, con gái Tiểu Phương cầm một bông hoa trong tay giơ lên cao đưa cho Lâm Căn, ngọt ngào nói: "Dì ơi, đây là hoa con vừa hái được, con tặng dì đây!"

"Dì cảm ơn!" Lâm Căn khom lưng cầm lấy bông hoa, mỉm cười với cô bé.

Phố bờ sông vẫn chật ních người, hàng loạt quân Đông Dương và kiều bào đang chờ đợi để được về nước.

Một cậu bé người Đông Dương đứng ở bờ biển, gào khóc, cha mẹ cậu đang chịu sự kiểm tra của viên chức chính phủ, không rảnh để quan tâm đến cậu.

Lâm Căn thấy cậu khóc quá thảm thiết nên thân thiện vẫy vẫy tay với cậu.

Cậu bé ê ê a a, xa xa dang hai tay về phía Lâm Căn.

Cô chậm rãi đi về phía cậu bé, sờ đầu cậu, nhẹ nhàng an ủi.

Tay cậu bé với lấy bông hoa của Lâm Căn rồi cầm ngắm nghía.

"Lâm Căn!" Lục Dĩ đứng ở cách đó không xa gọi cô.

Thuyền của họ đã đến giờ xuất phát rồi.

Lâm Căn xoay người định đi, lại cảm thấy như bị ai đó kéo mép váy lại.

Cậu bé túm chặt váy Lâm Căn, trả lại bông hoa nắm chặt trong tay cho cô.

Ánh sáng nhạt như vàng vỡ vụn rơi xuống đóa hoa mềm mại trắng

tuyết kia, phủ lên đó những tia sáng tươi đẹp.

Lâm Căn sững sờ một lúc, chậm rãi đưa tay cầm lấy bông hoa rồi xoay người chạy về phía Lục Dữ.

"Em đi đâu đấy?" Lục Dữ hỏi cô.

"Không đi đâu cả!" Lâm Căn đưa tay phải cho anh, sau đó chuyển đề tài: "Ôi chao, haiz, không biết trên thuyền có hoành thánh trứu sa không nhỉ? Em đói quá!"

Lục Dữ dừng bước, nghiêng mặt, véo hai má mỗm mĩm của cô, cười nói: "Quý tham ăn!"

Lâm Căn "Hừ" một tiếng sau đó nắm chặt lấy tay trái của Lục Dữ, đi lên thuyền rời khỏi Thượng Hải.

Sau lưng họ, ánh trời chiều đủ sắc màu rực rỡ đang chiếu rọi xuống dòng sông Phổ Giang cuộn cuộn sóng trào...

Nội dung từ **Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ 1** đến **Chương 42: Kết Thúc**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh